ماته سیپی

Ketabton.com

لیکواله عارفه عمرلور

کال 1383

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: ماته سیپۍ

لیکواله :: عارفه عمرلور

چاپکال :: 1383ل کال

چاپشمیر :: (500) ټوکه

خپروونکې :: په خپله لیکواله

چاپځای :: دانش خپرندویه ټولنه، پېښور

کمپیوټرکار :: لطف الله جاهد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی ځـــپرکـــی

په بخارۍ کې د ډېرو سکرو ځلور ګردې، ګردې لوټې په سرو سکروټو بدلې شوې وې، خو د کوټې هوا لا سړه وه. که څه هم دغو سکروټو هڅه کوله، چې د کوټې هوا توده کړي، خو د کړکۍ د زړو پلاستيکونو له شلېدلو درزونو نه راننوتونکي د سړو څپو د سکروټو هڅې ورشنډولې .

هغه د بخارۍ تر څنګ ناسته وه، په خپل غېږ کې پروت ښکلي ماشوم پر تورو او نرمو وېښتو يې خپلې نرمې او سپينې ګوتې راښکلې. که څه هم دوه سترګې يې د سکرو پر سکروټو نښتې وې، خو په ذهن يې د سلطان خبرو ورو، ورو چکونه لګول.

واوره ښه په خلاصو غوړو واوره، يا به له ځرکه تېرېږي او يا به له زمان سره...

دا غونډله يې له ذهنه، لکه د اور سيخ څو، څو ځله تېره شو، خو په هر ځل به نيمګړې پاتې شوه. برېښنا په ځان کې د دغې غونډلې د بشپړولو ځواک نه ليده، خو دغې نيمګړې غونډلې به هم د برېښنا په مغزو کې د اور لمبې بلې کړې. په دې منځ کې برېښنا هڅه کوله، چې د خپلې مور کيسې ته غوږ شي، هغې ته به يې د سترګو لاندې وکتل. دا دی يو کال او څو مياشتې اوښتې وې، خو د امنې په غوښين مخ او ښکلو غوښينو شونډو کې خندا سر لا نه ښکاره کاوه. د امنې وېرژلې بڼې به د برېښنا پر ذهن او زړه د غم لړمان ورخوشې کړل، دا ځکه خو يې ترې سترګې واړولې او خپلو زورونکو خيالونو ته يې له ډېرې نهيلۍ پنا يووړه، امنې په دې ورځو کې برېښنا ته زښتې ډېرې اوږدې او پخوانۍ کيسې راپيلې کړې وې؛ د کوټ د متين کيسه، د ننګرهار د شاغاسي کيسه، د کنړ د غلام محمد کيسه. ښايي هغې غوښتل چې په دغو کيسو کې خپلې لور برېښنا ته اروايي بوختيا پيدا کړي او يا يې غوښتل، په دې کيسو کې برېښنا ته يو څه ووايي. امنې د ارواپوهنې په څانګه کې خپلې زده کړې کړې وې، ښايي يوه وجه يې هم همدا د هغې زده کړې تجربه وه، خو امنې ګومان کاوه چې برېښنا يې کيسو ته غوږ ده، ځکه خو به يې سمدواره يوه بله کيسه ورراپيله کړه. مګر له دغو ټولو او ډېرو کيسو څخه برېښنا يوه غونډله هم بشپړه نه وه اورېدلې او ان کله، به يې لا دې ته هم پام نه و، چې مور يې ورته کيسه کوي .

امنې اوس هم ورته د کوټ د متين کيسه راخيستې وه، همدا چې مور يې په نرم غږ دا ناره وويله :

د متين مورې، زما تروري، نه به متين راشي، نه به ما کړې کور دننه .

برېښنا وواهه او پرته له دې چې خپلې مور ته لږ پام وکړي، په تراټ له کوټې ووته. خو همدا چې په انګړ کې د سړو سړې څپې يې پر مخ ګوزار وکړ، نو ايله يې په خپله غيږ کې ويده دوه کلن ماشوم ته پام شو، بېرته کوټې ته رادننه شوه. په خپلې خور ګلالۍ پسې يې سترګې وګرځولې. شپاړس کلنه ګلالۍ د کوټې په کونج کې راټوله ناسته وه، څه يې لوستل، دې د هغې غېږې ته ماشوم ورګوزار کړ، ګلالۍ ورته هيښ، هيښ وکتل، خو برېښنا ترې مخ واړاوه، په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه تُند حرکت ووته. یوه شېبه یې د خاورینې چوترې پړنې خاورې ته ورکتل، چې ورو، ورو یې د سلیمان خندانه بڼه، لکه برېښنا له ذهنه تېره شوه. د هغه د غني خان شعرونه زښت ډېر خوښېدل، چې چا به هر کار وکړ، نو ده به ورته د غني خان یو شعر ووایه او بیا خپله د برېښنا د ذهن پرده د غني د ابیت راونیوله

دا د پښولاندې خاورې چې ګورې

دې د چا شونډې سرې، سترګې تورې

دا یرې معشوقې وې چې تلې په خندا

ورته مه کړه ژړا ورته مه کړه ژړا

د دغه شعر په رایادولو، لکه څوربدلې وي، داسې په چټکو ګامونو د کوهي پر غاړه ولاړې د منې وچې ونې په لور وخوځېده او همدا چې د وچې منې پر وچې تنې یې منګوله ولګېده، نو سرنی پسرلی یې پر زړه راواورېده. سږ پسرلی دغې ونې، زښت ډېر بار ونیوه، ټولو ویل دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، د امنې سترګې به چې پر منې ولګېدې، نو سمدلاسه به یې ووېل :

دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، خو هغه مهال برېښنا ته د ونې په بار کې هېڅ توپیر نه ښکاریده او ان دا ځل لاورته منې پیکه، رنګه ښکاریدې او بیا ورو، ورو هغه مهال یې پر زړه راواورېده، چې د سلیمان دوی کور ته د تګ لپاره یې یوه، یوه ورځ ګڼله. دا باید د لیندۍ په میاشت، د سلیمان دوی کورته تللې وای او هغه ورځ هم راورسېده، خو دا مهال د منې ونه مخ په وچېدو وه. ټولې مېوې یې رژېدلې وې. یوه، یوه دانه پاڼه یې، لکه غرغره سوې، داسې مړاوې، مړاوې راځړېده .

که څه هم ټولو ویل چې منه له نظره شوه، سږ کال یې زښت ډېر بار نیولی و، خو برېښنا ته دا خبرې بې ارزښته وې، هغې ځان منې ته په یوه هېښونکې ډول نژدې احساساوه، ځکه خو د سلیمان دوی کور ته له تګ دمخه یې پرېټولو دا دین کېښود، چې د منې ونه به نه وهي او کله چې د سلیمان دوی کور ته روانېده، نود منې ونې ته دومره په ځنډ ودرېده، چې د ټولو پرې د لېونۍ ګومان راغی. دا ورځ د لیندۍ شلمه وه، ایله په دې ټول کال کې د لومړي ځل لپاره، د کابل پر ښار سپینه واوره په ګڼا، ګڼا اورېده. ایله، ایله د مارغانو له سترګو د افشارو، څلورمې کارتې، میوند واټ، زړو مکروریانو، رحمان مېنې او د ټول کابل کنډوالې واورو پټې کړې وې، ایله په دې تیرو څو کلونو کې کابل یو رنګ موندلی و، چې برېښنا د خپلې شتمنې خسرګنۍ په بدرګه کې، د خسر کور ته ولاړه .

د برېښنا پر ذهن هغه شېبه راواورېده، چې لا خو پر ځای به سمه نه وه ناسته، چې سلما ورته په ورغوي کې

کونجي کېښوده، دې زر زیړې کونجۍ ته وکتل، په دې کې سلما ووېل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريندارې! دا ستا خپل امانت دی، داسې مې درته سلامت ساتلی، چې د چا هغه بد نظر هم پرې نه دی لګيدلی او بيا يې پر شونډو يوه شيطاني موسکا وځغلېده. برېښنا يوه شېبه کونجۍ ته کتل، چې د تودو اوښو يې ورته اننګې ښکل کړه، کونجۍ يې په منګولو کې داسې راټېټه کړه، لکه ناستو کور بنوته د اور په ګوته کوي، چې دا کونجۍ په رښتيا هم يواځې د دې امانت دی. عقيدې مور ته يې د سترګو لاندې وکتل، هغه له بنې قهرژلې برېښېده، خو حاجي صيب سره په لوړ غږ خبرو باندې يې هڅه کوله، د نورو له سترګو قهرژلې حالت کړې.

برېښنا د هغې دا حالت ښه محسوس کړ، مګر په خوله يې څه ونه ويل، تر څنګ پر نيولې پروت، خوبولې څرک ته يې وکتل. بيا ورو له ځايه جګه شوه، پرته له دې چې ناستو کور بنوته څه ووايي، د هغوی د هېښو نظرونو په بدرګه کې له کوټې ووته .

د غټ ګردې دهلېز په ها بل پلو کې هماغه کوټه وه، کومې چې همدا اوس يې کونجۍ د برېښنا په منګولو کې پټه وه. برېښنا په اوچتو ګامونو د دهلېز د لوکس فرنيچر له کړو وړو لارو نه تېره شوه، خوهمدا چې د ښکلې ګردې مېز له څنګه تېرېده، مېز سره د ټکر له وجې د مېز پرسر ايښې بلورينه ګلدانۍ پر ځمکه راپرېوته او زرې زرې شوه. د ګلدانۍ له ماتېدو سره جوخت، برېښنا پښه ونيوله او تر شا يې وکتل، د ګلدانۍ ګلان تيت پراته وو .

ورېنداري خير دی، د دوه روپيو ګلدانۍ وه، څه د سرې سر خو نه و !

د غږ په لور يې وکتل، سلما په موسو شونډو د ناستې کوټې په درشايي کې ولاړه وه، خو برېښنا ترې په چوپتيا مخ واړاوه .

د ګلدانۍ ماتېدو د برېښنا په ذهن کې يوعجيب شور ماشور جوړ کړی و، خو سره له دې هم د کوټې پر لور روانه شوه. کوټې ته چې ورسېده، د کوټې د وره پر کونډېې يې ګوته راوښکله. پرکونډې دومره ګردونه پراته وو، چې د دې د ګوتو خاپ پرې اوچت پاتې شو. دا وپوهېده چې د دې له تګه وروسته چا دا دروازه نه ده پرانيستې، نو په ارامۍ يې کولپ ته کونجي ننه ايسته او په کې ويې څرخوله، له يوه نرم ټک سره کلپ پرانيستل شو. د دروازې په پرانيستلو کې زړه نا زړه وه، رښتيا دا ده، چې د دروازې له پرانيستلو ډارېده، ورو يې دروازه ټېله کړه، لکه دروازې هم هسې پلمه غوښته، د دې له ورې ډکې سره سم پرانيستل شوه. برېښنا هماغسې په درشايي کې ولاړه وه، پر دننه کوټه کې يې خپل سکين نظر وځغلاوه، بلورين قنديل هماغسې غلی او بې خوځښته ځوړند و. د کړکۍ په تاخ کې جريبن او ګلپاڼ ګلان وچ شوي وو، د سينګار مېز په سر ايښې د عاجو ناوکۍ، د لاس په پياله کې د خوب ښکلې څراغ داسې مړوو، لکه بيا چا نه وي روښانه کړی. خو پرهر څه د دوړو نرۍ پرده ښکاريده.

څولوېشته ها خوا يې سترګې د واده پر پلاز ولګېدې، د پلاز پر سر خورې سرپلازۍ نه، داسې ښکارېدل، چې له هغې ورځې نه بيا تر دې دمه چا ګوتې نه دې وروړې او لا خو د سليمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پڼۍ نقش پرې داسې اوچت ښکارېده، لکه همدا نن ګهيځ ترې سليمان پاڅېدلی وي .

ورمنډه يې کړه، پر پلاز پرمخې پرېوته، په هاى هاى يې وژړل، ډېرې شېبې پر پلاز پرته وه، له دوو ښکلو شونډو يې ورې سلګۍ، لکه ورې مرغۍ الوتې. د شېبو په تېرېدو يې سلګۍ ورو او بيا کرارې شوې. له ځايه پاڅېده، د خپل ناوېتوب پلاز ته يې بيا وکتل، داسې لکه د دغه پلاز په ننداره، چې نه مړېده، هسې يې ترې د سترګو اړولو زړه نه کاوه .

بيا يې پر کوټې ځغلنده نظر واچاوه، هر څه د يو کال پخوا په شان وو، ان د غني خان کتاب لا پرهماغه ځای پروت و، چې کله سليمان له وتو څخه دمخه ترې يو ښکلی شعر برېښنا ته واوراوه. ورو يې د کاليو د الماری پر لور وکتل، وړاندې ورغله، په الماری کې د سليمان کالي لا هماغه شان خوندي ځړېدل، هماغه شان د سليمان توره کورتۍ له نورو کاليو جلا ځړېده. پر کورتۍ يې ورو، ورو ګوتې راوښکلې، بيا يې ورو، ورو د کورتۍ جېبونو ته منګولې ورښکته کړې، داسې لکه کله به يې چې ساړه وشوه، نو نژدې به ورغله. په همدغو جېبونو کې به يې لاسونه دننه کړل او سليمان به هم تر هغې ورته ولاړ و اود دې د ښکلو تورو سترګو ننداره به يې کوله، تر څوچې دې به په خپله خوښه، د هغه له جېبونو منګولې راوښکلې، خو بيا به نووار د سليمان و، چې د دې د ورې او نرۍ پڼۍ په تودوښه د خپلو ځواکمنو رګونو ساړه وشړي.

هماغه کورتۍ، دا دی په کوټېند ځړېده او دې هم د تشې کورتۍ په جېبونو کې د تودېدو په هيله لاسونه ننه ايستې وو او ورو يې کورتۍ مخې ته ورنژدې کړه. دې کورتۍ د سليمان د بدن خوږ ورږم ښه خوندي ساتلی و. د دې لپاره چې دا ورږم ډېر بوی کړي، په کورتۍ کې يې خپل مخ ښه پټ کړه، له دې سره نو نن اوښکو ښه کلک تړون کړی و، ځکه خو يې د اوښکو نيز لا څپڅپانده کېده. کورتۍ يې له کوټېند سره په غېږ کې ونيوله، خدای زده، چې هغې به ځومره موده پر کورتۍ د خپلو تبجنو اوښکو باران اوراوه، چې يو مهال نوره نو پر ځان ونه پوهېده .

ښځې سمه کيسه وکړه، له کيسې نه دې ژړا ډېره ده !

د پلار له غېږ سره برېښنا شڼ وواهه، ايله پر ځان وپوهېده، چې د پلار په کور کې ناسته ده.

د کوټې په لور يې ترشا وکتل، د کوټې کړکۍ ترلې وې، خو د مور او پلار شور ماشور يې ښه اوچت اورېدل کېده او په دې منځ کې يې د مور د ژړا غږونه خورا اوچت وو، چې ويل يې:

سړيه زه يې له نورو نه ډارېږم، خو چې زلمی مو ځوان وای، نو د برېښنا د ګټلو به هم څوک و، د حاجي دې به هم رانه سترګه سوځېده. ما ته خو دا خلک سيالان نه ښکاري، نه چې بل پسات ونه کي.

د سراج قهر ژلی غږ پر انګړ چوپتيا لاسبرې کړه،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې د ډار پکښې راته مه خوشې کوه، زه نر وینم چې زمونږ برېښنا ته پاس کدرې هم وګوري، مګر دا سر په دې تنې نه وي نو او بل تاسې ښځې د وېرې غول یاستئ غول.......

له دې سره جوخت د کوټې د دروازې پرانیستل کېدو او بیا بندېدو غږ راغی، ورپسې په ټول کور کې چوپیتا خوره شوه او په دې وژونکې چوپتیا کې برېښنا د وچې منې ترڅنګ، لکه بت هسې غلې ولاړه وه، خپل لاس کې د سلیمان د لاس سرو زرو ګړی ته یې وکتل، د ګړی طلایي ستن، د مازدیګر پرڅلورو بجو ولاړه وه.

په زړه کې خوښه شوه، دا ځکه چې دا ده، دا څلورمه ورځ هم په خیر او بې له څه خبرو تېره شوه. دا چې سبا به څه کېدل، برېښنا یې له انګېرلو هم ډارېده. لوړ یې وکتل، ژمنی لمر پریوتو و، له ډېرې خوښۍ په یخنۍ نه پوهېده، د دې ورځې تېرېدل ورته داسې ښکاره شوه، لکه چا یې چې له اوږو او زړه نه کوم دروند او لوی پېټی ښکته کړی وي، داسې په خوښۍ د وچې منې له څنګه وخوځېده .

▯ ▯ ▯

د دو زړو پردو له منځه دسباني لمرسپینووړانګو یوه سپینه لیکه دکړکۍ نه دکوټې تر منځه داسې غزیدلې وه، چې د کوټې پرغولي د خور ټغر سورۍ ، سورۍ پڑۍ یې د سترګو نندارې ته ایښې وه. بیا یې نرمه سپینه لیکه د برېښنا د شنو او پړسېدلو شونډو او اننګو له پاسه ښویېدله او بیا د څرک پر ګلابي شونډو راپرېوته. څرک د کمکیوالې رنګین خوب زنګاوه، برېښنا یې تر څنګه په ټوکلې، ټوکلې بدن او پړسېدلې مخ داسې ډوبه خوبولې پرته وه، لکه هغه مهال چې لا ناوې وه او سباني خوب به داسې کلکه په غېږ کې راونیوله، چې لمونځ او د سبا ناری به ترې پاتې شو ...

ګلالۍ ایله د انګړ له جارو کولو لاسونه مینځلي وو، چې لویه دړه په قهر څو، څو ځله وټکېده، د دروازې له ټکېدوسره برېښنا شټ وواهه، سمدلاسه له خوبه پاڅېده، زړه یې شدید ټکان وکړ، پر زړه یې لاس کېښود، خو په منډه یې د دروازې له سره قران شریف راواخیست، څو، څوځله یې ښکل کړ، بیا یې په غېږ کې کلک ونیو، چې ایله یې د زړه درزا کراره شوه، خو پر ژبه یې لا هماغه دعا څرخېده.

ـ خدایه خیر کې، پاکه خدایه ته مې ببوسۍ ته وګورې، یا ربه خیر کې .

دې لا قران شریف په غېږ کې کلک نیولی و او لا له دعاګانو نه وه خلاصه، چې د سلطان غږ یې په غوږونو لکه تندر راپرېوت. سلطان په دهلېز کې ولاړ و او چیغې یې وهلې، څه یې ویل، د سراج غږ به هم کله، کله ورسره ټکر کاوه .

دې هڅه وکړه چې یو څه واوري، غوږونه یې د دهلېز پرخواوربوڅ کړل، د سلطان غږ یې پر غوږو ولګېد، چې په چیغو یې نارې وهلې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدې! يوه ستركه به يې ژاړې، يو به يې خاندې. هغه شينګړه مجبوره ده، چې كورته لاړه شي او لكه مرداره هلته واوسېږي .

ورپسې د سراج چې د برېښنا پلار و، قهر ژلي غږ برېښنا ولړزوله :

ما د حاجي په كور كې نر نه دى ليدلى، ته بيا كوم ګيدړ يې، چې برېښنا له ځانه سره وړې .

اى سراجيه! له ټغر سره دې سمې پښې غزوه، داسې به يې درنه يوسم، چې له حيرانۍ دې خوله تر پښوڅېرې شي وهېدې!؟

د امنې له زاريو ډک غږ جګ شو :

زويه نور نو زما پر لور حق نه لرئ، د هغې كمبختې همدايو غم بس دى، تاسې زما د دې خوارې لور نه څه غواړئ؟

_مرګ غواړو مرګ، وپوهېدلې؟ تاسې زما د لور نه څه غواړئ؟ شينګړې لور ته دې لږه حيا ورزده كړه، چې پر ځاى كېنې او در نه شي .

د برېښنا نو نور زړه كرار ونه موند، ورپسې ووته. كه ګورې چې پلار يې له سلطان سره لاس او ګرېوان دى، د سلطان په څوانو او ځواكمنو متو كې كمزرى اونيستې وهلى سراج داسې ښكارېده، لكه د ديو په متو كې چې كومه پرېښته بنده وي. برېښنا پر خپل ځاى درېدلې پاتې شوه او په راوتلو هېښو ستركو يې د خپل پلار او سلطان د جګړې ننداره ته كتل، خو شېبه به لا نه وه تيره، چې له انګړه زلموټې زلمې او پيغلوټې ګلالۍ سوټې په لاس راپيداشول؛ دوى دواړو په ګډه مخ پرسلطان ورمنډې كړې، خلك خو هسې په تشه نه وايي، چې په يوه نفر چې دوه شي، رڼا ورڅ پرې توره شپه شي. امنې هم په سلطان ګوزارونه پيل كړه، خو سلطان د دوى له ټولو ګوزارونوسره، سره ځان خلاص كړ او مخ په دروازې يې منډه كړه. سراج همدا چې د سلطان له متو خلاص شو، د خپل عدت سره سم يې يوې خوا ته لاړې تو كړې، بيا يې خپل وزرونه وشنډل، د برېښنا پر خوا يې تر ستركو لاندي وكتل، سمدلاسه يې لويې دروازې ته مخ كړ او په چيغو، چيغو يې وويل :

ولاكه پرې ښاد شې، مګر زه نه يم دوسانو.

خو په همدې شېبه كې بيا د انګړ دروازه پرانيستل شوه، سلطان بيا راښكاره شو، خو كور ته رادننه نه شو، هماڵته په ولاړه يې برېښنا ته په چيغو او قهرژلې ژبه وويل:

شينګړې زه به ستا او ستا د دې ديدو پلار مذهب په لاس دركړم .

سراج ورپسې وګرځېده .

_څه، څه لاس دې څلورو خواوو ته خلاص، د حاجي زو، زه وګورم چې نر څوک دى او ښځه څوک ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـډېر مه غرتېږه، داسې کاڼي به دربانديږ وکړم، چې له لور دې د کوڅې سپيمه ډېره قدرداره وي.

ـدکوڅو سپيمه خو ستاسې په کور کې ده، هغه عقيده مور جانه دې ښيم، د کارمل ښځه .

ـوايم خوله دې پرځای خوځوه، که نه زما د کړوخولو سمول ډېر ښه زده دي، د هجرا پرکتيه .

ـځنګه ميره دې يو وخت د کارمل او برياليږ بې نکاح ښځه نه وه، د ښځو د سازمان مشره، د ښځو د حقوقو مدافع، پلار ته دې ښځه نه پيداکېده، نو ځکه د کوڅو په ټول کال سپيمې واوښت .

د سراج په دې خبرو سلطان يوه شېبه غلی شو.

خو سمه د واره يې په داسې حال کې چې غاښونه يې چيچل، وويل:

سراجيه قسم دی چې که مې د اسمان ستوري دربانديږ شمار نه کړه، نو زه به رښتيا ښځه يم او ته به نر او بل ای شينګړی د تېښتې د وخت يار دې د مزو نه پس په لاره مرداره پرېښووې، مزداره شپه يې تېره کړه.

ـسلطانيه زما د لور نوم په مرداره خوله مه اخله، دا ستامېره نه ده، چې په هره ناولې خوله يې نوم وګرځې .

له دې سره يې په سلطان پسې ورمنډه کړه، خو سلطان سمدلاسه پښې سپکې کړې او د سترګو په رپ کې بيا نه و .

د سلطان له تلو سره د سراج په وړوکي ختين او خوار کور کې يو ځل بيا کراري او چوپتيا خوره شوه. په کوټه کې ټول غلي کېناستل، امنې به کله، کله سراج او بيا به يې بربښنا ته وکتل، بربښنا راټوله ناسته وه، سر يې ښکته نيولی و. سراج د تسبو دانې ژر، ژر اړولې، خو ګلالۍ او زلمی يو د بل تر ځنګ داسې په غرور ناست وو، لکه دوی ته چې ښيي :

که مونږ دواړه نه وو، له تاسې يې کوفتې جوړولې .

ـامنې په کرارۍ بريښناته مخ واړاوه لورې! شکر ځوانه يې، بې سياله ښايسته يې، که بل واده ته زړه ښه کې، خدای به درته کال داوخت غونډۍ مونډۍ ښايسته لکه ګل زوی درکړي، له دې زويه ورته تيره شه، نه چې بل پسات دربانديږ وکړي، زه خو له همدې خبرې ډارېږم، دا رنګه خلک زويه ډير عقيدې وي، ته په دې خبرو نه پوهېږې .

خوسمدلاسه سراج پرې له قهره راغږم وهل :

داچټيات دې بس کړه، ملامته نه يې ښځه يې د ډار ګوډې.

ـدا ته يې د غيرت او تورې بنګړی، ووايه څه کولی شې؟

ـای بې عقلې ښځې! د دغو بې علمه ملايانو امير فرمان صادرکړی، چې څو په ...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهو! بس، بس زه پوهېږم، په دې ټولو خبرو خبره يم، دا ټولې هسې د خولې دوړې دي، د بازي لور ګلمينې خسرګنو ځنګه په زور يووړه، اوس يې يوه پټکي څوارلس کلن هلکي ته کېنولې ده .

ـښځې ښه واوره هغه بازی و، زه سراج يم، ودې پېژندم؟

ـد وخته مې پېژندلی يې، چې شپږ خط لپاره په جېب کې يوه انه هم نه لرې .

او! بيا دواړو وخندل، سراج په خندا کې وويل :

ـځه خير، بيا به درمعلوم شم، د تش جېب پيغور مه راکوه، زما ژوند خو تا ته معلوم دی، اوس خو خدای داسې راوستې ده، ښايي ازمويي به مو .

برېښنا ته د مور او پلار خندا هېښوونکې وه، خو څه يې ونه ويل، د سترګو لاندې يې وچې منې ته وکتل، چې سهارني باد يې وچ ښاخونه يو بل سره غاړه غړې کول او د هډوکو د لګېدو غږ يې تر دې ځايه رسېده، خو نرۍ وچه ملا يې لا نېغه پاتې وه.

□ □ □

له هغې ورځې چې سلطان په برېښنا پسې راغلی و، يوه اوونۍ تېره شوه، خو حاجي دوی سره او سپين نه ښکارېدل، سراج دوی هم ډېر خوښ وو، په تېره سراج ډېرخوښ ښکارېده، هغه ګومان کاوه، چې په خپل قهر يې سلطان دوی ډارولي دي، ځکه خو به يې په وار، وار وويل :

حميد بابا رښتيا وايي چې: چېرته ډب هلته ادب، کنه اوس به مو د حاجي دوی کارونه ليدلي وو. خو د امنې زړه ته داخبره نه لوېده، هغې سراج ته وويل: ګومان کوم چې مار دې مړ نه کړ، لنډی دې کړ.

برېښنا هم د خپل پلار په شان خوښه وه، هغې هم انګېرل چې حاجي دوی ډارېدلي دي، که نه هغوی د خوشې کولو خلک نه دي، د پلار او د سلطان تر منځ د جګړې اتم ګهيځ وو، برېښنا له پخوا نه په خوښۍ له خوبه راپاڅېده، زر، زر يې خپل لمونځ وکړ، هغې خو هسې هم د پلار په کور کې جارو نه کوله، داځکه چې په وار، وار يې ورته مورنۍ نياويلې وه، چې خورلڼه (واده کړې نجلۍ) بايد د پلار او پلرګنۍ کورونه جارو نه کړي، بيا يې پلرګنۍ نېستمنه کېږي، نو بې له جارو يې د کور نورې ټولې چارې ژر، ژر تر سره کړې، څرک يې ومينځه. هغه نو اوس نوی په خبرو راغلی و او لکه ښارو يې يوه، يوه نيمګړې خبره کوله، همداسې يې د هغه خبرو ته غوږ نيولی او ډوډۍ يې ورکوله. د څرک تورې اوږدې، اوږدې غټې سترګې، تکه سپينه بڼه، اوږده، اوږده باڼو ګان او تک تور زيږه وېښتان يې د مور په شان وو، خو ښايسته شونډې او نرۍ اوږده لاسونه يې د سليمان په شان وو، خو ورې پښې يې د برېښنا غونډې وې، ټولو به همداويل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرک نیم مور ده، نیم پلار .

دې خبرې ته یو نیم کال وړاندې برېښنا زښته ډېره خوښېده، دې غوښتل چې دا خبره له چا او هرې خولې نه واوري، مګر اوس پر برېښنا دا خبرې دومره بدې لګېدې، چې سمدلاسه به یې هغه ځای پرېښووده، هغې غوښتل چې ټول ووايي :

څرک ټول مور، مور دی .

برېښنا چې به کله څرک ته جامې وراغوستلې، نو دې خبرې ته به یې پام شو، چې رښتیا هم څرک نیم مور و، نیم پلار. په زړه کې به یې ويل:

د خدای څه لوی ذات دی .

دا ځل یې د ډوډۍ پر مهال بیا څرک سر تر پښو له سترګو تېرکړ، مګر د څه مجال یې په دهلېز کې د شور ماشور له وجې پیدانه کړ. سراج په منډه دهلېز ته ووت. ورپسې زلمی، بیا امنه ووتله. برېښنا په دهلېز کې خبرو ته غوږونه بوخ کړل، د خلکو په زوږ کې یې د خپل پلار غږ اوچت اورېده، چې په لوړ غږ یې ویل: ملا صیب! شکردی الحمدالله، مسلمانان یاستئ، یومسلمان د بل مسلمان کور ته داسې بې ستره نه ننوځي .

د یوه تن لوړ غږ ټول غږونه غلي کړه :

وایم چپ شه د کمونیست زویه! ته بیا له کومې مسلمان شوې، څه شوه هغه غله؟

او شېبه وروسته کوټې ته یو له ونې دنګ څښور ښکلی سړی له ماشینګنې سره یوځای راننوت، د هغه په لیدو برېښنا پر سر ټیکری زر، زر جوړکړ، سړي وخندل:

اوس پوړونی پرسروئ اه، پخوا دې خدای نه و په یاد، دا ښه دی چې موږ یو، که نه تاسې لاچکو به بازاراونه درلودل.

خو برېښنا څه ونه ویل، همداسې یې څرک نور هم په غېږ کې کلک کړ، هغه هېښه وه، چې څه خبره ده؟

څو څښور طالبان په کوټه کې د کوم څه په لټولو بوخت شول، داسې ښکارېده چې په دوه نورو کوټو کې هم همداسې پلټنه روانه ده، بېرته یې ژر څښور سړي ته وکتل، دغه ټوپکوال سړي ورته په قهر ژلوسترګو داسې کتل، چې په سترګو کې یې کرکه له ورایه څرګندېده. د څښور سړي تر شا امنه په لوخ او ببر سر راننوته، سمدلاسه یې د برېښنا په لور ورمنډه کړه، هغه یې له څرک سره په غېږ کې راونیوله، په داسې حال کې چې د برېښنا له ورېو او نری ملا نه یې د خپلو لاسونو کړۍ نوره هم تنګوله، څښور طالب ته یې په ترهېدلو سترګو کتل، شونډې یې رپېدلې، لکه غوښتل یې چې څه ووايي، خو ژبه یې په خبرو نه څرخېده،خوله یې وچه وه، د څښور وهم دومره ډېر و، چې امنې نه غوښتل، د هغې رېږدېدا څښور ووینې، نه چې یې لور، یا دې ته څه ووايي. امنې په داسې حال کې چې څښور دنګ ټوپکوال ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل، کله، کله به يې سترګرو لاندې دهلېز ته هم وروکتل. په دهلېز کې سراج او زلمی د ټوپکونو او خيرنو څنو په کلابندۍ کې تښتېدلي رنګونه ولاړ وو. د سراج لاسونه دوو څېرو طالبانو تر شا کلک نيولي وو. سراج مخامخ په کوټه کې دننه کتل، خو د کتلو ټکی يې نه ښکارېده، خو زلموټي زلمي چې لا ځوارلس کاله يې له تنکي ژونده تېرشوي وو، کنځلې کولې، ګواښونه يې کول، چې کله ځوان شي، نو دوی سره به ضرور ګوري. يوه طالب ورته ښه کلکه څپېړه ورکړه، خو دې څپېړې زلمی قهر ژلی کړ:

د سپي زويه، بې غيرته، ډارنه، که نر يې لاسونه راته خلاص کړه، چې درسره معلومه يې کړم، په تړلو لاسونو مېړی هم وارکولی شي .

د زلمی پر دې خبرو ناڅاپه طالب، چې پر زلمي يې وارکړی و، تک سور واوښت، سترګې يې له قهره داسې راووتې، چې نژدې و له کاسو ولوېږي، نابېره يې خپل ټوپک خپل ملګري ته وروسپاره په لوړ غږ يې چيغه کړه:

_آه، مولوي صاحب! دی يې راسره معلومويې، ته دې کار پرېږده، راسه چې له ده سره يې معلومه کړم او بيا يې په قهر زلمي ته مخ کړ :

_چاړه دې چېرې ده؟

زلمي هېښ، هېښ وروکتل، خو طالب پرې چيغه کړه :

راسره معلومې يې نه؟ نوولې دې د ښځو په شان رنګ ژېړ سو، وام چاړه دې چېرې ده؟

په دې منځ کې سراج نژدې و، چې کړيکه کړي، هغه په دې پوهېده، چې د کندهاريانو يو بل سره معلومول، د روسي دويل يوډول دی، چې يو د بل ورنونه تر هغو په چړو سره وهي، تر څو چې يو يې له پښو ولوېږي، بيا سهابل تن مجبوروي، چې بېهوښه تن تر روغتونه ورسوي. سراج دارنګه پېښې هغه وخت چې په هلمند کې يې دنده تر سره کوله، زښتې ډېرې ليدلې وې. ده زښت ډېر تنکي ګلالي ځوانان ليدلي وو، چې يو بل سره د معلوملو په ليونتوب کې سورې، سورې شوي وو، نو ځکه خو زلمي طالب ته په زاريو شو :

_ملا صيب دی خوار د معلوملو په سر بر نه پوهېږي، دی خو ماشوم دی کنه، هسې بد يې وکړه ته يې وبښه .

_چې سره معلومه يې نه کړو، نه يې پرېږدم، ده ما ته بې غيرته وويل، خپله شرمېږې نه خورې...

_ګوره زويه ده بد وکړه او ته يې هم توريالی، ما ومنلې چې ته توريالی يې، نور يې نو پرېږده .

په دې وخت کې له کوټې د دنګ مولوي غږ لوړ شو .

اه، نورکه څه له کو شنيانو سره مېنتي يې، بس يې که نو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دي غږ سره طالب غلی شو، ورو یې په خپل لاس کې رااېستلې چاړه په بېړه ووهله او ایله ورته د سراج هم پام شو، چې طالب چاړه هم راوېستلې وه، نو له ډاره یې اندامونه زیړه شول، خو سمدلاسه یې په زړه کې شکر وایست، چې بلا وه، برکت یې نه و. بیا یې ورو شانې کوټې ته وکتل؛ په کوټه کې دنګ څښور طالب هڅه کوله نورو ته داسې وښیي، ګوا کې نه غواړي، چې ښځو ته وګوري، نو ځکه یې په یوه دروند نظر برېښنا ته وکتل، یوه شېبه یې د برېښنا پر مخ نظر تم شو، خو سمدلاسه یې ترې سترګې واړولې. که څه هم سر یې په ږیرې، برېتونو او وېښتو پټ و، خو بیا هم د نظر څرنګوالی یې محسوسېده، پر شونډو یې یوه ناڅرګنده موسکا راڅرګنده شوه، د برېښنا پر خوا یې یو قدم وړاندې واخیست، بیا یې په نرمۍ ترې سترګې د امنې پر لور واړولې او په ټیټ غږ یې وویل :

ــ ښه اجانۍ، نو هغه غله برېښنا همدا ده، کواره خو یې هماغه رنګ ده .

بیا یې برېښنا ته په داسې قهر ژلي نظر، چې امنه او برېښنا دواړې یې ولړزولې، وروکتل، سمدواره یې چیغه کړه :

ــ اه غنې! اه طلامامده! وایم الکو دلې راسئ.

بیا یې امنې ته په قهر ژلې ژبه وویل .

ـ اجانۍ ایله یې که نو .

خو امنه په برېښنا پسې نوره هم ونښته، دوه زلمکي طالبان، په دې وخت کې کوټې ته راننوتل، له ښځو نه لرې په درناوي ودرېدل، دنګ څښور ښکلی طالب چې ټولو ورته مولوي ساب، ناري وهلې، د دغې څښورې او ځوانې ډلې قومندان ښکارېده. دنګ مولوي دوه زلمکیو طالبانو ته په نرمه ژبه وویل :

ــ الوکانو دېخوا سئ او بیا یې خپله د برېښنا په لور یو بل ګام هم واخیست، په داسې حال کې برېښنا ته نژدې کېده، په امنې یې سترګې ګنډلې وې، خو کله، کله به یې برېښنا ته یو غلچکی نظر هم اچاوه .

مولوي د امنې مخامخ ودرېده، په ترخه ژبه یې وویل :

وام اجانۍ! په خبره سر خلاص کړه او دوري سه که نه راڅه خوابدې کېږې .

لکه امنې چې څه نه وي اورېدلي، داسې یې برېښنا نوره هم غېږې ته نژدې کړه، چې دنګ مولوي پرې چیغه کړه:

اجانۍ نور مو نوپه عذابوې او له دې سره یې امنې ته لاس واچاوه؛ له متې یې ونیوله او په ځواک یې خپلې خوا ته راکش کړه، په داسې حال کې چې په هماغه ځواک یې پر دېواله وویشتله، په چیغه یې وویل:

تاسې لاچکې بازارۍ په یوه خبره نه پوېږئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه له دېواله سره لګېدو نه وروسته پر ځمکه راولوېده، د هغې له رالوېدو سره جوخت په کور کې شور ماشور جوړشو، سراج څه ویل زلمي په کنځلو، کنځلو د ځان د خلاصون هڅه کوله، ګلالۍ کړیکې وهلې، خو برېښنا په دې منځ کې په داسې حال کې چې له څرکه یې خپلې دواړې متې کړې، کړې وې، غلې ولاړه وه او په یوه ناڅرګند نظر یې خپلې مور ته کتل، چې مورئې له لوېدوسره جوخت په څلور شوه او د ښور مولوي په لور یې په خاړپوسو منډې کړې.

امنه همدا چې د طالب پښو ته ورسېده، د هغه له پښو یې خپل لاسونه کړې کړه، هغې په چیغو،چغیو د خپلې لور د ګناه سپیناوی وغوښت. دا ځل دنګ طالب په نرمه ژبه وویل :

اجانۍ زما څه په وسه دي، اخر لور دې د خسر له کوره غلا کړې ده، هغه ده غلا یې هم معلومه سوه .

ــزما لور غله نه ده، هغه ما په پاکو شیدو لویه کړې ده، هغه ما غله نه ده لویه کړې، ما داسې شیدې نه دي ورکړې …

طالب یوه شېبه غلی شو، داسې غلی شو، چې د ټولو ګومان پرې راغی، چې ګنې د امنې زاریو نرم کړ، خو طالب په نرمۍ د خپلو پښو خلاصولو په هڅه پیل وکه او لړ په ډېرې نرمۍ، چې د هغه د بڼې او ښو سره نه ښایېدله وویل :

ګوره موره کې! ما ته امر سوی دی او بیا موږ په هغه څه پسې چې راغلي وو، پیداکړه، تا خپله ولیدل، زه نوڅه کولای سم؟

ــزویه داچا کسداً دلته ایښې وه، کنه زمونږ په کور کې خو یوه ټنګه هم نه پیداکېږي، دا اخر کوم چال دی، ما خو دا نه وې لیدلې .

ــ اوس مې پرېږده او له دې سره مولوي په یوه شدید ټکان سره خپلې پښې خلاصې کړې، سمدلاسه یې برېښنا ته مخ کړ :

ــ ژر کوه تیاره سه، چې ببخې دې ناوخته کړ!

له دې سره امنه په کړیکو له ځایه جګه شوه او لا یې ملا کړوپه نیولې وه، چې مخ په برېښنا یې منډه کړه، یو ځل بیا یې برېښنا په غېږ کې ونیوله .

ــ د خدای لپاره بس دی، چې لور مې له نصیبه خواره ده، بس دی چې ښه ورځ یې نشته، هغه د خدای په دې دونه لویه خدایي کې څه لري، چې تاسې به یې ترې واخلئ، هېڅ به ترې وانه خلئ، لور مې هېڅ نه لري، هېڅ به ترې وانه خلئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په داسې حال کې چې مورنیو تبجنو اوښکو ورته اننګي لانده کول، په قهر یې د برېښنا له غېږې نه څرک راکش کړ، ورسره یې برېښنا د طالب په لور ټېل وهله، په تنده ژبه یې وویل :

ــ درسره یو یې سئ، یو یې سئ، هسې هم زما دې خوارې لور ته خدای څه نه دي ورکړي، بس دغه یو په کې نه وو .

د امنې دا خبرې نه وې، لکه په کور کې چې د ژړا او کړیکو چاودنه وي، داسې ژړاوې او کړیکې وچاودېدې. امنې ملالۍ او زلمي په کړیکو او ژړا خولې پرانیستلې، د دوی له ژړا اوکړیکو سره د څرك، ژړا او د خپلې ولچک شوې مور خوا ته لاسونواو پښو وراولو هم ملګرتیا کوله، په دې منځ کې سراج سر ښکته او غلی ولاړ و. مګر پر مخ یې یوې، یوې اوښکې په سستۍ ځان راښکاره کاوه او برېښنا نو نور هېڅا ته نه کتل، د مور په غېږ کې یې دڅرک پر مخ، لاسونو، پښو، ګیډې، سر او سترګو د ښکلولو باران واوراوه، داسې یې غېږې ته نږدې نیولې و، چې نږدې و، د هلک سا وباسي. امنې ترې هلک واخیست، ګلالۍ ته یې وسپاره، چې چېرې یې پټ کړي. برېښنا د تلو پر مهال تر شا د منې وچې ونې ته وکتل، چې د کوهي پر غاړه، لکه د دې په شان غلې او بې غږ و غوږه ولاړه وه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

شا و خوا يې وکتل، دغې ورې کوټې کړکی نه درلوده، چت يې ډېر لوړ و، د چت له ځيګره يو تک تور نری تار راځړېده، په تار پورې داسې ځراغ ځړېده، چې د مچانو په ډېرو ګندګيو يې تک تور رنګ غوره کړی و، لکه د چا مخ يې چې په کومه ګناه تور کړی وي. بيا يې په دار ځړولی وي او د دې لپاره چې خلک ترې د عبرت درس واخلي، دا دی د ډېرې مودې لپاره يې نو په دار نندارې ته ايښی دی. د دغې دوه متره کوټې که څومره دېوالونه لوړ وو، هماغومره يې دره وره د کړکۍ په شانې وه. دا چې برېښنا يې څرنګه او پر کومه لاره دلته راوستله، هغه هډو نه پوهېده، ان په دې هم نه پوهېده، چې دا کومه سيمه ده، دا ځکه چې په تورې شيښې وال په پردو پټ موټر کې يې يوازې ډرېور، چې کله، کله به يې د موټر په هينداره کې پر دې د زړه سوي يو لنډ نظر واچاوه او ډرېور تر څنګ يو تورکی ډنګروکی زلمی هلک نه پرته نور څه نه ليدل. د ډنګروکي زلمي څېره چې دنګ مولوي ورته غني، غني نارې وهلې د دې په دوه سترګو کې يې ولاړ و، د هغه متفکر حالت د هغه پټه خوله، د هغه درانه کړه وړه عجيبه وو، که دې طالبان نه وای ليدلي، خو ها خوا دېخوا يې ورته کيسې ډېرې اوريدلې وې، ګنې قهرجن خلک دي، بېرحمه دي، د ښځو درناوی نه ساتي، له تورنو خلکو سره د سپوچلند کوي او داسې نور چې وحشيان دي، د درناوي نوم يې هم نه دی اوريدلی، دا ځکه چې ډېره کې يې پښتانه دي، خو په دغه طالب کې چې لا به يې يوڅو پسرلي ليدلي وه او لا به يې څلور ځلې روژې نيولې وې، دا هر څه نه وو. غني په موټر کې داسې غلی ناست و، چې له تيرې سونې خاته، خو له دغه په بڼه تک تور نه سونې نه خته، د برېښنا په ياد شو، چې يو ځل پرې ډرېور غږ وکړ :

ــ جانانه داسې نو نه کېږي، ته لا اوس راغلی يې، پر دې شيانوخوا مه بدوه، پرې اموخته به سې! د غني له خپل عمره غټ غږ لا د دې په غوږونو کې ازانګې کولې، چې د ډېور په خواب کې يې ويلي وو:

زه نو سپی نه يم، چې پر د امردارو کارونو اموخته سم او بيا يې ورو په هينداره کې د برېښنا په لور يو دروند نظر واچاوه. يو مهال برېښنا يې يوه غټ انګړ کې ښکته کړه او بياد هماغه دنګ مولوي په لارښونه غني برېښنا تر دې کوټې راوستله او دلته يې کلپه کړه .

په کوټه کې پرته له غنو چې پر دېوالونو او چت هره خوا خپل جالونه غوړولي وو، د غني که څه هم واړه ښکارېدل، خو د جالونو په نويو تارونو پسې يې مچان ځای، ځای داسې نښتي وو، لکه غنو چې دغه مچان په کومه کبيره ګناه نيولي او سمدواره يې غر غره کړي وي. برېښنا لاندې د کوټو غولي ته وکتل، د سګروټو فلترونو، د سګرېټو کوټيانو او د اورلګيت سوځوېدلي خليو ټوله کوټه نيولې وه، لکه چا چې کسداً دا وړه او تشه کوټه په دغو څيزونو ډکه کړې وي. د خلو فلترونو او کوټيانو په منځ کې يوه يو نيم متره کمپله هم غوړېدلې وه، د کمپلې له پاسه يوه ناولې او خيرنه نيولۍ او يوه ډېره ناولې سرويږده هم پرته وه، خو پر نيولۍ سرويږدې او کمپلې ځای، ځای شنه وچ شوي نسوارو د دې ګواهي ورکوله، چې همدا نن له دې کوټې نه ځوک وتلی دی. سمدلاسه برېښنا په خپلې غلطۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېده، اخر جمعه خو پرون وه او نندارې خو د جمعې په ورځ کېدې. د غازي سټډیوم خو یوازې د جمعو په ورځو کې د خلکو او مجرمانو پر مخ پرانیستل کېده، نو ضرور د دې کوټې بندي یې پرون له دې کوټې نه ایستلی و. دا چې اوس به یې ترې سرغوڅ کړی وي، که مری له دې نه نو خدای خبر دي، پر کوټې یو زړخن بوی خور و، لومړی خو دغه زړخن بوی برېښنا زوروله، خو ورو، ورو ورسره روږدې شوه، ان تر دې چې نور یې نو د بوی احساس نه کاوه، لمړی به دزړخن بوی له وجې په پړوني به یې خپل پوز پټ کړ، مګراوس نوهغه بوی نه و. که څه هم وخت ورو، ورو تېرېده، مګر دې ورې کوټې چې یوه وړه بندیخانه وه، خپله ډارونکې څېره لا خوندې ساتله، په کوټه کې یوه ډارونکې چوپتیا هر خوا خپل وزرونه خواره کړي وو، خو په دې چوپتیا کې یوازې غنې وه، چې په خپلو منډو یې یو محسوس شور زېږاوه، پوره یوه ورځ هېڅوا د دې ورې کوټې وړه کړکۍ ډوله دره ونه ټکوله او نه یې پرانیستله. که څه هم برېښنا تږوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې، خو بیا هم وږې نه وه، مګر غوښتل یې چې څوک ورته راشي، څوک ترې څه وپوښتي، تر څو دا هم د خبرې په سر او بر وپوهېږي. که څه هم په کوټه کې د کړکیو د نشوالي او تږوله ورځ دځراغ د روښاوالي له وجې ورته ورځ او شپه نه ښکارېده، خو د لاس په ګړۍ کې وپوهېده، چې شپه لا د وخته بره شوې ده، په همدې ترڅ کې یې غوږونو ته د پښو ښکالو راغله او بیا ورو، ورو په لرې کېدو شوه، په داسې حال کې چې غوږونه یې دوره تر شا د بوټونو لرې کېدونکې ښکالو ته بوخ کړي، ورو یې خپل ټیکرې پرځان راهوار کړ، غوښتل یې چې وغزېږي، نوسرویږدی ته یې وکتل، پر سرویږدې دوه خرامانو سپږو چې په ناز، ناز راروانې وې، له ځایه وارغوچوله، یوه وړه کړیکه یې له خولې ووته، خو سمدواره پر ځان وقهرېده، زړه یې راډک شو، غوښتل یې چې په چیغو، چیغو وژاړي، مګر د دې پر ځای چې چیغې او کړیکې وکړي، څو مړې سړې اوښکې یې پر اننګو راوښویېدې، چې همدا شېبه دروازه هم چا پرانیستله، په دې ورې کوټې کې یې اوس نو دا دی درې څلور ورځې تېرېږي. اوس نو ورته دا سپږنه سرویږده ناولې نه ښکارېده، اوس یې نو ټولې سپږې پېژندې، په هرې یوې یې جلا، جلا نوم ایښی و، ان کله به چې یوه یې له شمېرې لږه راووته، نو دا به اندېښمنه شوه، د سرویږې ګوټ، ګوټ به یې لټاوه، نور نو ورته د سګرېټو فلترونه او کوتیان د اورلګیتو سوځېدلې ډکې او ځای، ځای وچ شوي نسوارو زړه بدوونکې نه وه، همدا څیزونه وه چې دا یې دا څو شپې او څو ورځې بوخته ساتلې وه. دې سره یې غم شریکې کړې وه، له دې سره ښه ډېر ګړېدلې وه، اوس نو غنې مچان سپږې غوماشې دا ټول یې ښه ملګرې شوي وو، خو په دې منځ کې زلمې غنې به هم کله، کله په خپلې یوې نیمې پوښتنې له دې سره خپله خواخوږې ښوده .

د ډوډۍ راوړلو او وړلو پرمهال به یې نیمه پوښتنه له دې وکړه، ورسره به یې ډاډینه هم ورکړه، خو هغه به په تلو کې ضرور ویل :

ــ وارخطا کېږه مه، طالبان بندیان ډېر په بند کې نه ساتي، ستا به هم هر څه ژر معلوم سي، نه ګورې چې ته یې له کوماندانۍ دباندې نه یې ایستلی. که څه هم برېښنا غنې تش په نوم پېژانده، خو له ګړېدو یې پوهېده، چې غنې هلمندوال دی، د هغه په تورو سترګو کې به یې کله، کله خپلوي او کله هم پردیواله احساسوله. که څه هم غنې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب و او برېښنا تورنه وه، خو له دې ټولو سره به غني ورسره په نرمه او خوږه ژبه غږېده، په داسې خوږه ژبه، چې برېښنا به يې د خپلو پښو د ښکالو اورېدو لپاره لېواله ساتله .

اوس يې هم شا و خوا وكتل، بيا يې د پښو رانژدې کېدونکې ورو ښکالو ته غوږونه بوخ کړل، خو داخل د پښو ښكالو د يوه تن نه وه، د دو تنو وه او دا ښکالو داسې رانژدې کېده، چې په کوټه کې دننه د مچانو، مياشو او غنو شور په کې ورو، ورو سکين کېده. ژر پر ځای کېناسته، ځان يې په خپل پړوني کې ښه راونغاړه او له ډاره يې په راوتلو سترګو دروازې ته کتل، چې ور په نرمۍ پرانيستل شو، لومړی ترې هماغه تورکی غني رادننه شو، ورپسې دنګ او ښکلی مولوي ملا ټيټه کړه او کوټې ته راننوت. د مولوي په ښکلې بڼه کې د ملنډو موسکا اوچته ښکارېده، خو سترګو يې په يوه خواږه او ترې انداز برېښنا ته کتل. د هغه د دې بڼې په ليدو د غني تندی له قهره راوځړېده، په داسې حال کې چې خپله لاندېنۍ شونډه يې د غاښو په پنجو کې نيولې وه، غلی او بې خوځښته داسې چې په مولوي يې سترګې ونه لګېږي، په ډډه ودرېده، خو دنګ ځښور مولوي په ورې کوټې کې ها خوا دېخوا شو، د متيازو د بوی له وجې يې پوزه مونجه کړه، يوې خوا ته يې لاړې تو کړې، بيا يې په خندانه ژبه وويل :

ـ ياني چې ښځه هم غلا کولې سي، اه، توبه، توبه دې وي، زماخدايه استغفرالله .

غني ناکراره شان شا و خوا وکتل، عجيبه وه، په دې سره ژمي کې دا کوټه د دومره حيواناتو ډکه وه، لکه سور اوړی چې وي. پر دېوالونو غنيې، په هوا کې مچان او پر ځمکه مياشې نسوار او د نويو پيدا شويو مېږيانو دوې تورې ليکې ښکارېدې، برېښنا ته يې وکتل، هغه پرېنولې راټوله او غلې ناسته وه، چې په دې ترڅ کې دنګ مولوي د هغې پر لور يو بل قدم واخيست. مولوي نن د سپينې پاچ لونګۍ او سپينوجامو پر ځای د کندهاريانو ښکلې توره لونګۍ او تورې جامې اغوستې وې. که څه هم مولوي کندهاری نه و، خو ټولو ګومان کاوه، چې هغه به کندهاری وي، دا ځکه چې د هغه بڼه د کندهاريانو په شان وه، هېچا هم نه ويل، چې له کومې سيمې دی. ده هڅه کوله چې د کندهاريانو پېښې وکړي. د مولوي په ليدو د هر چا په زړه کې دا خبره ضرور راګرځېده، چې هسې خو کندهاريانو خپلو کندهاريو پښتنو، ښکلو بڼو لپاره تورې چاچې او تورې لونګۍ نه دي غوره کړي. هغه جامې، دغه رنګ جامې په لومړي ځل غوره کړې وې، لکه په دې چې ښه پوهېده، چې پښتنه نارينې څېره څرنګه د ښکلا عرج ته رسېدلی شي او نن دنګ مولوي همدا شان راغلی و، خو نن يې د نظر خواږه او د ژبې ترخه ډېر وو، نن يې تندی رڼ و، خوځېدنه يې نرم وه، خو خندا يې له ملنډو ډکه وه، په نرمه د برېښنا مخې ته کېناست، په داسې حال کې چې له ښکلو لاجوردي تسبو سره په تورو وېښتو، پټوسپينو لاسونو يې لوبې کولې، په نرمۍ يې وويل :

ـ قاضي صاحبان تا ته منتظر دي، الله دې وکړي چې رښتيا ووايې .

بيايې په ډېر غرور له ځايه پاڅېد، په وتوکې يې وويل :

ـ که رښتيا ونه وايې، نو زما د خولو خلاصول ډېر ښه زده دي، بيا به پښېمانه يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې برېښنا ته کتل، بیا یې په نرمۍ وویل :

ــ زه به تا ته ډېر وخت درکړم، وګورم چې ته څونې اوښیاره یې، کواره خو دې د اوښارو خلکو ده.

له دې خبرو سره د وره په لور وخوځېد، د وتو پر مهال یې پر غني غږ وکړ:

ــ الکه غني درسره بو یې څه زما دفتر ته.

غني په هېښتیا د مولوي پر لور وکتل او له ځانه سره یې وویل:

ــ دده دفتر ته نو د چیش لپاره؟

برېښنا ته یې سترګې واړولې، د هغې پر مخ اوښکو دوې نرۍ او لمدې لیکې جوړولې، د ښې لاس څټ یې په غاښونو کې کلک نیولی و، د هغې د اوښکو په لیدو غني ورسره د زړه سوي او ډېر نژدېوالي احساس وکړ؛ په زړه سوي یې ورته وویل :

ــ پر الله پاک باور ولره، هغه ذات حقیقي دی، درځه چې ځو، مولوي ساب منتظر دی.

خو بر ېښنا هماغه شان پر خپل ځای ناسته وه، سترګې یې ښکته نیولې وې او اوښکو یې ورته خوار اننګي لمدول، چې غني بیا ورته وویل :

ــ زما یوه خور ده، د ایغې نوم ام برېښنا ده، رښتیا درته وایم، د ایغې نو ام برېښنا ده، مورکه خو مې داسې وایي .

له دې سره برېښنا د غني تورو سترګو ته چې تل به په کې سرو لیکو د ده سترګو ته د نشو رنګ ورکړی و، خپلې سترګې ورجګې کړې، په دغو تکو توروسترګو کې یو زړه راښکونکی شان نژدېوالي او خوږوالي څرک واهه. غني په بڼه ښه ډېر تک تور و، ببخي تور لونګ و، مګر د خلکو خبره پوله او پټی یې دومره ښکلی و، چې دغه توروالله لا ورسره ښه ایسېده، هسې یو ناڅاپه د برېښنا په زړه کې سلیمان راوګرځېد، هغه هم له رنګه تور و، مګر د برېښنا مور به تل ویل :

هلک چې تور شي شاهزاده شي نجلۍ چې توره شي بنګړي دې خرڅوینه.

بیا یې د سلیمان خبرې پر زړه راواورېدې، چې یوه ورځ یې دې ته په ټوکو کې ویلي وو :

ــ برېښنا! کله چې یې ته راکړې، نو ستاسې خپلوانو به په زړونو کې ویل چې .

دا هلک تور دی نجلۍ سپینه لکه کارغه چې جلغوزی په خوله کې وړینه

ــخور درځه چې ځو !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غني په دې خبره برېښنا شېټ وواهه، لکه چا چې ناڅاپه له خوبه راپاڅولې وي، په ترهېدلي نظر يې شا و خوا وکتل. غني بياوويل:

ــ درځه چې ځو، باره به ناوخته سي خور!

عجيبه وه، يوه طالب ورته خور وويل، هغه هم په يوه بنديخانه کې. دا ورته ډېره هېښېده، اخر خلکو داسې نه ويل، چې طالب به دومره نرمه ژبه ولري، دا خبره ډېره هېښنده وه، دومره هېښنده، چې برېښنا يې پر خپل ځای د ځو شېبو لپاره مېخ کړه. په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، تر ځو غني د دې په ناکرارۍ ونه پوهېږي، ذهن يې له دې غونډلې ډک و :

(درځه چې ځو، باره ناوخته سي خور!، باره په ناوخته سي خور!). همدې خبرې يې ذهن داسې راډک کړ، چې هر څه ترې هېر شول، هغه په ځان نه پوهېده، چې څنګه راپاڅېده، څنګه له کوټې راووته او اوس چېرې روانه ده، خو د طالب له خولې د خور کليمه پرې دومره خوږه او درنه پرېوتې وه، چې له غني سره په ښه زړه وخوځېده، چې کله به ورته غني وويل: خور داسې ځو .

خدای پوهېږي چې برېښنا به ولې سمدلاسه هماغه خوا ته وخوځېده. له څو دهلېزونو تېره شوه، د يوه دهلېز په وروستۍ برخه کې يې يوې کوټې ته راوبلله، د کوټې د دروازې پر سر لوحې ته يې وکتل؛ پر لوحې په تورو کرښوغټ ليکل شوي وو :

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). دواړه لوڅې پښې د مولوي عتيق الله طالب دفتر ته ننوتل، خو دفتر ته په ننوتو يې سمدواره سترګې پر دنګ مولوي ولګېدې، چې کران شريف يې طلاوت کاوه، د دوی په ننوتو مولوي هېڅ له ځايه ونه خوځېد، هماغه شان د پاک کلام په طلاوت بوخت و. غني د دروازې تر څنګ برېښنا ته، چې په بورقه کې سر تر پښو پټه وه، د کېناستو وويل. برېښنا د غني په لارښوونه د دروازې په خوله کې کېناسته، بيا يې د نظر نيلی د مولوي عتيق الله طالب پر دفتر وځغلاوه، دفتر د کور د ناستې د کوټې په شان و؛ ځلورو دېوالونو ته نرۍ، نرۍ نيولۍ غوړېدلې وې، د کوټې پر غولي ځلور، پنځه د نسوارو اير نکونه ايښې وو، د کوټې په يوه کونج کې دنګ مولوي ته مخامخ دوه ماشينګنې ولاړې وې. پر دې دفتر خو د برېښنا د کوټې ګومان راغی، هغه هم د يوې کورنۍ د ناستې کوټې ګومان. دفتر خو ورته هېڅ نه ښکارېده، خو همداچې د نظر نيلی يې پر دنګ مولوي پرېوت، سمدلاسه يې د کوټې لوحه د ذهن له پردې تېره شوه، چې پرې ليکل شوي وو:

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). ايله اوس وپوهېده، چې دنګ مولوي عتيق الله نومېږي، همدا چې مولوي عيتق الله د قران کريم له تلاوته وزګار شو، دوی ته يې مخ راواړاوه او غني ته يې د لاس په اشاره د وتووويل. غني هم سمدلاسه له کوټې ووت، خو دباندې د وره ترڅنګ جوخت ودرېد، تر څو د مولوي عتيق الله خبرې واوري. مګر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي په دومره ټيټ غږ غږېده، چې د غني غوږونو ته لا ايله د هغه د خبرو يو، يوتوری رارسېده. دا ځل يې غوږونه د دروازې د کونجي پر سوري ورسريښ کړل، چې ايله يې دومره واوريدل :

ــ گوره لېونی کېږه مه، ستاپه پايدې يې وايم !

برېښنا څه وويل خو غني وانهورېدل، چې بيا د مولوي غږ جگ شو :

ــ اوس لا سرې وخت دی، پام دې اوسه چې زه بيا هر څه کولای سم .

د برېښنا بنگی راغی، مگر غني يې په خبرو ونه پوهېده، په دې وخت کې مولوي په لږ لوړ غږ وويل :

ــ ته نو په هېڅ نه پوهېږې، سمه خره يې .

بيا يې په ښه لوړ غږ نارې کړې :

ــ اه غني، وام څه سوې راسه دا فاحشه درسره بوځه، څه چې په کېږې، کيږي به نو .

له دې خبرې سره سم غني کوټې ته ننوت، دنگ مولوي د قران کريم پر لور روان و او برېښنا داسې په دېواله پسې په پټ مخ نښتې ولاړه وه، لکه چا چې پر دېواله سريښ کړې وي، د هغې د بدن رېږدېدا له بورقې هم اوچته ښکارېده، داسې ښکارېده چې برېښنا ځان نه شي نيولای او هسې يې د دېواله په تکيه يې ځان ولاړ ساتلی دی، که نه لوېږي. غني په هېښتيا ورکتل، چې مولوي عتيق الله پرې غږ وکړ :

ــ چيش ته ولاړ يې، دا غله درسره بوځه د دې سر...

دواړه وخوځېدل، غني د سترگو لاندې برېښنا ته وکتل، هغه داسې روانه وه، لکه څوک چې يې ټېل وهي. غني غوښتل هغه وازمايي، ځکه يې ورته وويل :

ــ درځه خور چې داسې ځو !

برېښنا په پټه خوله هماغه لور ته وخوځېده، غني بيا ترې وپوښتل :

ــ مولوي ساب څه درته وويل؟

دا چې د برېښنا ستونی ژړا نيولی و، نو د غني د ځواب پر ځای يې دوه رنې اوښکې پر مخ راوښويېدې، مگر اوښکې غني ځکه ونه ليدلې، چې د برېښنا پر مخ بورقه خوره وه. نور نو غني هم ترې څه ونه پوښتل، همداسې په پټه خوله ورسره روان شو، داسې يې سر ټيټ نيولې و، لکه تر شا روانې برېښنا نه شرمېږي، د گناهگارو په شان يې سترگې ښکته نيولې وې، بنه يې ورو، ورو اندېښمنه کېده، غني په رښتيا طالب و، لږه موده کېده، چې د کوټې له يوې ديني مدرسې نه کابل ته د جهاد لپاره راغلی و، د هغه له اوږدو پراخو بارځکدارو جامو اوچت ښکارېده، چې لويديځوال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون دی، په زغرده خبرې يې کندهاريانو ته پاتېدې، خو د خوی نرمي او خوږ والی يې د هلمنديانو و. د غني خواره او ډنګروکې پڼۍ د لويديځوالو پښتنو په پراخو جامو کې ببخې ورکېده، انجره توره لنګۍ يې نيمه پر سر او نيمه پر اوږو خوره وره پرته وه. بډوهلی پرتوګ او چوټو يې د برېښنا په ذهن کې د وروکي غازي انځور راژوندی کاوه. تور کی غني نن له پخوا نه اندېښمن ښکارېده، نن يې تنکی ذهن د برېښنا له نومه ډک و، خپله برېښنا خور يې پر زړه اورېده، له هغه مهاله چې زکوم خان برېښنا له تور ټانکه مختار ته په واده يووړه، بيا نوده ونه ليده، ان د هغې څېره يې هم هېره شوې وه، خو يوازې به يې کله، کله مور ورته ويل :

ـ زويکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښايسته ده، داسې نازکه ده، لکه ګل. د زکوم دې خونه خرابه سي، نه يې راپرېږدي، زما او ستا به څه وس وي .

کله چې د برېښنا دوی په کورکې د غني څواني سترګې پر برېښنا ولګېدې، خدازده چې ولې يې خپله برېښنا خور پر زړه لکه باران راواورېده او بيا يې د مور خبرې له ذهنه تېرې شوې :

ـ زويکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښايسته ده، داسې نازکه ده لکه ګل.

له دې سره يې ناڅاپه په زړه کې دا خبره تېره شوه:

ـ ټولې برېښناوې ښايستې دي، خورا ښايستې دي .

له هماغې اولې شېبې يې د برېښنا پر ګرمتيا شک درلود. که څه هم هر څه يې په خپلو سترګو ليدلي او مونډلي وو او د شک هېڅ خبره نه وه پاتې، خو بيا هم غني په دوو لارو کې پاتې و، هغه به له ځانه سره په کلکه ويل :

ـ هېڅ يوه برېښنا هم ګناهګاره نه ده، هېڅ يوه يې ګناهګاره نه ده. له دې غونډلې سره به يې خپله مور راپه زړه شوه، چې کله به د برېښنا دوی له کوره په سرو سترګو راغله او کله چې به ده د ژړاسپيناوی وغوښت، هغې به بس دومره وويل :

ـ زويکه نن يې بيا وهلې وه .

بيا به يې د برېښنا د ګناه کيسه وکړه، د برېښنا ګناه به تل له خوبه ناوخت پاڅېدل وو، ځکه خو به ده يوځل بيا په کلکه له ځان سره وويل :

ـ هېڅ يوه برېښنا ګناهګاره نه ده. غني به تل د برېښنا په ليدلو د خپل خور خيالونو راچاپېراوه .

هغه د دواړو برېښناوو تر منځ يو عجيب ورته والی ليده، هغه به چې هر وخت له ځانه سره دا حکم صادرکړ، چې نه، هېڅ برېښنا ګناهګاره نه ده، نو شېټ به يې وواهه او د خيالونو له نړۍ نه به رابهر شو او دا ځل يې هم شېټ واه، ژر يې تر شا وکتل، برېښنايې تر شا ولاړه وه، هېښ شو، په هېښتيا يې ځان او شا و خوا وکتل، که ګوري چې د دهلېز

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې دواړه ولاړ دي او د مولوي خانو له دفتره ډېر، ډېر لرې تللي دی، ځانته په غوسه شو، بېرته وگرځېد. برېښنا هم په هېښتیا ورپسې وگرځېده، د برېښنا په نظر دا پراخ دهلېز ډېر تنگ او ډېر اوږد راغی. برېښنا داسې په تیندکو روانه وه، لکه څوک چې يې په زوره ټېلوهي او یا لکه د بل چا په پښو چې روانه وي، همدا چې د دهلېز په منځ کې خیرنې دروازې ته ورسېدل، غني پرځای ودرېد، برېښنا ته يې د درېدو وویل او خپله کوټې ته ننوت، شېبه به لا نه وه تېره، چې غني له کوټې نه راووت برېښنا يې کوټې ته وروبلله، برېښنا په لړزنده قدمونو کوټې ته ننوته،خو همدا چې کوټې ته ننوته، د یوه تن امرانه غږ ولړزوله :

له مخه چادرې لرې کړه، له مونږ دې ستر نه کېږي !

برېښنا په ناباورۍ د غږ پر لور وکتل، مگر د غږ ویونکی يې ونه پيژانده. بیا يې ورو خپل مخ لوڅ کړ، په کوټه کې يې د ډېرې روښنايۍ له وجې لومړی پر سترگو تياره خوره شوه، خو ورو، ورو يې د سترگو توره پرده لرې شوه، چې ايله يې په کوټه کې ناست خلک وليدل؛ درې د سپينو جامو وال مخامخ ناست وو، درې سپين کالي وال ښي لاس ته او پنځه سپينو جامو وال کيڼ لاس ته ناست وو. د دوی ټولو جامې، لونگۍ او پټوان، دا هر څه سپين وو، دوی د جامو د رنگ څه عجيب کلک ترون درلود، د ټولو ږيرې اوږدې، اوږدې نژدې ټولو يوه بڼه غوره کړې وه، د دوی يو ډول بڼو کوټې ته ډارونکې فضا ورکړې وه. برېښنا بيا د غږ پر لور، چې دې ته يې د چادرې پورته کولو ويلي وو، بيا وکتل، هغه تن ولاړ و، خو په ليدو يې له ډېرې وېرې د برېښنا اندامونه زيږه شول، په تېره د هغه د لاس په ليدو خو سمه لړزه پرې راغله، د هغه په لاس کې پرۍ شوی کېبل، لکه برېښنده توره داسې غوځوونکی ښکارېده. برېښنا بيا د درېيو مخامخ ناستوکسانو پر لور وکتل، هغوی نو له نورو ډېر درانه ناست وو. په دوی کې برېښنا يوازې مولوي خانو وپېژانده، چې مخامخ په درېيو تنوکې منځنی و. مولوي خانو يوځل د دې ليدو ته د دې ورې بنديخانې ته ورغلی و، له دې ځخه يې د دې د ژوند په اړه ډېر څه پوښتلي وو. هغه په رنگ سپين و، خو د وېښتانو او ږيرې له پلنوالي ځخه اوچت ښکارېده، چې يا به اورزگانی وي او يا به کندهاری. د مولوي خانو ښي اړخ ته يو پرېړ تن ناست و، چې له غټ تندي، تنگو سترگو وړې پوزې او سرو شونډو ځخه پښتون نه ښکارېده، ښايي بدخشی، يا تخاری به و. د خانو کيڼ اړخ ته يو بل ډنگر سړی چې ډېره نرۍ او تېره پوزه يې وه، لکه د مار په شان تنگې، تنگې او اوږدې، اوږدې سترگې يې وې او نرۍ لکه تار برېتونه يې وو، ناست و او اوږې جگې نيولې وې. برېښنا داسې گومان وکړ چې دی به نورستانی وي او که نه پښه يې خو ضروردی. اخر د هغه ناسته، د هغه اوږې پورته نيول او د هغه په ټيټ سر لوړ کتل بېخي د پشيانو لوښو ته پاتېدل. د دغو درېيو تنوپه ليدو، لکه چا چې د برېښنا په ستوني کې سا بنده کړې وي، داسې يې د سا بندۍ احساس وکړ، يوعجيب ډار پسې واخيسته، يو قدم تر شا راغله، لکه غوښتل يې چې وتښتي، چې چا پرې غږ وکړ :

ــ د ټولوخدای يودی، پر هغه باور ولره !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا ترشا وکتل، غني يې شا ته لږ نژدې ولاړ و، غني داسې چې خپله خبره د برېښنا غوږ ته ايله ورسوي، وويل :

ــ رښتيا وايه، په رښتيا کښې تاوان نسته .

لکه د غني خبرو چې برېښنا ته نامريي يې ارواييي ځواک ورکړی وي، داسې يې له زړه ډار په تښتېدو شو او په برندو سترګو يې بيا پر ناستو ملايانو او مولويانو سترګې وګرځولې. ډېرو يې داسې د زړه له زوره سرونه ښکته نيولي وو، لکه چې نورو ته وايې: وينې ما څنګه خپل شيطان قابو کړی دی؟

په دې منځ کې يوازې مولوي خانو برېښنا ته په نرم انداز کتل او له ټولو نه لومړی هم مولوي خانو په خبرو پيل وکړ، له څه لنډو خبرو نه وروسته يې څه ورو او په پام وويل :

ــ ښه اوس نو دا ووايه چې چيش ته دې غلا کوله؟

برېښنا د دې پوښتنې په اورېدو سمدلاسه غني ته تر شا په داسې حال کې چې ستونی يې ورته ګروم بندکړی و، په هېښتيا وويل:

ــ دوی ... دوی څه وايي ما غلا... ما غلا کړې؟ غني دوی ته ووايه ما د چا غلا نه ده کړې! مولوي صيب ما خو تا ته کيسه کړې نه؟

کېبل وال ډېرور طالب، چې له ژبې اوچت ښکارېده، پښتون نه دی، پر برېښنا رابرېچ وهل :

ــ غلې ... دېخوا ګوره... هغه دې شوهر دی، چې په هره خبره ورته مخ الوې .

خو برېښنا د کېبل والا خبرې وانهورېدې، بيا يې ناست مولوي ته په زاريو وويل :

ــ مولوي صيب! ما د چا... ما د چا غلا نه ده کړې... چا... چا... چا به پر ما تور لګولی وي، زه اقرار کوم چې د خسر له کوره تښتېدلې يم، د پلار کور ته راغلې يم، په دې کې ګناه نه ده، خو په خدای قسم، زما د ځرک په سر قسم، که ما د چا غلا کړې وي، که تاسې ما مړه هم کئ، زه به همدا وايم چې ما د چا غلا نه ده کړې، اخر د څه لپاره بايد زه غلاوکړم، څه ضرورت دی...

او نور نو برېښنا د خبرو نه وه، په لوړ غږ يې ژړا پيل کړه، ټولو مولويانو او ملايانو سرونه ښکته اچولي وو، خو خانو هماغه شان ناست و او په کرارۍ يې د برېښنا د اوښلنو سترګو ننداره کوله. بدخشي مولوي چې ټولو ورته مولوي حسين، مولوي حيسن ناري وهلې، حق په جانبه بڼه يې ونيوه، په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، ځان سوله ييز وښيي، په نرمۍ يې خپلې مخې ته له بخملي صندوقچې څخه يوه د سرو زرو وړه غاړکۍ وښکله، غاړکۍ يې د برېښنا مخې ته ونيوه او په ارامه يې مولوي عتيق الله ته وويل:

ــ مولوي صيب! دا دې چېرې پيداکړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ددوی په کور کښې، ټولو وليدله .

بيا يې برېښنا ته مخ کړ او په روانه پښتو يې وويل :

ــ اوس هم وايې چې غلا دې نه ده کړې؟

دغاړکی په ليدو برېښنا يو ناڅاپه غلې شوه، داسې غلې شوه، چې ناستو ملايانو او مولويانو ګومان وکړ، چې خبره يې وربانديې زبات کړه، ډېرو يې چوپتيا په پټه خوله اقرار وګاڼه، خو مولوي خانو دا خبره ونه منله او په کلکه يې وويل چې: د حدود جاري کېدو لپاره اقرار بلسان يو اهمه اړتيا ده، خو د بدخشي مولوي حسين خبرې، که څه هم نرمې وې، مګر داسې په زهرو لړلې وې، چې نور يې نو د برېښنا زغم پای ته ورساوه، په لوړ قهر ژلي غږ يې چيغه کړه: مولوي صيب ته وايې زه اقرار وکړم، د څه شي اقرار؟ د دې چې د خپل مېړه د لاس امانت مې ساتلی او کور ته مې راوړی؟

مولوی حسين په نرمۍ وويل :

ــ خو که دا داسې وي، نو هغه پيسې څنګه؟

ــکومې پيسې ؟

ــدغه پيسې چې مو ستاسې په کور کې پيدا کړې .

بيا يې د کلدارو د زرګيزو يو بنډل پيسې د برېښنا مخې ته ونيوې، په بريمنه ژبه يې وويل :

ــ دا پيسې خو دې وپېژندې؟ دا مو ستاسې په کور کې پيداکړې دي .

برېښنا د پيسو په ليدو هېښه پېښه شوه، اوس يې نو تر شا غني ته هم نه شوکتلای، يوه شېبه يې په هېښتيا پيسو ته کتل، دوی په رښتيا هم همدا پيسې د دوی په کور کې پيدا کړې وې. د سترګو لاندې يې مولوي عتيق الله، چې د دې کينې خوا ته ناست و، وکتل. مولوي عتيق الله سر ټيټ نيولی و، يو عجيبې هېښتيا او نهيلۍ په مخه کړې وه، په داسي حال کې چې د ژبې لاندې يې اوښکو ورته هره کليمه مالګينه کوله، وويل :

ــ زه نه پوهيږم، نوره په هېڅ نه يمه خبره، خو ما د چا غلا نه ده کړې، بس يوازې همدومره پوهېږم .

ــ په دې خو ښه خبره يې چې دا دېرش زره کلدارې مو ستاسې په کور کې پيدا کړې؟

برېښنا د سر په خوځولو وويل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ هو! په دې ښه خبره يم، مګر ما دا پيسې له چا نه دي غلا کړي او نه مې کله هم د پلار په کور کې دونه پيسې ليدلې دي، دا ما نه دي غلا کړي. پر خپل ځاى ناکراره شان وښورېده، لکه د ترورو په شان يې په کوټه کې ناستو يو، يو تن ته وکتل چې يو ناڅاپه يې چيغه کړه :

ــ ما دا پيسې نه دي غلا کړي او نه مې پلار دونه پيسې لري .

ــنو څه خبره ده؟

برېښنا لږ په کرارۍ وويل :

ــ دا راته ضرور چا چل جوړکړى دى، زه دونه پوهېږم، چې ما غلا نه ده کړې، نور چې څه، څه خبره ده، په دې نه پوهيږم .

په دې منځ کې د تېرې پوزې وال مولوي غږ ايله پورته شو :

ــ اګه تا دا پيسې نه دي غلا کړي، نو د په لار کور ته بيا ولې وتښتېدې، اګه هغه کار دې نه دى کړى، اګه دا کار دې ولې وکو.

برېښنا مولوي خانو ته چې تر دې دمه يې سونې هم نه و ختلی او لکه سا ختلی داسې يې د برېښنا او مولوي حسين خبرو ته غوږ نيولى و، مخ کړ :

ــ مولوي صيب! زما کيسه اورئ؟

مولوي خانو چې نژدې له نيولې نه شوېېدلى و، پر نيولې نيم کېناست، په خپله ارامه ژبه يې وويل :

ــــ هو! ووايه .

مولوي حسين خپلې تنګې سترګې لا پسې تنګې کړې، د مولوي خانو غوږونو ته يې خوله ورنژدې کړه، مګر په لوړ غږ يې وويل :

ــ په دې شرط چې رښتيا ووايې .

مولوي شېرولي هماغه د تېرې پوزې وال مولوي په خندانه ژبه وويل:

ــ اګه ما چې ثونه بازاري ښځ ليدلې، رښتيا نه وايي .

خو مولوي خانو ځان له دواړو نه، چې د ده خوا ته راکاږه شوي وو، راټول کړل، په کرارۍ يې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ هغه که رښتیا وایي، که درواغ، موږ مجبور یو چې کیسه یې واورو. بیا یې برېښنا ته د کیسې ویلو وویل. برېښنا هم خپله کیسه له سره پیل کړه، چې څنګه یې یو نیم کال وړاندې خاوند (سیلمان) د موټر په ټکر کې ووژل شو او چې یو کال وروسته د خسرکور ته ولاړه، غوښتل یې یوازېنی زوی یې (څرک) په خپل ابو نمک لوی شي، خو لا به اوونۍ نه وه تیره، چې مشر لېوره سلطان ورسره ستونزه پیل کړه .

دایې د سکه ورور کونډه ده او د سکه ورور میراث سکه ورور ته رسېږي، نو دا مجبوره ده، چې له هغه سره واده وکړي، مولوي خانو د دې لپاره چې خبره نوره هم روښانه شي،

وپوښتل :

ــ ولې دې له سلطان سره واده ونه کړ؟

ــ هغه ښځه لرله، بل پوډري او شرابي دی، پر ها بلې ښځې یې ورځ و شپه نه ده معلومه، سبا او بېګا یې ډبوي، ما ویل چې زما خو به له هغې نه هم حال بدتره وي، هغه خوار کۍ خو ورته حوصله کوي، خو زما بیا دونه حوصله نه ده زده .

ــښه بیا څه وسوه؟

ــبیا نو له دې بلا نه لا خلاصه نه وم، چې میرنۍ خواښې مې راته پایڅې بډوهلې، هغې ویل چې ما خپل لېوني زوی زماني ته کېنوی. زه خو تیاره مرۍ وم او د هغې زوی ته خو چا ښځه څه چې سپۍ هم نه ورکوله، هغه خو بېړا دی، لاړې یې پرواښکیو راروانې وي، زه یې هغه ته کېنولم، یوې خوا ته راته پړانګ و، بلې خوا ته پاڼ و، حیرانه وم چې څه وکم. یوه شپه مې راته لېوره لاس واچاوه، ښه وچې زما یو د بلې میرنۍ خواښې لور ده، سلما نومېږي، هغه وه، که نه څه نه وو راپاتې.

د دې شپې په سبا ما دا کیسه ټولو ته وکړه، ما ویل ګنې خسر به مې خبره سپینه کړي، د دغه یوه له شره خو به خلاصه شم، خو زه خبره نه وم، چې دا خبره به راته بلا جوړېږي. اغې نه پس مې خواښې لېوره او یور سره لاسونه یو کړل، یور ته مې یې څه بد نه وو رسیدلي، هسې یې راپسې رااخسیتې وو، بس درې واړو راپسې پایڅې بډوهلې، چې ما به ضرور لېوني زماني ته کینوي او یا به ورته له څرکه تېرېږم، نور نو خدای سلطان ته ورکړه، سبا او بېګا یې په یوه او بله پلمه وهلم. مولوي خانو بیا وپوښتل:

ــ ولې یې نو وهلې؟

ــما ورسره دا یوه خبره هم نه منله، چې اخر یې سر دې ته ووت، چې په ما به په زوره له زماني سره نکاح وتړي. هغه شپه یې زما نکاح تړله چې زه ترې وتښتېدم، ما یوه روپۍ هم له ځان سره نه ده وړې، دا غاړه کۍ مې د مېړه په ځلوېښتي کې له ځان سره د پلار کور ته وړې وه، دا هغه راته د لاس ننبه پرې ایښې، دا مې خپله ګاڼه ده، ما یوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ هم نه ده ورې، زه قسم خورم، ما يوه روپۍ هم نه ده ورې، بس يوه روپۍ مې هم نه ده ورې. ما... او نور يې نو د ژړا له توسنه څه ونه شو ويلای او نه يې هم نوره نو د ژړا مخه نيولی شوه .

ناست کسان له يو بل سره بونګېدل او بيا به يې خپله خبره مولوي خانو ته وکړه. دوی به برېښنا ته په ګوته اشارې کولې او څه به يې ويل. مولوي شېرولي ډېر ګرېده، چې د هغه له نيمګړې پښتو سره هېڅ نه ښايېدل. مولوي عتيق الله به هم کله، کله د وار او ګوزار خبره د اقرار لپاره وريادوله. ټولو ناستو مولويانو له برېښنا بيا پوښتنې پيل کړې، خو د دوی ټولې پوښتنې پر دې ټکي څرخېدې، چې ولې دې غلا وکړه. برېښنا به کله په زاريو او کله په چيغو او کړيکو ځواب ورکاوه، چې غلا مې نه ده کړې، خو هغوی به بيا ترې وپوښتل :

نو ولې دې غلا کوله؟

اصلاً دوی د تحقيق او پوښتنو په راز نه پوهېدل، لکه له اره چې له تحقيق سره روږدي نه وي او کله يې هم د څېړنې او ارزونې په اړه څه نه وي ليدلي، يا اوريدلي. د دوی تر منځ د نظرونواختلاف موجود و. مولوي حسين پر قران شريف د قسم يادونه کوله، مولوي شېرولي بيا اقرار البلسان غوره ګاڼه، ولوکه د زور او جبر له لارې هم وي. د مولوي شېرولي له دغه وړانديز سره مولوي عتيق الله هم سر خوځاوه، خو مولوي خانو بيا درې شاهدان د شريعت غوره لار ګڼله. اخر مولوي خانو باور درلود، چې هېڅوک د درواغو لپاره پر سپين او پاک قران لاس نه ږدي.

نژدې وو د دغو درېيو تنو تر منځ په دې سکالو جګړه راشي، د دوی خبرې اترې ډېرې اوږدې شوې، خو پايله يې څرګنده نه شوه. برېښنا يې تر سبانۍ غونډې رخصته کړه. کله چې برېښنا له کوټې نه ووته او د خپلې ورې بنديخانې پر لور روانه شوه، يو ډول د خوښۍ احساس په غېږ کې نيولې وه، غوښتل يې خپله خوښي له غني سره، چې له دې دمخه روان و، شريکه کړي. هغه ته په چيغو، چيغو ووايي چې مولويانو ته يې قناعت ورکړ اخر هغوی هم انسانان دي او دا درکولای شي، داسې ېښې به يې هم څکه ډېرې ليدلې وي، چې هغوی هم افغانان دي، په همدې ټولنه کې يې ژوندکړی دی او بله دا چې دې ورته رښتيا وويل، رښتيا هرڅوک درکولای شي. د رښتياوو رنګ سپين وي او دا خو سپينه، سپينه غږېده. برېښنا ته دغه ناست مولويان څه عجيب ډول ګران شوي وو، د هغې هغه ټولې انګېرنې له منځه تللې وې، چې دې ګومان کاوه، طالبان د ځناورو چلندلري، په تېره ښځې او هغه هم مجرمې او تورنې ښځې خو څه چې سيورې يې هم په ټوپک ولي. هغوی ته ښځې له سره انسانانې نه ښکاري، نا، داسې نه وه، مولوي خانو هم طالب و او غني هم طالب دی، دوی خو داسې خويونه لري، لکه د دې پلار، لکه سليمان او لکه ظريف هوا! لکه ظريف.

د برېښنا په بڼه کې ايله خوښي راڅرګندېده، خو غني اندېښمن ښکارېده، هغه په ټوله لار کې برېښنا ته يوه خبره هم ونه کړه، تندی يې تريو نيولی و، کله، کله به لکه د سودايانو په شان له ځانه سره وبونګېده او کله، کله به يې تندی په پنجه کې ونيو، يوازې کله چې په برېښنا پسې يې دروازه کلپوله، نو يوه شيبه د دروازې په خوله کې ولاړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شو، برېښنا ته يې نبغ وکتل، دا ځل برېښنا نه يوازې دا چې د غني په سترګو کې يو ډول خوږوالی و، يو ډول اندېښنه، يو ډول باور وليد. اوس يې د ده په ځوانو سترګو کې يو ډول نژدېوالی او خپلوي هم احساس کړه، خو غني تر ډېره ونه درېده، په کرارۍ يې وويل:

ـ پرخدای (ج) باور وکړه، رب العزت ته حق او ناحق دواړه معلوم دي، هېڅوک ترې نه پټېږي، هغه خورا ډېر مهربانه دی او بيا يې له يوې ماښجنې موسکا سره په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه.

غني دې خبرې ته اندېښمن و چې څه به کېږي او دوی ولې د مولوي صيب خانو، چې تر دوی ټولو ډېر پوهېږي، خبره نه مني او شاهدان نه راغواړي. که څه هم غني هغه پيسې او هغه غاړګۍ ليدلې وه، چې د برېښنا دوی له کوره يې پيدا کړې، خو بيا هم د برېښنا پر اوښکو يې يو عجيب شان باور درلود، هغه ګومان کاوه چې هر څوک درواغ ويلی شي، خو اوښکې ځکه درواغ نه شي ويلی، خو تل به يې د خپلې مور اوښکې سترګو ته نېغې ولاړې وې، چې کله به د برېښنا دوی کور نه راغله، نو پرته له دې چې څه ووايې، رڼو او تبجنو اوښکو به يې هر څه سپين، سپين وويل، نور نو د مور کيسې ته به يې اړتيا نه وه پاتې او د تحقيق پر مهال برېښنا ښه ډېرې اوښکې توی کړې وې، ځکه يې د غني په زړه کې يو ډول باور او يو ډول احساس پيدا کړی و. سره له دې هم غني هغې غاړګۍ، هغو پيسو ته هېښ پېښ پاتې و، له يوې خوا د برېښنا معصومه څېره، د هغې بې وسي، د هغې ساده ګی، د هغې له زاريو او نںواتو ډکې په ژړه غوني اواز خبرې او بيا د هغې اوښکې او له بلې خوا غني هر څه په خپلو سترګو ليدلي او په خپلو لاسونو يې موندلي وو، هېښ و چې څرنګه فيصله وکړي، دې ته هم هېښ و، چې مولويان ولې د برېښنا موضوع اوږدوي، اخر هېڅکله هم دلته دومره يو قضايي سکالونه ده اوږده شوې. دې کار دلته سارى نه درلود، نن به يې مجرم راووړ، دوه ورځې وروسته به ترې تحقيق پيل شو، د تحقيق په پای کې به يوه ورځ پټه محمکه دايره شوه او په راټلونکې جمعې کې به ترې يا لاس، او يا پښې غوڅې شوې، يا به ترې سر غوڅ شو، يا به تر يوه دېواله لاندې شو، يا به يې ډُرو ملا ورماته کړه او يا به د دارکړۍ ورته ستونې راووړ کړ او څوک به د تيږو تر ډېرۍ لاندې ورک شو.

غني داسې ډېرې پېښې ليدلې، ځکه خو برېښنا او د هغې برخليک ته اندېښنې وړی و، په دې ورځو کې يو عجيبه ناڅرګنده احساس د برېښنا خوا ته ورکشاوه، ځان يې په ناغوښتې ډول هغې ته نژدې، ان خپل ګاڼه. په نه زړه يې جامې بدلې کړې، دا ځل يې د خورې ورې انجړې لونګۍ پر ځای سپينه ننګرهارۍ ټوپۍ پر سر کېښوده، له لمانځه وروسته يې قران شريف پرانيست، درې ځله يې ياسين شريف تلاوت کړ، بيا يې د رحمن سوره درې ځله تلاوت کړه، ورپسې يې قران کريم څو، څو ځله ښکل کړ، بيا يې يوه اوږده ډېره اوږده دعا ووېله، عجيبه وه، د دې لپاره چې ځانته دعا وکړي، ټوله دعا يې برېښنا ته وکړه .

بيا له ځايه جګ شو، وړوکی جيبي ياسين شريف يې له تاخه راواخيست، په ښي جېب کې يې کېښود، پرته له دې چې په کوټه کې نورو ناستو انډيوالانو ته، چې ټولو ورته په هېښو نظرونو کتل، څه ووايي، له کوټې ووت. پر لاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښمن روان و، د مولوي عتيق الله تر دفتر يې له چا سره، ان تش سلام عليک هم ونه کړ. عتيق الله ورته ټاکلي ځای ته د برېښنا د رسولو وويل، خو ده په قهر ترې وپوښتل:

ـ ولې مو د برېښنا ټول کارونه زما پر اوږو اچولي؟

يکت دلې بې له ما بل څوک نسته.

غني دا خبره په ناخبرۍ کې په ناغوښتې توګه وکړه،ان د ويلو پر مهال هېڅ په دې نه پوهېده، چې څه وايي، خو خبره يې وکړه، مولوي عتيق الله ورته يوه شېبه غلی، غلی او هېښ، هېښ وکتل، بيا يې ورو، ورو پر شونډو يوه د ملنډو ډکه موسکا راښکاره شوه :

ـ الکه غني ته ښه هلک يې، پر دا نورو مې باور نسته، ته داسې يې لکه ملايکه .

غني ورته په هېښونکي نظر کتل، چې مولوي بيا وويل:

ـ څه په نورو خبرو پسې سر مه ګرځوه، ته مې دې کار ته خوښ يې، نور يې نو څه غواړې؟

غني پرته له دې چې مولوي ته څه ووايي، له مولوي نه يې د برېښنا د بنديخانې د کلپ کونجۍ راواخيسته او په هغه لور وخوځېد. برېښنا په کوټه کې غلې او بې خوځښته ناسته وه، هغه داسې خيالونو راګيره کړې وه، چې ان د غني په راتلو يې ځان هم راټول نه کړ، هماغه شان يې ټيکرۍ پر پښو خور او ځنګل او خيرن وېښتان يې پر اوږو او ملا خواره واره پراته وو. د ها بلې ورځې د خوښۍ څرک يې په بڼه کې نه ښکارېده، يوازې داسې ښکارېده، لکه ټوله شپه يې چې خوب نه وي کړی. سترګې يې داسې پړسېدلې وې، لکه ډېرې ژړلې وي ، دا ځکه د ښکلو سترګو سپين ګاټې يې په سرو رګونو ښکلي ښکارېدل، غني وروکتل. که څه هم هغه هڅه کوله، چې برېښنا ته د خپلې مشرې خور برېښنا په سترګه وګوري، خو دلته يې د برېښنا له جادوګرې ښکلا څخه سترګې پټې نه شوی کړې. برېښنا په دې خورو ورو ځنګلو وېښتو او ناولو جامو کې د رښتيا هم ډېره ښکلې ښکارېده، خورا ډېره ښکلې ښکارېده. غني يو ځل بيا په زړه کې وويل:

ـ ټولې برېښناوې ښکلې دي، خورا ښکلې دي. په يوه متفکر انداز يې لکه بت تراش چې خپل تراشلي بت ته ګوري، داسې برېښنا ته بيا وکتل. اوښکو يې د هغې خورا ښکلي اننګي لانده کړي وو او تر ګرېوانه يې لارې کولې، په کرارۍ يې ترې وپوښتل :

ـ څه خبره ده خور، بيا څه پېښ شوي دي؟

ـ زه... زه ډارېږم، زه دا ګناه منم .

ـ دچيشي ګناه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دغه چې ته‌ول وایې ما غلا کړې ده .

ـ ولې د چیش لپاره؟

ـ ما ته قران شریف راکړئ، زه دا ګناه منم، قران نه خورم. غني زه له قرانه ډېره ډارېږم، زه څنګه …

او بیا یې ژړا ستونی په خپلو منګلوکې ونیوه، غني ورته په نرمۍ وویل چې: له دې څخه ښکاري چې دا غلا تاکړې ده .

ـ دا څه وایې، ما ولې غلا کوله، څه ضرورت مې درلوده؟

ـنو څه خبره ده، مسلمان کله، کله د دې لپاره چې نورو ته رښتیا وروښيي، باید پر سپین کران لاس کښېږدي، دا خو د مسلمان مجبوري ده.

ـ خو زه له دې مجبوریته تېره یم، زه قران نه کوم.

ـ ولې ته داسې کوې، پوهېږې، له کرانه ډار ښه نه دی، پر کران باید سړی ایمان ولري، پر هغه باید عمل وکړي، اسلام د بېرې دین نه دی .

ـ خو زه د رښتیا ډارېږم، ما کله هم تش په خوله داسې قسم نه دی یاد کړی، زه به پرې څنګه لاس کېږدم، زه دا دغلا تور منم، څه به وشي، یو لاس به مې لاړ شي ایمان خو به مې نه ځي؟

ـ ته لېونۍ یې، لیونۍ پر کران قسم کولو سره د هېڅا ایمان نه ځي، په دې کې د ایمان تاوان نسته، ته هسې بېرېږې، په خدای باور ولره .

برېښنا په داسې حال کې چې لکه شوې پاڼه رېږدېده او په منګولو د خپلو مټو په نیولو یې هڅه کوله، چې د غني له سترګو رېږدېدا پټه کړي، وویل:

ـ نه، زه وېرېږم، زه قسم نه کوم، زه مې تر لاس تېره یم، زه قسم نه کوم .

ـ ته ولې بېرېږې؟

ـ نیا مې ویل چې حق و ناحقه قسم دواړه ګناه لري، تر هغې ونې لاندې چې قسم شوی وي، هغه وچېږي. هغې ما ته ویلي چې له قسمه په مرګ ځان وساتم، زه دا قسم نه خورم .

ـسمه ده ورسه او په لوړ برغ ناري کړه چې: زه غله یم، زه غله یم، سمه ده دا کار خو دې په وسه دی نه؟

ـما چې غلا نه ده کړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنو بیا ورسه هغه پاکه مالگه وښته او پر خدای (ج) او پاک کران کسم یادکړه.

غني دا وویل او سمدلاسه یې له جېبه یاسین شریف راوایست، په ډېر درناوي برېښنا ته په دواړو منګلو ونیو .

ــ دا درسره واخله، دا د کران شریف زړه دی، پرخدای باور ولره، هېڅ هم نه کیږي .

خو برېښنا یوې عجیبې عقیدوي وېرې په مخه کړې وه؛ ځان یې ډېره لویه ګناهګاره احساسوله، داسې یې ګڼله چې شېبه وروسته یې ټول ګټلي ثوابونه په اوبو لاهو کېږي. پر دې خبرې یې کلک باور درلود چې حق و ناحقه قسم دواړه یو شان ګناه لري. په خپلو پښوکې یې قران شریف ته د نژدې کېدو سېک نه لیده، لکه شوې پاڼه داسې یې ټوله پړۍ رېږدېده، د خپل زړه درزا یې اوچته احساسوله، د نیا له خبرو یې ذهن ډک و، لکه زندۍ چې یې په غاړه کې وي، داسې یې سا تنګه، تنګه کېده او لکه غني چې د برېښنا ناکراره حالت احساس کړی وي، داسې په لوړ غږ چې برېښنا یې واوري، ویل:

ــ بې شکه چې رب العزت د حق پر خوا دی .

برېښنا غني ته تر شا وکتل، غني هم داسې ورته وکتل، لکه دې ته چې وایي :

ــ ورځه رب العزت پوهېږي، هغه په هر څه خبر دی، پر هغه باور ولره !

همدا چې برېښنا د قران شریف پر سر پاشلې مالګه وښتله او په قران شریف یې قسم یاد کړ، مولوي خانو اوږده سا واخیسته، په نرمۍ یې برېښنا ته وکتل، بیا یې نورو ته مخ کړ:

ــایله یې کئ نور نو حك نه پر لرئ!

مولوي حسین ژر مخ ورته راواړاوه:

ــ مولوي صیب! څوک چې غلا کوي، قران شریف هم خوري .

ــ نو بیا مو ولې شاهدان نه غوښتل، چې کران مو ورکړ؟

ــ موږ ویل، که ووېرېږي،

ــ که مو پام و، اوس ام له ډېرې ښېرې مرګ پر تیرسو.

ــمنګر کسم یې وکړ .

ــملا صیب! طالبانو یې په کور کې غاړه ګۍ او پیسې پیدا کړي، د دواړو پیسې له دیارلسو دینارو ډېرېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــزه په نورو نه پوهېږم، ما د اوله د شاهدانو خبره کړې وه، نه پوهېږم، تاسي ته ولې پر کران کسم دونې اسانه ښکاري، چې بس هر څوک مو ګیرکړ او کران ورکوي، دا ښه کارنه دی، د شریعت لاره درې شاهدان دي، بس هماغه یې سمه او د عدالت لاره ده .

په دې منځ کې مولوي عتیق الله د دوی خبرو ته راولوېده:

مولوي ساب! ته پکر مه کوه، د دې ژبه زه درخلاصوم.

ــ مولوي خانو پر مولوي عتیق الله سمدلاسه راغږم وهل:

ــ عتیکه! ته لا د ځوانۍ په جوش کې یې، پر لاس دي پکر ساته، اسلام د عدالت دین دی، نه د وهلو، بس هماغه درې شاهدان یې شرعي لاره ده.

ــصیب! بله لار نه ده پاته .

ــ که بیا ام ستا په ولو (وهلو) کار ونه سو؟

ــبیا نو هغه وخت شاهدان راغواړو .

ــیا، یا، دا نو بېخي نه درسره منم، دا دخدای لا ر نه ده .

مولوي خانو دا وویل او له ځایه په دې پورته شو، چې ټولو ته د رخصتېدو ووایي .

مولوي عتیق الله همدا چې له کوټې راووت، نو مولوي حسین ته یې په غوږ کې وویل :

ــ نه پوهېږم څرنګه دا مولوي ساب خانو د دې غلې پر مخ سوی دی؟

بیایې برېښنا ته وکتل :

ــ لکه چې دا غله غېږې هم ګرموي؟

سره له دې چې په دې مهال کې برېښنا د مولوي عتیق الله تر څنګ ولاړه وه، خو د هغه دا خبره یې هېڅ وانه ورېده، دا مهال د هغې زړه او ذهن یواځې له یوې غونډلې ډک وو: قران کول ګناه ده، خدازده که ژوندۍ پاتې شم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریېم ځپرکی

برېښنا ته نو نور په کوټه کې د سپږو، خلو، غښو او مېږیانو د ګڼلو ځواک نه و پاتې، ټول وجود یې ټوک، ټوک و، داسې یې پڅی خوږ په غېږ کې نیولې وه، چې ان د وېښتو بېخونو یې یو نه زغمونکی سوی کاوه، همدا چې پر نیولی کیناسته، نو ایله وپوهېده چې د بدن هېڅ برخه یې د کېبلونو له ګوزارونو په امان کې نه ده پاتې شوې .

دا چې مولوي شېرولي پر دې خبره ټینګار کاوه، چې برېښنا دې اقرار بلسان وکړي او مولوي عتیق الله هم پر دې خبره ټینګ ولاړ و، ځکه خو یې د مولوي خانو له خبرتیا پرته درې ورځې بې خوبه ساتلې وه او بیا یې په دریمه ورځ دومره ووهله، چې نور نو کېبل وال پرې سترې شول، خو بیا هم برېښنا تر هغې اقرار ونه کړ، چې د کېبلونو د ګوزارونو په منځ کې له هوښه ولاړه او بیا یې په هماغه بې هوښۍ کې دلته راوایسته. دا چې څومره موده پرې تېره شوې وه، هېڅ پوه نه شوه، یوازې دومره پوهېده چې نه کېناستی او نه هم څملاستی شي. د بې وسۍ او بې کسۍ احساس له نهیلۍ سره یوځای راګیره کړه، په دا څو ورځو کې چې دلته بنده وه، له کوره هېڅوک یې پوښتنې ته نه وو راغلي، اصلاً هغوی خبر نه وو چې داچېرې بندي ده، له هرې بلې ورځې نه یې څرک ډېر پر زړه اورېده. د کمیکانو په شان یې په ژړا لاس پورې کړ، تر ډېره وخته ناسته وه او ژړل یې. په ژړا یې ایله زړه سپک شو، خو د وجود خوږ یې هماغه شان و، درې ته یې وکتل، د دې ورې دروازې په وړاندې یې عجیب احساس درلود، بې سارې کرکه او ډېره هم ورته ګرانه وه.

غوښتل یې د کوټې په هغه کونج کې چې تشو او ډکو ته یې ټاکلې وه، تشې وکړي. له ځایه پاڅېده، لومړی خو د دغه ځای زړخن بد بوی ځوروله، خو اوس یې دا بوی دومره نه احساساوه، ان په دې لا خوښه وه چې په خپل زړه خو تشې او ډکې کولای شي. که څه هم غني او مولوي عتیق الله ډېر ځله پرې د تشو او یا ډکو پر مهال راغلي وو، خو بیا هم له خپلې دې ازادۍ نه یې یو ډول خوند اخیسته. له ځایه پاڅېده، خو همدا چې تشو ته کېناسته، د دروازې له شا نه د پڼو ښکالو راغله، سمدلاسه له ځایه جګه شوه، په قهر له ځان سره وبونګېده: پر داسې ژوند دې د خدای (ج) لعنت وي ، د سپي زامن. ژر، ژر یې پرتوګاښ وتاړه، په منډه یې ټیکری پرسر کړ، چې غني په ماڼېجنه بڼه کوټې ته راننوت. له هغه سره د پتاټو تالۍ او یوه ډوډۍ وه، رایې وړه او د برېښنا تر مخې یې کېښوده، پرته له دې چې برېښنا ته وګوري، ویې ویل:

ــ راځه یوه ګوله ډوډۍ وخوره!

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، غني بیا وویل:

ــ مولوي ساب خانو کندهار ته ولاړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا بیا هم څه ونه ویل. غني خپلې خبرې له سره ونیوې:

مولوي ساب خانو چې خبر سو تا ته یې ول درکړي، خپله وزیپه یې پرېښوه، ولاړ خپل کلي ته. ما ته یې وویل، چې تا ته ووایم دا د اسلام لاره نه ده، اسلام داسې حکم نه ورکوي، چې ته خپه نه سې .

برېښنا بیا هم څه ونه ویل، خدازده ولې د غني رنګ بدلون وموند، لکه پر څه چې خړ شوی وي، سر یې ښکته ونیو، په خړې ژبې یې وویل :

ــ زما یوه خور ده، هغه ام برېښنا نومېږي. زما نه یادېږي، خو مور که مې د اېغې ډېرې کیسې کوي.

سره له دې چې غني دا خبره هره ورځ برېښنا ته کوله، بیا هم برېښنا ترې وپوښتل:

ــ دا څنګه خور ده، چې لیدلې دې هم نه ده؟

د برېښنا غږ پر غني باندې داسې خوږ ولګېده، لکه د هغې په خبرو راوستلو سره یې ټوله نړۍ فتح کړې وي، پر شونډو یې یوه نرمه موسکا راخرګنده شوه، خو سمدلاسه یې بڼې بدلون وموند. بڼه یې ناڅاپه ماڼېجنه شوه. په شمېرلو کلیمو یې وویل:

ــ هغه یې په کوچنیوالي زکوم خان ته ورواده کړه، بالا یې نه ده راپرې ایښې، ما ته هم د ایغې رنګ ښکارې. بیا یې له ځانه سره ورو، ورو وویل :

ــ اه، وکې بالا اوس به نو لو ښځه سوې وي، اوس به نو کوچنیان ام لري .

برېښنا ورته په دې هېښ، هېښ وکتل، چې غني د خپلې خور په هکله یوازې انګېرلی شو،چې غني بیا وویل:

پر هغې یې بله ښځه وکړه.

ــولې نو په اغې څه شوي وو؟

ــنیخه، نارینه خو څلور ماینې هم کولای سي. پرېږده وایي چې سبا به پر تا شاهدان تېرېږي، پر خدای پاک باور ولره، د هغه هر څه په وس دي .

ــخو زه یې نه خوښېږم .

برېښنا له دې خبرې سره یو اوږده سا واخیسته، خو د غني تندی تریو شو،خو، خو ځله یې په زړه کې توبه وایسته، بیا یې برېښنا ته په قهر ژلې ژبه وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــیا، یا داسې مه وایه، ګناګاريږې، پر خدای خپل بنده ګان د ونې خواږه دي، لکه پر مور او پلار چې اولاد خوږ وي. توبه وکاږه، ښه خبره دې ونه کړه، ستا له عذابه ښکاري چې ته پر خدای ډېره ګرانه يې. خدای خپل خواږه بنده ګان ازمايي، پر دا حال دې شکر وکاږه !

غني دا وویل او سمدلاسه له کوټې ووت، بريښنا یوه شېبه د غني په خبرو غلې پاتې شوه، د غني د هرې خبرې کلیمه، کلیمه يې له ذهنه څو، څو واره تېره شوه: (خدای خپل خواږه بنده ګان ازمايي). بیا يې د پټاټو تالۍ ته وکتل، ورسره يې پر کوټې يو ځلغند لنډ نظر واچاوه، خپل لستوڼي يې رابډواهه، پر متې او مرونده يې د کېږل د ګوزارونو خاپونه اوچت ښکارېدل، لکه د دغوخاپونو په ليدو لېونۍ شوې وي، داسې له ځايه جګه شوه، په ناولې کوټه کې لکه د ډېران د منځ خلې داسې نېغه ودرېده، ناڅاپه يې د لېونو په شان وخندل، د خندا په ترڅ کې يې وويل :

ــ پر حال شکر وکاږم، دا هم د شکر ځای دی، چې لا ژوندۍ یم. بیا يې په یوه شېبه کې د سلیمان له مړينې وروسته ټولې هغه ناخوالې له ذهنه تېرې شوې، چې هره شېبه او هره ګړۍ پرې راغلې وې. دذهن په پرده کې پرته له کړمو نورڅه نه ښکارېدل، لکه د لېونو په شان يې د خپلو ليدلو او تېرو کړاوونو په ګڼلو پیل وکړ، په دغه ورځ سلطان وهلې وه، په دې ورځ عقیدې مور په کوټه کې کلپه کړې وه، په دې ورځ يې مور ورته ويلې وو، چې له زويه تېره شه، په دغه ورځ سلیمان ومړ او په دغه ورځ حاجي صيب د سلیمان پلار ورته ګواښېدلی و، چې که د زمانې نکاح ته غاړه کښېنږدې، نو وژني يې او په دغه ورځ ورته سلطان لاس اچولی و، تر څو دا له ځان سره نکاح تړلو ته اړه کړې او داسې ډېرې ورځې راغلې وې، زښتې ډېرې ورځې. د دغو خبرو په رايادولو لکه لیونۍ چيغه يې کړه :

ــ لويه خدایه! ما ته دې څه راکړي، چې شکرو پرې وکاږم، په څه دې شکر وکاږم، ولې شکر وکاږم؟ له دې به بل کوم عذاب وي، چې پر ما به يې پېرزو کړې؟. له دې سره يې مخ پر دېواله ورمنډه کړه، په لوړ غږ ژړا يې له دېواله سره د تندي وهلوغږ تر سیورې لاندې راوسته. هماغسې ورو، ورو کېناسته او همداسې کرار، کرار يې ژړا او سلګۍ ورو شوې، داسې چې يو مهال خوب په خپله مهربانه غېږ کې راپټه کړه. داچې به څومره موده ویده وه، دا ورته هېڅ نه جوتېده، دا ځکه چې کوټه يې سبا او بېګا تیاره وه ، يوازې د چت تک تور ځراغ له دې همېشنۍ تیارې سره پنجې نرمولې. همدا چې له خوبه پاڅېده، سترګې يې د پټاټو پر تالۍ ولګېدې. که څه هم په تالۍ کې دوه درې مچان او څو میاشې راپرېوتې وې، خو دې سره له دې هم ژر، ژر له تالۍ نه مچان او غوماشې لرې کړې، بیا يې په هېښنده اشتها د پټاټو په خوړلو لاس پورې کړ، له ډوډۍ خوړلو وروسته يې لاس د لمنې په پېڅکه پاک کړ، له ځايه پاڅېده، د کوټې په بر ګوټ کې يې پرتوګ وښویاوه، خو همداچې تشو ته کُناسته، د درې په کلپ کې د کونجۍ چق و چوق له ځايه وارغوچوله، خو له دې سره يې تشې پر لینګیو وښويېدې، پر ځای ودرېده. یوه شېبه يې پرته له دې چې څه وکړي، داسې بې خوځښته خپلو لندو پښو ته کتل، چې سترګو يې دوه څاڅکې پر لندو پښو ورزيات کړل، دروازې ته يې په بې وسۍ له ډېرې نهیلۍ وکتل، بیا يې پر کوټې يو ډارن نظر واچاوه، کوټه که څه هم د ډکو او تشو متیازو، غوماشو او غنو نه ډکه وه، خو دې ته د بیدیا په شان تشه ښکاره شوه، د سګرېټو فلترونه او کوتیان پر خپلو ځایونو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي پراته وو، غنو منډې رامنډې نه وهلې، خراغ هماغه شان په دار ځړېدلی ښکارېده. په همدې شېبه کې وره دره په ورو غړ پرانیستل شوه، په دهلېز کې روښانه څراغونو دا وېو هوله، چې اوس نو ښه پخه شپه ده، چې په دې وخت کې دهلېز د روښنايي له غېږې تور سيورى دې ورې بنديخانې ته راننوت، د د دغه دنگ سيوري په ليدو په تراټ يو دوه قدمه تر شا لاړه او چې څنگه سيوري دروازه کلپ کړه، نو دې هم ايله سيورى وال وپېژانده. د هغه پر شونډو يوې شيطاني موسکا سترگکونه وهل. سپينو سوچه جامو او تورې سپينې ليکې والې لونگۍ يې بنې ته عجيبه شان ښکلاوربخښلې وه. په تورو ځلېدونکو وېښتو، سپينو منگولو کې يې د تسبو لړ ښکته پورته کېده، چې د دواړو لاسونو په گوتو کې يې ورته يوه، يوه دانه اړوله. د هغه په ليدو له برېښنا نه د وجود خوږ هېر شو، يوه هېښنده ډار او يوه ناڅرگنده گواښ په مخه کړې وه، داسې ورته ښکاره شوه، لکه نرۍ چې په وره کېدولو روانه وي، دومره چې د دې ځای په کې نور نه وي پاته. سا يې بنده، بنده شوه، ناڅاپه يې په تېرو اوښکو پسې لا نورې او لا تودې اوښکې په منډه راښکته شوې، داسې يې احساس کړه، لکه نور چې نو په نرۍ کې ورته څوک خواخوږی نه دی پاته. په داسې حال کې چې په راتلونکو ډارېدلو سترگو يې هغه څاره، ورو، ورو تر شا شوه، تر شا لاړه په دېواله پسې يې داسې ځان سريښ کړ، داسې لکه غوښتل يې چې په دېواله کې ننوځي، خو هغه لا پر خپل ځای ولاړ و او په نرم نظر يې دا څارله او د تل په شان يې شونډې په موسکا موسکې وې، په کرارۍ يې وويل:

ــ ته يې ډېره وولې؟

ــتاسو خو وليدل مولوي صيب !

ــما خو دمخه لا سر درخلاص کړ، خو ته سرزورې يې، د چا نه منې، ته ولې داسې کوې؟

خو له دې سره د برېښنا له ذهنه د هغه پخوانۍ خبرې تيرې شوې: (دا د بازۍ لا سر دی، منگر ستا يوه وودا بازي تا ته په جشن بدلوي). اندامونه يې زيره شول، پر وجود يې د لړزې يوه تنده څپه خوره شو، ناڅاپه پر ځای کېناسته، خپل ټيکري ته يې لاس واچاوه، ژر، ژر يې ځان داسې په ټيکري کې راونغاړه، لکه ټيکري چې يې ښه خوندي ځای موندلی وي. مولوي ته يې وکتل، په هماغه شان موسکو سترگو يې دا څارله، هغه په نرمۍ وويل :

ــ سبا شاهدان تېرېږي، بس دا يې اخري کدم ، ښه پکر پر وکه !

خو برېښنا له ډاره نور هم ځان په ټيکري کې راونغاړه. غوښتل يې چې څه ووايي، چې هغه بيا وويل :

ــ غلا دې کوله، ځان دې نه و په ياد؟

ــخو ما... مولوي صيب! ما د چا غلا نه ده کړې، څونه درته ووايم؟

زه په هر څه پوهېږم. د مولوي په دې خبرې برېښنا پر ځای مېخ شوه. مولوي بيا وويل: د پوهېدو حاجت نه دی پاته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا په هېښتیا شا و خوا وکتل، هغې ته هېښنده وه، دومره هېښنده چې هېڅ باور یې پرې نه راته، هغه هېښه وه، چې همدغه مولوي په خپل لاس د دوی په کور کې هغه دېرش زره کلدارې ومونديې، نو بیا څرنګه داورته بې ګناه ښکارې او بیا یې ولې دا نیولې ده او دا دی سبا پرې شاهدان تېروي، برېښنا همداسې له ګډو وډو انګېرنو او خیالونو سره لاس او ګرېوان وه، چې د مولوي غږ اوچت شو:

ــ ولې دې د سلطان په خوله ونه کړه؟

ــهغه مې نه خوښېده. برېښنا په ډار او لړزېدلو کلیماتو ځواب ورکړ، خو هغه بیا وویل:

ــنو څه کېدل؟

ــخو هغه بله ښځه هم لرله که نه!

ــنر څلورم کولای سي، زما خپله دوې دي .

ــخو ما هغوی ته وویل چې زه مې زوی ته سر سپینوم.

مولوي وخندل او ویې ویل :

ــنو څه دې کوله؟

ــهېڅ زوی ته کېناستم .

ــته څونې لېونۍ یې، سمه دمه لېونۍ. بیا مولوي یو قدم د دې پر لور وړاندې واخیست، شا و خوا یې وکتل، پر کوټې یې د ملنډو یو نظر واچاوه، بېرته یې برېښنا ته، چې راټوله اوګونځې ناسته وه، وکتل.

دا خونه دې ښه د خوند خونه ده، منګر په تا یې څه پرک .

برېښنا په وارخطایۍ وویل :

ــولې څه خبره ده؟

ــسبا یکشنبه ده، سبا که خیر د الله وي، شاهدان تیریږي. بالا نو تر جمعې هر څه تمامېږي .

د جمعې د نوم په اورېدو د برېښنا غونې زیږه شوه، نژدې و چې له ډېره وحشته کړیکه کړي، خو مولوي په هماغه خندانه ژبه وویل :

ــدلې څونې ډېر شیان دي، مچان، غوماشې او... سات به دې ښه تېر وي نه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګر یوې خبرې ته دې پکر اوسه، چې په تا څه کېږي، ستا به د خپله لاسه وي، ما خو لادمخه سر درخلاص کړ، چې لا سرې وخت دی، داسې وخت به راسي چې بالا به زما هم خه په وسه نه وي. بیا برېښنا ته نژدې شو، داسې نژدې چې د تودو ساګانو تپ یې ورته مخ سوځاوه .

بیا یې په یوه ټیټ غږ وویل :

زما هرڅه په وس دي، داسې چې سبا زه هغوی غلۀ کولای سم او تا پاکولای سم، خو که ته اوس...

برېښنا ترې په چټکۍ لرې شوه، په قهر ژلي ژبه یې وویل:

مولوي صیب! ما ته پښتون نه ښکارې، خدا زده چې د کوم ځای جټ یې، کندهاری خو بېخي نه یې. هغوی غیرتي خلک دي، لکه چې د هغوی ارمونی یې، که نه کندهاریان داسې نه دي .

د مولوي پر شونډو د ملنډو یوه خندا راښکاره شوه .

_چا ویل چې زه پښتون یم، په اسلام کې پښتون و کندهاری نسته، اوس به مې دواړو ته یو څه ویلي وي. په داسې حال کې چې په خوله کې راټولي لاړې یې تېرولې، ویې ویل:

_ښه پکر پر وکه، زه ستا پر پایدې وایم، بس نن دې په ښایسته او نازکې غېږ کې دا غېږه راګرمه که، بیا به نو سبا زما تاکت هم درمعلوم سي، چې زه څه کولای سم او څه نه سم کولای .

برېښنا په قهر ژلي غږ وویل :

_او کنه؟

_او کنه بیا نو زور دی، چې چلېږي، منګر ستا په خپله خوښه به ښه وي، داسې نه ده؟

د برېښنا پر شونډو د نهیلۍ یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه :

_مولوي صیب چې پښتون نه یې، کندهاری هم نه یې، نو په مسلمانې کې خو داسې نه دي راغلي .

_ته په اسلام څه خبره یې؟

_هغه څه چې ما اورېدلي، داسې نه دي، خو که ستا اسلام فرق ولري، له هغه نه د رښتیا زه خبره نه یم .

_ته لیونۍ یې، خدای (ج) او رسول دواړه وایي چې: له مسلمانو سره شیطان حتماً سته او بیا خو ستا دا ښایسته مخ پر ملایکو ام شیطان راحضوروي...

_پام...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي به نور څه ویل، چې برېښنا په دواړو منګولو ټېلواهه او خپله یې د دروازې پر لور ورمنډې کړې. خو مولوي عتیق الله له لاسه ونیوله، په ټول ځواک یې د ځان پر خوا راکش کړه، داسې چې د برېښنا ورې کړیکې هم همدلته په دې ورې کوټې کې زندۍ شوې او څلور پنځه ګامه هم اخوا د غني په کوټه کې یې ورږوکی شور هم ونه زېږاوه او نه یې د سپېڅلي عزت پټ غړونه، چې د مولوي عتیق الله د هوس په اور کې لوټېدل، هلته ورسېدل. غني په خپله کوټه کې د ځوانۍ خواږه خوب زنګاوه، هغه ایله همدا شپېه ویده شوی و، هغه تر دې دمه د برېښناسباني برخلیک ته چرتونو وړی و، داسې اندېښمن او داسې لېواله و، لکه سبا چې د ده برخلیک ټاکل کېږي.

□ □ □

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورم څپرکی

برېښنا د شاهدانو د شاهدۍ په ورځ يوه خبره هم ونه کړه، لاسونه يې قوېږ کړي غلي او په مړاوي نظر ناسته وه، داسې سا ختلې او دم ختلې ناسته وه، چې ان د شاهدانو بڼه يې هم په ذهن کې پاتې نه شوه. د دې ورځې په شپه کله چې غني دې ته په ډوډۍ وړلو کې لږ ناوخته کړه، ښايي نهه بجې به وې، چې سره پيتي يې د يوې مرۍ وچې ډوډۍ سره واخيسته او د برېښنا د کوټې پر لور وخوځېد، خو د کوټې دروازه له دننه نه تړلې وه، غني له وارخطايۍ تږلو ته خبر ورکړ، دوی دروازه ماته کړه، چې ورننوتل، ګوري چې برېښنا خپل ستونی په خپل خيرن او ناولي پړوني کلک تړلی دی. مولوي عتيق الله ځو لغتې ووهله او بيا يې ورته لاسونه له شا نه وتړل او غني ته يې وويل چې: تر سبا يې په کوټه کې کېنې او خپله هم ګړی وروسته د برېښنا پوښتنې ته راته. غني تر سبا د برېښنا له سرو په ډکې کوټې کې په دوو پښو تېرې کړې، برېښنا غزېدلې وه، خو له رڼو سترګو يې ښکارېدل، چې خوب يې سترګو ته لار نه پيداکوي، غني که هر څومره وويل، چې ولې يې ځان وژنه کوله، د برېښنا له خولې يوه کليمه ونه وتله، بس لکه يوې کليمې چې هم هغه تولې نرۍ ته رسوا کوله او بيا به ټول په دې خبر وو، چې برېښنا په بنديخانه کې... نا، له دې ډاره يې چوپتيا غوره ګڼلې وه او د غني د هرې خبرې په ځواب کې يې ان نا کدرې هم نه ويله، په پای کې غني هم غلی کېناست، تر سبا يې يوه خبره هم ونه کړه، درې ورځې وروسته د درېيو ګونو محکمو حکم اعلان شو، دې په بې ساري ارامۍ د درېيو ګونو محکمو حکم واورېده او پرته له څه شور او زوږه يې وزغمه. د هغې بڼې نو اوس يو ناځرګندحالت غوره کړی و، له هيچا، ان له غني سره يې هم خبرې نه کولې او نه يې سمه ډوډۍ خوړله، يوه مړۍ به يې لانه وه خوړلې، چې تالۍ به يې ټېله کړه او په ژړا به يې پيل وکړ، تر سبا به ويښه وه او په کوټه به يې خپل ګامونه ګڼل، پاسو او ارامې برېښنا يو عجيب ناشونی بدلون موندلی و، غني ورته هېښ پېښ پاتې و؛ ده ګومان کاوه چې برېښنا نوره لېونۍ شوې ده، غني ګرم نه و، په رښتيا هم د برېښنا ټول کړه وړه د لېونو وو، ښځې د لېونو له هغې شپې وروسته يوازېنۍ خبره چې غني ته برېښنا وکړه، هغه دا وه چې ورته ويل يې :

ـ په تاسې کې مسلمان نشته، پښتانه خو له اصله نه ياستئ .

خو د جمعې په سهار کله چې غني برېښنا ته د خدای په امانۍ لپاره راغی، په هغې کې يې هېښنده بدلون تر سترګو شو، هېڅ باور يې نه راته، داسې ګومان يې وکړ، چې يا يې خو سترګې نه ويني او يا خو دا برېښنا نه ده. د برېښنا ويرژلې کمزورې او بې ډاډه نظر چيرې تښتېدلی و، له دې ښکلو سترګو ډاډ او وياړ څځېده، لکه د يوه توريالي تور باس له سترګو چې ځاځي. پر شونډو يې يوه ناځرګنده، خو ځواکمنه موسکا خوره وه. د پخوا په شان يې د خپل ګڅ لاس منګوله په ښې منګوله کې نه وه نيولې، لکه د برېښنا غلی نظر، ويرژلې بڼه او وچې شونډې يې غني ته ورلېږېدلې وي. د غني له سترګو او بڼې نه د هغه ويرژلی حالت او د زړه ماڼېچن انځور اوچت ښکارېده، بريښنا يې مخامخ له

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هوډمنې بڼې سره ناسته وه، خو لکه چې برېښنا په څه خبره وي، داسې ئې پر زېړو اننګو تودو اوښکو مخ په ښکته منډې کړې، خو له شونډو يې ډاډ او موسکا ونه تښتېده، پر برېښنا غني د رښتيا ګران و، داسې ګومان يې کاوه چې په دې بنديخانه کې يوازې نه ده، ان د هغه په شتون کې يې ځان يوازې او بې خپلوانو نه ګاڼه، لکه تل چې زلمی ورسره ګرځي؛ ډوډۍ ورته راوړي، پوښتنو ګروېږنو ته يې ورولي او پر خدای يې باور ته رابولي او د زړه ډاډ ورکوي. غني ورته د خپل تلو وويل، دې ترې د نن پاتېدو غوښتنه وکړه، خو غني پښې په يوه موزه کې ننه ايستې او ويې ويل :

ــ دنن په خاطرخو ځم، نور نو زما د پاتېدو ورځ نه ده، د دوی د جهاد...

ــنن که ته...

ــګوره ښه يې واوره، هغوی زمونږ د ټولو لاسونه راوتړل، شپږ تنه شاهدان يې تېر کړل، شپږ تنه، د هېچا هېڅ ورسره په وس نه وه، ملا صاب خانو په دې فيصله کې نه و، شپږ تنه شاهدان! لا يې نور هم راوستي، هېچا هېڅ هم ونه سوه کړای، هېڅ يوه يې ونه سوکړای .

بيا يې ناڅاپه سر لوړ کړ، برېښنا ته يې نېغ، نېغ وکتل :

ــ برېښنا رښتيا ووايه، داڅه کيسه ده، زه خو يې هېڅ په سر و بر پوه نه سوم، دا ستا خسرګنۍ ولې پر خپل عزت نه ده، ته خو د هغوعزت يې نه؟ داځرنګې خلک دي، دا پښتانه دي؟ دا خو پښتونواله نه ده، دا څرنګې پښتانه دي، دوی به نو ځانو ته مسلمانان هم وايي؟

ــخو زه ورته له زويه نه تېرېږم، هېڅ به تېره نه شم، يوه کليمه به تېره نه شم .

غني هېښ پېښ وروکتل، د برېښنا له سترګو د خپلو خبرو تصديق له ورايه ښکارېده. برېښنا بيا وويل:

ــ زه به مې زوی هېڅکله ورنه کم، هېڅکله، هېچا ته يې نه ورکوم، بس همدا يې زور دی .

ــ زه ستاسې په کيسه هېڅ نه پوهېږم، داڅرنګه خلک دي، نو دا ښاريان ټول د سره همداسې دي؟

برېښنا په هېښتيا وروکتل، خو غني خپلو خبرو ته نوې کړۍ واچولې :

ـــ زه رښتيا درته وايم، موږ خو سارايان يو، نه مو ښځې په اليپ او بې خبرې دي، نه نران، منګر تاسې خو ځانونه ښه هوښياران بولئ، پوهېږې زما نو نوره کرکه کېږي، زه يو څه له کيسې خبر يم

ــ څه کيسې نه ؟.

ــله دې ځخه چې ستا لېور تا ته سترګه دراړوله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــغني دا څه وايې، زه يې د ورور کونډه يم، که نه پخوا داسې نه و .

ـــزه هم همدا وايم، زما يې پر بنيادمانو باور لړ کړ، پوهېږې زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې پر تا، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې، نه پوهېږم، نود رښيتا قيامت نژدې سوی او وينې سپينې سوی دي، زما يې کرکه راوسته .

غني خپلې وروستۍ خبرې په داسې حال کې وکړې، چې نور نو له کوټې نه په وتو و، همدا چې له کوټې ووت. بيا لکه مياشه داسې الوناياشوه، لکه هېڅ دې کوټه کې چې نه و، د سترګو په رپ کې يې په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه، خو د هغه وروستيو خبرو د برېښنا په ذهن کې يو نه رامېدونکی شور جوړ کړ، له ذهنه يې د هغه وروستۍ خبرې په وار سره په تېرېدو شوې: (زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې). له سترګو يې د اوښکو راڼه څاڅکي راوښويېدل. دغه تور کې ډنګروکی هلمندوال غني څه عجيب انسان و. د هغه خور خور ويلو به د دې په زړه کې د خورولۍ احساس راژوندی کاوه، خوږ و، خو سوچه کټلو به ئې دا د ځان خوا ته راښکله، خوږو کيسو به يې له ځان سره هلمنداو د هلمنديانو ساده، کليوال او پښتني ژوند ته ورېبوله. د خپلې برېښنا خور د کيسو په کولو به يې دې ته دا ډاډ ورکاوه، چې دا غم يوازې پر دې نه دی او د عالم غم، نه غم دی. په يوه شېبه کې يې هغه ټولې شېبې له سترګو تېرې شوې، کومې چې غني کله کوټې ته د کوم کار لپاره راغلی و، دا يې تحقيق، يا بل کوم قضايي کار لپاره چېرې بېوله او د دې لپاره چې دې ته اروايي ځواکنمتيا ورکړې وي، نولومړۍ او وروستۍ خبره به يې همداوه چې:

پر رب العزت باور ولره، د هغه هر څه په وس وي، خو نن ورته غني د تلو پر مهال داخبره ونه کړه، دغه تور کې هلک په خپلو تلو، تلو کې ټول هغه څه وويل، چې په دې څو ورځو کې يې د خور تر نامه لاندې په جبر پټول، هېښنده وه. غني ترې نيم عمر کشر و، دې ته لکه زلمی داسې ښکارېده، د دې هېڅ په زړه کې دا نه ګرځېدل، چې ګوا کې غني دی... دغه غني هم توپان کاوه؛ هغه به هېڅکله برېښنا ته نيغ نه کتل، هېڅکله يې ورسره ټوکو ته زړه نه ښه کاوه، ډېر به ورسره نه کېناسته، بس يوه، دوې خبرې به يې په ولاړه وکړې او په منډه به له کوټې ووت. د برېښنا پر پژۍ د سرو نرمه لړبکه راخوره شوه، خپلې متې يې په دواړو منګولو کې کلکې ونيوې او همداسې د طالبانو د راتګ په هيله يې دېواله ته تکيه وکړه، پر کوټه يې نظر وځغلاوه، د کوټې ځمکه، چت او دېوالونه دا هر څه دغني له انځورونو ډک وو، د دغو انځورونو په ليدو وځورېده او سمدلاسه يې سترګې پټې کړې .

لا به د ګړۍ ستن پر اته نيمو بجو ولاړه وه، اوس خو د وخت په تېرېدو او بدليدو ځکه نه پوهېده، چې د سيلمان د لاس د سرو زرو ګړۍ ترې مولوي عتيق الله واخسيته او په دې نوم چې دا هم د غلا مال دی، هغه يې سلطان ته وسپارله، ځکه يې نو له ځان سره داسې وانګېرله، چې ګنې اوس به نو د ګهيځ اته نيمې بجې وي، همدا مهال به و چې مولوي عتيق الله د دو نورو زلمکيو طالبانو سره کوټې ته راننوت، همدا چې سترګې يې پر برېښنا ولګېدې، نو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه یې په څېره کې یوه شیطاني موسکا راڅرګنده شوه، ورسره یې پر شونډو ژبه تېره کړه، د هغه پر دې کړنې ، لکه پر برېښنا چې چا اور ورلی وي، داسې سره او شنه شوه، په کرکه یې ترې مخ واړواه، دا ځکه چې د هغې پېښې یوه، یوه شېبه یې اوس هم له ذهنه په وار، وار تېرېده، اوس یې هم د عتیق الله د پنجو خاپونه پر ټولې پڑۍ پاتې وو، د هغه د شونډو ټپ یې پر خپلو شونډو اوس هم لکه مرداره احساساوه. د هغه د متو کلکې کړۍ اوس هم ورته سا په مرۍ کې بندوله او له نازکو او نرمو هډوکو یې اوس د ماتېدو ټکونه ختل او د هغه د اوږدې ږیرې او اوږدو وېښتانو له وجې اوس هم اننګو سوی کاوه، دا نو دې ته نه هېرېدونکې وه، خو مولوي هماغه شان خندان ولاړ و. برېښنا نو د هغه د خنداني بڼې د لیدو ځواک نه درلود، ناڅاپه یې پرې لاړې تو کړې، په ژړاند او قهر ژلي غږ وویل:

ــ ستا دې پر استاد لعنت وي، لولی زویه !

مولوي په ارامۍ پر خپل مخ توکړې لاړې پاکې کړې، بیا یې دوو زلمکیو طالبانو ته غږ کړ :

ــدرویې نیسئ، نن خو بې اغی له بلا خلاصېږو او له دې خبري سره له کوټې ووت.

دوو زلمو په ولکه کې برېښنا له کوټې راوایستله شوه، خو د تلو پر مهال یې کوټې ته داسې وکتل، لکه دې کوټې نه د وتو زړه نه لري، رښتیا هم برېښنا ته په وروستۍ شېبه دا څرګنده شوه، چې دا کوټه ورته ګرانه ده، کوټه ورته یو ځل بیا د غني له تنکیو انځورونو ډکه ښکاره شوه، ژر یې سترګې پټې کړې او مخ یې ترې واړاوه او همداسې په پټو سترګو توري ښيښې والې ډاټسني ته وخته .

د غازي سټېډیوم لوی انګړ له خلکو ډک و، واړه، ځوانان او زاړه ټول په ګډه راټول شوې وو، خو راټول شوي نندارچیان ټول نارینه وو، ایله یوه، یوه ښځه په چادري کې تر سترګو کېده، چې ښایي کوم خپل به یې دلته سزا لیده. دلته خو هره جمعه همدا حال و، اوس نو په خلکوکې دا ګروهه ورو، ورو‌په سیکندو وه، چې ګنې څوک د جمعې په ورځ مړ شي، نو جنتي دی، دا ځکه چې دلته خو اکثره د جمعې په ورځ پر قاتلینو او زانیانو، حدود جاري کېدل، دلته به هره جمعه داسې ننداري کېدې. نور نو دلته په غازي سټېډیوم کې د فټبال او والیبال لوبې نه لیدل کېدې او نه یې په خپله غېږ کې د هېواد د خپلواکۍ جشن ته ځای ورکاوه. دلته به هره جمعه نور شان جشنونه او ننداري وې، نن هم همداسې یوې ننداري ته زښت ډېر خلک راټول شوي وو او همدا چې دوې توري ښيښې والې ډاټسني د سټېډیوم انګړ ته وردننه شوې. په سټېډیوم کې ولاړو ټولو نندارچیانو ورته په یو وار مخ راوګرځاوه. که څه هم د برېښنا پر مخ څادري خوره وه، خو بیا یې هم ګڼه ګوڼه لیدای شوه، ځکه خو یې نو د خلکو په لیدو ښټ وواهه او خپل ګڅ لاس ته یې وکتل. پر وجود یې نرمه لړزه راپرېوته، په تورو سترګو کې یې بې وسۍ او نهیلۍ نور هم ځان راجوت کړ، هغې خپلې بې وسه او وېرژلې سترګې هره خوا اړولې رااړولې، خو هره خوا تور سرونه وو، چې د دې د ننداري لیوالتیا د ټولو سرونو په سترګو کې اوچته ښکارېده، ناڅاپه یې مولوي عتیق الله ته چې تر مخې یې په لومړني سیټ کې ناست و، وکتل. خو هغه ورته د ملنډو ډکه خندا وکړه :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ځوک چې غلا کوي، همدا به یې حال وي .

دې هم بې ځوابه پرېښود او په لوړ غږ یې وویل:

ــ او چې زنا کوي؟

ــ ښځه به سنګساریږي، پر نارینه به دېوال چپه کېږي، اوس نو دې خوله نوره دربنده کړه !

خو د عتیق الله په څېره کې د ډار هېڅ نښه هم راڅرګنده نه شوه، ان په ډاډ او غرور یې ډرېور ته وکتل، چې غلی شان یې په انګړ کې ولاړو په سلګونو زړو ځوانو او ورو نندار چیانو ته په یوه متفکر او ماښجن انداز کتل. له دې سره مولوي تر ژبې لاندې ورو وویل :

ــ لکه چې زنا یې ام کړې، پر دغو بازاری ښځو هېڅ باور نسته، دوی له ګناه څخه یو عجیبه لذت اخلي. په دې ترڅ کې ډریور ده ته سترګې راواړولې، وړه سا یې واخیسته او بیا یې په هینداره کې د برېښنا لیدو لپاره سترګې جګې کړې، ویې ویل:

ــ مولوي ساب! داسې ام نه ده، خدای پوهېږي، چې په موږ کې ځوک ښه خلک دي او ځوني زانیان دي؟

ــ ته نو پر...

ــ یه، زه دا خلک ښیم چې ځان ښاري نه بولي .

مولوي عتیق الله ډرېور ته نور څه ونه ویل، همداسې یې وړاندي وکتل. څو شیبې وروسته په داسې حال کې چې پر موټرو د ټولو نندارچیانو سترګې نښتې وې، ډاټسنې ودریدې او له ډاټسنو وروستی تن برېښنا وه، چې راښکته شوه .

په سکینو قدمونو وخوځېده، که څه هم لړزېده، خو هڅه یې کوله چې خپله لړزېدا قابو کړي، تر څو ونه لوېږي. تر څنګ یې دوه زلمکي طالبان لکه دوه بې روحه پڅې داسې بې غږ و بې غوږه روان وو، همدا چې برېښنا د خلکو تر مخې ودرېده، نو یوه تن یې ژوند لیک او ګناه لیک په ګډه ولوست. له هغه وروسته یو بل تن له اوږودو خبرو وروسته د دریېو ګونو محکمو فیصلې په وارسره وویلې. ډېرو به ډېرې خبرې کړې وي، خو برېښنا هېڅ هم نه اورېدل، هغې یوازې هلته وړاندې ولاړ سپینې چینې وال ډاکټر ته کتل، چې د جراحۍ سامانونه یې تر مخې پراته وو، ان برېښنا په دې هم ونه پوهېده، چې دې له یې کومه جزا او څرنګه جزا واوروله. د هغې یوازې دومره په یاد وو، چې پر هغې یې د غلا تور لګولی و او شاهدان یې پرې تېرکړي او پر غله باندې ګڅ لاس پرېکېږي، خو نا، طالبانو به کله، کله ښې لاس او ښې پښه هم پرېکوله، ځکه خو برېښنا هېښه وه، چې نن به له دې څخه کوم غړی پرېکېږي، کله به یې خپل ښې او کله به یې هم ګڅ لاس ته وکتل. کله، کله خو به یې خپلو پښو ته هم کتل او لا به یې په زړه کې راوګرځېدل، هسې نه چې سر ترې پرېکړي. له ډاره به یې اندامونه زیږه شول اولکه چا چې سړې اوبه پرې پاشلې وي، داسې یې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې وواهه او د خیالونو له نړۍ څخه رابهره شوه. خلکو ته يې وکتل، خلک لړ سره ښوربدلي وو. خپله جوړه کړې لیندۍ يې نوره هم راتنګه کړې وه، خو دا يې په لامل ونه پوهېده، همدا چې زلمکیو طالبانو په ګډه ورته د خوځېدو وویل، ایله وپوهېده، په نهیلۍ يې خلکو او بیا زلمکیو طالبانو ته وکتل. سپینکی او غوښن طالب سترګې ښکته نیولې وې، د هغه له خندېدو ونې سره د هغه دا رنګه پاسوالي څه عجیب خوند کاوه، خو تر څنګه يې غنمرنګي طالب غاړه ځکه نیولې وه او داسې غلی او بې خوځښته ولاړ وو، لکه بې نومه شهید ته چې درناوی کوي. په همدې ترڅ کې سپینکي طالب په نرمۍ وویل :

ــ درخوځېږه!

برېښنا له خوځېدو دمخه تر شا مولوي عتيق الله ته وکتل، مولوي په خپلو ځلاندو موسو سترګو دې ته په ملنډو وکتل، د هغه په لیدو، لکه چا چې اور ورته اچولی وي، داسې يې رګ، رګ او ماغزه وسوځېدل، په کرکه يې ترې مخ واړاوه. دا ځل نو داسې په اوچتو ګامونو د ډاکټر پر لور وخوځېده، لکه مولوي ته چې دا ورپه ګوته کوي:

وینې دار ته هم داسې په نره روانه یم. خو داسې نه وه، څومره چې روغتیا پال ته نژدې کېده، په هماغه کچه يې له پښوسېک تښتېده، اوس نو په کراو روانه وه، همداچې ډاکټر ته نژدې شوه، سترګې يې د جراحۍ پر سامانونو ولګېدې، سمدواره ولړزېده، ډاکټر ته يې وکتل، هغه سر ښکته نیولی و. که څه هم پرته له سترګو يې نور ټول مخ او سر څه په ماسک او څه په خولۍ پټ و، خو بیا هم د هغه په ښکته سترګو کې د هغه احساس برېښنا اوچت احساساوه .

همداچې ډاکټر د دې لاس ته په دسکشو پټ لاسونه وروړاندې کړل، د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې، لکه دې چې همدا نارو ته لار څارله، سمدواره يې ورسره داسې جوخته کړه:

لااله الا الله محمدرسول الله، بیا يې د ګڼو خلکو پر خوا وکتل، هغوی ټول داسې ښکارېدل، لکه یوې په زړه پورې ننداره ته چې راټول شوي وي، د هغوی له سترګو دې دا احساس کړه، چې همدا نارې وهي:

ــ ژر کوئ، ژر کوئ !

سمدلاسه يې دروم نرون له ذهنه تېر شو، چې هره ورځ يې د عیسویانو په وژلو خلک داسې رووړدي کړي وو، چې نور نو خلکو ته د عیسویانو وژل او زورول یوه ننداره وه، یوه ډېره په زړه پورې ننداره. ډاکټر ته يې وکتل، هغه اوس هم سر ښکته نیولی و. دغه له ونې لوړ او ډنګروکی ډاکټر د نرون جلادانو ته نه پاتېده، دی داسې و، لکه څوک چې پر پرښتې په جبر ګناه کوي .

په همدې شېبه کې چې برېښنا ډاکټر ته کتل، ډاکټر سر لوړ کړ، د هغه د سترګو په لیدو برېښنا یو ګام تر شا لاړه، د هغه لوړه ونه، د هغه زر زې سترګې څه اشنا وې، ډېرې اشنا وې، د سترګو اشناورګي کسې يې د ماسک او خولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې لا شنه ښکارېدل. د ماسک او خولۍ منځ راښکېلې سترګې يې خورا غټې ښکارېدې، خو يو ډول اشنا خوږوالی په کې احساسېده، د ډاکټر سترګې اوښلنې وې، برېښنا پرته له دې چې د ډاکټر تر مخې پرتو د جراحۍ سامانو ته وګوري، د ډاکټر لاسونو ته يې وکتل، چې د دې ګڼه منګوله په کې ښکېله وه او ډاکټر پرې د انستيزي عمل اجرا کاوه. برېښنا بيا په ليوالتيا د هغه سترګو ته، چې د دې پر سپينې او خوارې منګولې کلکې نښتې وې، وکتل. هېښنده وه، د هغه له سترګو اوښکو مخ پر ماسک لارې کولې او بيا په سپين ماسک کې ورکېدې. هغې همداسې ډاکټر ته يو کرار کتل، چې د ګڼ لاس په مرونده کې يې يو وړوکی شان سوی احساس کړ، ډاکټر د انستيزي عمل اجراکړی و او د برېښنا هم ايله خپل ګڼ لاس ته پام شو، چې د سيلمان د لاس کړۍ په کې ځلېده، ژر يې پر لاس ښې لاس تېر کړ، خو څه يې احساس نه کړه، لکه پر لاس چې يې هوا تيره شوې وي، ناڅاپه يې کينه منګوله په ښې منګوله کې کلکه کړه او همداسې يې د خلکو پر لور منډه کړه، زلمکيو طالبانو ورپسې په ځغاسته شول، خو برېښنا په پښو کې ځالاکه وه، هغې غوښتل چې په ګڼوخلکو کې ځان ورک کړي او يا خو به يې غوښتل، چې څوک ورته د پناه غېږه پرانيزي، خو هغه په همدې شېبه کې جزاميانو ته ورته وه، چې هر چا ته نژدې کېده، هغه به ترې په ډار تښتېده، خو دې همدا نارې وهلې :

ـ ما د چا غلا نه ده کړې، پر ما يې تورلګولی دی، هغه مولوي هم په دې خبره خبر دی، ټول خبر دي. لکه د دې خبرې چې هوا غلا کولې، داسې هېچا وانه ورېدې. برېښنا د خلکو په منځ کې په پيدا شوو لارو کې ځغلېده، چې د امربلمعروف سړې له تورو کېبلونو سره راپيداشول، هغوی ډېر ژر برېښنا ونيوله، يوه کېبل والا پرې د کېبل ګوزارونه پيل کړل، بل کېبل وال لاس ورواچاوه، له متې يې ټينګه کړه او همداسې يې پسې راکشه کړه. دا يې په کشولو، کشولو تر ډاکټره يووړه او لکه څوک چې مرداره ګوزاروي، داسې يې د ډاکټر پر لور ګوزاره کړه. دې لا ځان سماوه، چې چا يې لاس ته لاس ورواچاوه او په پوره ځواک يې د دې لاس ډاکټر ته په لاس ورکړ، دې هغه تن ته وکتل، يو بل کېبل وال و، چې له بنې تک تور او ټول په وېښتو پټ و، انجره لنګۍ يې پر اوږو د ډېرو منډو له لاسه ګډه وډه پرته وه، دې ته يې په قهر ژلې ژبه ووېل:

ـ دغلې لورې چې غلا دې کړه، هغه وخت به دې پکر کاوه، اوس نوسزا ته کڅه .

له دې خبرې سره کېبل وال تر شا لاړ او يو دوه ګامه تر شا له خپل بل کېبل وال ملګري سره خوا پر خوا ودرېده. ډاکټر تر دې دمه غلی او بې خوځښته ولاړ و، په متفکر انداز يې دغو پېښو ته کتل. هغه به يو، يو تن له سترګو تېراوه، بيا به يې برېښنا ته وکتل او سمدواره به يې سا واخيسته. د برېښنا مخ په ځادرۍ پټ و او چا نه ليده، مګر ژوندليک يې ټولو واورېده او ډاکټر هم په ښه غور اورېدلی و، ځکه خو داسې ورته ښکارېده، لکه هغه چې تر ځادرۍ لاندې هم ويني. ډاکټر طالبانو په چپه په نرمۍ خپل کار کاوه، په نرمۍ يې د برېښنا له ګوتې نه د واده کړۍ راوايسته. هغه يې برېښنا ته ونيوه، برېښنا هم واخيسته او ژر يې په ګوته کړه. ډاکټر بيا هم په هماغه متفکر انداز هغې ته کتل، په تېره بيا د واده کړۍ ته يې په يوه عجيبه کرکجن انداز وکتل، خو سمدلاسه يې له سترګو کرکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه شوه او بیا یې سترګو هماغه متفکر حالت ونیوه. بربښنا ډاکټر ته په هېښتیا کتل، ډاکټر لکه زړه نازړه وي، داسې یې زړه نازړه د جراحۍ پر سامانونو لاس کېښود، د ډاکټر ورو او زړه نازړه چلند، نوره بربښنا پوزې ته رسولې وه، هغې غوښتل چې هر څه زر خلاص شي، خو ډاکټر بیا دا غوښتل چې بربښنا لږ نورې شېبې هم خپل لاس ژوندی ووینې، ځکه یې کرار، کرار کارکاوه. یو مهال یې په کرارۍ وویل:

بربښنا ما وبخښه !

دغه غږ نه و، لکه چا چې یې په غوږونوکې د ډېرو پخوا زمانو یو هېر زنګ کړنګولی وي، دا غږ داسې د دې په غوږونوکې وکړنګېد، لکه کلونه چې غلي و، اوس یې نو زنګ وهلی وي. له دې غږ سره د بربښنا په رګونوکې یوه سړه څپه وځغلېده، خو ډاکټر د دې د ګڅ لاس پر مړوند یوه نرۍ لیکه وښکله، بیا یې د جراحۍ پل ته خپل لړزنده لاس اوږد کړ، همدا چې د جراحۍ پر پل یې بیا لاس ولګېده، نو یوه شېبه تم شو، کیبل وال چې د ډاکټر د کرار کار له وجې له قهره کله سور او کله شین اوښته، وړاندې راغی او په قهر یې ډاکټر ته وویل:

ــ ډاکټره ژرکوه، ته ورسره څه زړه سوی لرې!

له دې سره ډاکټر خپلې په جراحۍ دسکشو پټې ګوتې پر جراحۍ پل راوګرځولې، په چټکۍ یې راجګ کړ، همدا چې ډاکټر د بربښنا د مړوند پر نښانه شوې ځای د جراحۍ پل کېښود، یو ځل بیا د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې. په همدې شېبه کې بربښنا سترګې پټې کړې او ورو یې د تکبیر له نارو سره جوخته کړه:

ــ بې شکه چې خدای (ج) لوی دی. دا هغه مهال و چې ډاکټر د بربښنا د مړونده سپین هډوکي سره بېلول، بربښنا ژر کلیمه شریفه پر ژبه کړه، بیا یې په کرارۍ او پام سره سترګې پرانیستې، لا خو ډاکټر ورته لاس پانسمان کړی نه و او لا یې د منګولې او مړوند هډوکي سپین ښکارېدل، د خپلو هډوکو په لیدو یوه شېبه داسې بې خوځښته او بې انده پاتې شوه، لکه چا چې تر روح او ټول حواس لوټ کړي وي. ډاکټر ورته غوڅ مړوند ژر، ژر پانسمان کړ او همدا چې له خپله کاره خلاص شو، نو د لېونو په شان یې د خپلو جراحۍ سامانونو په ټولولو پیل وکړ او په یوه شېبه کې یې ځان چمتوکړ او وخوځېده، خو بربښنا پر خپل ځای ولاړه وه او په اوښلنو سترګو یې خپلې غوڅې شوې منګولې ته کتل، چې مړاوې پر سپین مېز پرته وه، بیا یې ډاکټر ته وکتل، که ګوري چې ډاکټر نه دی تللی او لا پر خپل ځای ولاړدی او د دې پرې شوې منګولې ته ګوري. له سترګو یې نارینه یې اوښکې په کتانې ماسک کې ورکېږې. ډاکټر همداسې په کتو، کتو کې وخوځېد، هماغه واړه لاسونه، هماغه ګامونه او هماغه ونه. دې لا ډاکټر ته کتل چې په لوډسپیکر کې د دې د ازادېدو اعلان خپورشو، خو له دې ازادۍ یې کرکه وشوه، داسې یې دغه د ازادۍ اعلان واورېده، لکه څوک چې د چا پښې او لاسونه ورغوڅ کړي او بیا ورته د ازادېدو خبر ورکړي. د ازادېدو له اعلان سره، سره بربښنا له ځایه ونه خوځېده. ډاکټر نو تللی و، اوس یې یوازې د ګامونو خاپونه ښکارېدل، چې یوسپینکي طالب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په یوه پلاستیکي کڅوړه کې د دې غوټه منګوله ورکړه. د تلو پر مهال طالب مالګینه موسکا وکړه، خو د موسکا تر شا یې د ویر خړه په توروسترګو کې اوچته ښکارېده. طالب سمدلاسه په خلکو کې له سترګو الونیا شو .

د هغه په تلو ایله بربښنا ته پلار او ورور ورپه یاد شول، په خلکو کې یې سترګې وګرځولې، خو څوک نه وو راغلي. د هغوی په نه راتلو لا خوښه شوه. تر شا یې وکتل، د یوه زاني ژوند لیک او ګناه لیک لوستل کېده، مخامخ لا خلک ولاړ وو، چې د دغې زانې د مرګ او د دوو قاتلیونو د قصاص ننداره وکړي، سا یې تنګه، تنګه شوه، نور نو د دې ځای هوا زړه تنګوونکې وه. خپله غوټه منګوله یې په ښي لاس کې ټینګه کړه او همداسې وخوځېده.

□□□

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

له هغه مهاله یې یوه میاشت تېره وه، اوس یې نو د لاس زخم بېخي جوړ شوی و، د دغه زخم جوړېدل داسې وو، لکه د برېښنا د اندېښنو زخمونه چې هم جوړ شوي وي، له پخوا ډېره خوښه وه، هغې انګېرل چې که یولاس یې غوڅ شو ، څرک خو ورته ټول پاتې شو، ان بندیخانه او مولوی عتیق الله یې هم هېرشوي وو، لکه هغه څه چې یې هېڅ په یاد نه وي، نور نو ذهن یې له دغو نومونو او هلته ورسره شوي چلندونو نه تش شوي وو، بېخي تش شوي وو. که څه هم له خپل عدت سره سم اوس هم د وچې منې تر څنګ درېدله، خو د پخوا په شان په اوښلنو سترګو نه درېده، اوس یې نو پر شونډو کله، کله موسکا هم راڅرګندېده، خو له یوه څه چې ډېره ځورېده، هغه هغه راز و چې له خپلې مور او کورنۍ نه یې پټ کړی و او نه یې غوښتل، چې کورنۍ یې په دې خبرې وپوهېږي، چې د بند پر مهال مولوي ورته لاس اچولی و، که نه بیا خو دا د مرګ وړ وه او څرک به چا ساته. برېښنا که څه هم داسې احساسوله، چې نور نو کړې لاړې دي، چې هېڅا ته په درد نه خوري، خو داسې یې احساسوله، چې څرک ورته اړتیا لري، لږ تر لږه باید د څرک لپاره ژوندۍ واوسي. همدا وجه وه چې هڅه یې کوله، تېر پر هېر کړي او همداسې یې هم کول .

پوره یوه میاشت یې بې غږ و غوږه تېره کړې وه، چې په دا تېریو کال کې یې هېڅکله هم داسې ارامې او کرارې ورځې نه وې لیدلې، داسې لکه چې دا نرۍ بدله شوې وي، پرته له کومې شخړې بېګا ویده شوې وه او ګهیځ وخته راویښه شوې وه. سراج کورنۍ هم هڅه کوله، چې څه ورپه یاد نه کړي، امنې ټول منع کړې وو، چې ان یوه پوښتنه هم ترې ونه کړي، هغه پوهېده چې دا رنګه چلند برېښنا ته سکون ورکوي او له اروایي زور څخه یې ژغوري، خو د لاس له غوڅېدو به یې ایله یوه میاشت تېره وه، چې یو ګهیځ یې وختې د مور غږ تر غوږ شو. مور یې په انګړکې ولاړه وه او چا ته یې ورو ویل :

ـــنسیمې وویل چې د برېښنا لاس ظریف ورغوڅ کړ.

له دې خبرې سره برېښنا ژر پر ځای کېناسته، خو نور یې نو څه وانه ورېدل، له ځایه جګه شوه انګړ ته یې له کړکۍ نه وکتل، خپل پلار یې ولید، چې په یو چا پسې دهلېز ته راننوت، لومړی تن یې ضرور مور وه. یوه شېبه په هېښتیا په کوټه کې وګرځېده، ناڅاپه یې د منې د وچې ونې پر لور ورمنډه کړه، د دې دا رنګه منډې رامنډې د کورنۍ غړو ته هېڅ هېښنده نه وې، هغوی نو اوس بېخي روږدې شوي وو، ځکه نو په دغه سپېده چاود کې هېڅوک د دې دا رنګه ناڅاپي منډې ته هېڅ هېښ نه شول. همدا چې ونې ته ورسېده، له ونې یې غېږ تاو کړه، یوه شېبه یې د خیالونو نړۍ ته ورمنډه کړه، د پېغلتوب مهال او خپل تروړزی ظریف یې پر زړه راواوړېدل، هغه ترې پنځه شپږ کاله مشر و، له دې سره به یې په لوستونو کې کله، کله مرسته کوله، دا ځکه چې د دې مور او پلار دواړو دولتې دندې درلودې، ځکه خو نو ظریف د دې د لوست چارې پر غاړه اخیستې وې. لومړی خو دواړې کورنۍ په یوه انګړ کې سره اوسیدې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې سره بېل شول، خو بیا به هم ظریف د دې لوستونو ته ځان اوزګاراوه. هغه د طب د پوهنځي محصل و او دا لا په لسم ټولګي کې وه، ظریف او د دوی ټولې کورنۍ غوښتل چې بریښنا ډاکټره شي، خو دې په زړه کې دا نیولې وه، چې په خدای که څوک ورباندې د طب پوهنځي ولولي. ټوله ورځ به یې له مور سره جګړه وه، چې ظریف ولې ورته لوست وایي. د دې ورته نوره اړتیا نشته ، هڅه به یې کوله چې په یو ډول نه یو ډول ظریف له ځانه خوابدی کړي. له لوستلو نه به یې ځان شکه او له ظریف سره به یې تل شخړه وه، خو دا هر څه ظریف په یوې خوږې موسکا تېرول، بریښنا د حقوقو پوهنځی وټاکله، ظریف په دې کار خوابدی شو، خو بیا یې هم پر مخ رانه وړه، له بریښنا سره یې خپل چلندبدل نه کړ او لا به ورته وروسته د دې پوهنځی ته له خپلې دندې نه راته. د دې پوښتنه به یې کوله او لا یې دا وستایله، چې ښه ټاکنه یې کړې ده، مګر خوارکۍ به پرېکړې ونه شي کړای. بریښنا پر دې خبره هم له ظریف سره شخړه وکړه، مګر ظریف بیا هم په خوږې موسکا له هغې سره پخلا شو، خو کله چې بریښنا له سلیمان سره کوژده شوه، نو بیا نه ظریف د دوی کور ته راغی او نه خو بریښنا د هغه بد وویل. دې پېښې ته ټول هېښ وو. بریښنا د خپلې خوږې په ورځ یوازې د ظریف راتلو او نه راتلو پوښتنې کولې او ظریف په دې ورځ ناڅاپه کندز ته وخوځېد او بیا یې هېڅکله هم د بریښنا پوښتنه ونه کړه او نه یې هم له چا سره کوژدې ته زړه ښه کړ او نن چې یې د مور له خولې د ظریف نوم واورېد، نوایله یې پام شو چې ظریف اوس هم ورته یو نوم دی. که څه هم دې هغه مهال انګېرل، چې د شخړو او بې ادبیو تر شا به دغه راز، ان د ظریف له سترګو پټ کړي، خو د لاس غوڅېدو پر مهال ورته د ظریف له کتو نه دا څرګنده شوه، چې هغه پرې کلونه پخوا هماغه مهال پوهېدلی و، چې بریښنا ته د ده نوم له نورو نومونو یوجلا نوم دی. د پېغلوتوب د مهال په یادولو یې پر شونډو یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه، خپل غوڅ لاس ته یې وکتل، دا ځل د لاس له غوڅېدو څخه ونه ځورېده، همداسې ورو د کوټې پر لور وخوځېده. په کوټه کې یې مور او پلار د کړکۍ تر څنګ داسې غلي ناست وو، لکه تراوسه چې یې د دې د لېونیو خوځېدنو ننداره کړې وي. د دې په لیدو دواړو یو بل ته وکتل، بریښنا د دروازې په خوله کې کېناسته، مور یې پرې سمدلاسه غږ وکړ:

ـ زویه ولې د مساپرو غوندې د دروازې په خوله کې کېناستې؟ دننه راشه !

خو بریښنا له ځایه ونه خوځېده، پلار یې ترې په ناکراری وپوښتل:

ـــ زویه ناکراره غوندې یې، بیا دې څه په زړه کې راګرځېدلي دي؟

ـابا رښتیا زما د لاس دا منګوله مې ښیم، دا رښتیا ظریف...

ـولې ظریف ستا په لاس څه کړي دي؟

ـهېڅ یې نه دي کړې، هغه هېڅ نه دي کړې، ما ویل چې ما هماغلته وپېژانده، تر ماسک لاندې مې ښه وپېژانده، هماغه و، هغه زما لاس پرې کړی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه د دوی په خبروکې راوغورځېده:

_ما نه درته ویل، ګوره دې هم پېژندلی دی .

_ښځې ساده کېږه مه، ته خو څه بېسواده ښځه نه یې چې داسې غږېږې، بې عقلې ظریف نو غوښتل د دې لاس پرې کړي .

_ته ما مه پوهوه، زه ښه پوهېږم، د هغه زمونږ برېښنا خوښه وه او مونږ له سلیمان سره د دې کوژده وکړه .

_بې عقلې، بې عقلې خبرې مه کوه، درته یاده کړې یې وه، جرګه یې درته رالېږلې وه، څه یې کړي وو؟

_ولې نه ګورې چې تر اوسه یې ښځه نه ده کړې او بیا یې د برېښنا تر کوژدې وروسته زمونږ له کوره پښه ونیوله. زه وایم بس هماغه کسات یې واخیست، ولاکه نه د زور خبره وي او نه د زر.

_نجلۍ زه چې وایم ته ساده یې، خو ساده یې دا ستا لور غلا کړې وه، چې لاس یې ترې غوڅ کړ؟ د غسې به یې هغه خوار کی هم مجبوره کړی وي .

_ ددې دا کار خو خسرګنۍ وکړ، خدای دې حاجي په اور کباب، کباب کړي، لکه زه چې یې کبابه، کبابه کړم، خدای دې یې د بل زوی سر ته کېنوي، زما د لور څه بدي وه.

_نا،هېڅ بدي نه یې وه، یوازې له کوره په نیمه شپه کې راتښتېدلې وه، نور خو یې ورته هېڅ هم نه وو ویلي؟

برېښنا خپل پلار ته هېښ، هېښ وکتل، په کراری یې وویل :

ابا ما څه کړي وو، هغوی خو راته یوخوا پاڼ، بل خوا پړانګ درولی وکه نه .

_له زویه به ورته تېره شوې وې، دا مور دې ځونه درته وویل، رښتیا هم چې د ښځو عقل په پښو کې وي .

برېښنا همداسې بې ځوابه پلار ته کتل، چې پلار یې په قهر ژلي غږ پرې راغږم وهل:

ـــ رښتیا وایم ولې حیرانه شوې، لکه چې دا خبرې درته نوې ښکاري، زه حیران یم، تا په دې یوه ګوته زوی کې څه لیدلي دي، چې داسې کلکه پې ولاړه یې، زه خو داسې ګومان کوم چې دا زوی به دې یو ورځ دا سر درته وخوري. زویه د دې لانجې نه تېره شه، زوی نه زوی .

_ابا بس دی، د خدای لپاره...

_څنګه بس دی، خبره خو اوس شروع ده...

امنه په ننواتو د سراج په خبرو کې ولوېده :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس خو هېڅ هم نه دي معلوم، خو بيام زويه که هغوی بیا دا خبره جګه کي، له دې زويه ورته تېره شه، څه وژنې يې خو نه. خپل هډوکی يې دی، زويه د څرک ور نه شلېدنه نشته، اخر څرک د هغه کور دی .

ـادې اوس ته هم دا خبرې کوې؟

ـخود به يې کوم، خود به يې کوم، چې څرک ستا زوی دی، ولې ته زما لور نه يې، په تا نه ځوربږم، لورې ما دې لږه ځانته ودروه... نه ته نه پوهېږې .

له دې سره امنه په سلګو شوه، له دې ورځې وروسته به سراج يو ډول نه ډول برېښنا ته دا يادونه کوله، چې که هغوی دا خبره رایاده کړي، دا دې ورته له څرکه تېره شي. لور او پلار به له يو بل سره پر دې خبرې برګ شول، په منځ کې به يې امنه، يا ګلالۍ راولوېده، خبره به يې سړه کړه، سراج به بيا هم برېښنا ته ويل، که له څرکه تېره شي، نو ټول به کلي ته ولاړ شي او هلته به يو کليوال ژوند جوړ کړي، دا ځکه چې اوس مهال د سراج په اته لکه افغانيو معاش ګوزاره ګرانه وه او امنه هم پر کور ناسته وه، خو برېښنا به له هر څه او هرې خبرې سره سرزورې ښکاره کوله، په غوسه به شوه، له پلار سره به يې قهرجنه ژبه کوله، چې هغوی غلي ناست دي او دی ورته د ډار پيشکې خوشې کوي او ان کله، کله به يې په خبرو کې ادب پرېښود، ان تر دې چې يوه ورځ يې خپل پنډکی وتاړه، تر څوکوم بل ځای واوسېږي، خو سراج دې کار ته پرې نه ښوده او لوړه يې ورسره وکړه، چې بيا به ورته څه نه وايي .

دسراج ايله پام شو چې برېښنا هغه يو کال مخکې پاسوا او نرمه برېښنا نه ده، اوس نو له هر څه سره ذيل کوي، قهر ښيي او ټول د ځان دښمنان ګڼي، ان برېښنا به کله، کله له خوړو او ځان سره هم ذيل کاوه، په دې وروستيوکې خو ورته دا انديښنه پيداشوې وه، چې ګنې مور او پلار ورباندې په تنګ شوي او نور يې نو بار نه شي وړی، دا ځکه چې مور او پلار به يې هره ورځ پرتله کومې خبرې دې ته ويل چې: حاجي دوی به دا پر کراره پرې نه ږدي. که څه هم اوس يې نو مور او پلار څه نه ويل، خو بيا به هم کله، کله داسې په تنګه شوه، چې په زړه کې به يې راوګرځېده، چې راځه د حاجي کور ته ولاړه شه، مګر د حاجي په کور کې به يې څه کړې وای، پرته له سلما هلته څوک و، سلما يې ناسکه ايندرور وه، هغه د عقيدې بنزۍ هم وه، حاجي د سليمان له مور وروسته د سلما له مور سره واده وکړ، خو د سلما مور ورته شنډه وبرېښېده، ځکه خو همدا عقيده، چې د پيغلتوب عمر يې خوړلی و او د عمر پښه يې په ځلوېښتو کې وه، په مخه ورغله، حاجي ورسره د واده تړون وکړ او په ډېرو شاندارو مراسمو يې واده وکړ. د عقيدې له راتګه به لا پوره کال نه و تېر چې د سليمان مور ناڅاپه مړه شوه، هغه روغه رمټه وه، ټولو ويل چې دا کار د عقيدې و، مګر حاجي تر اوسه دا خبره نه منله، عقيدې يوازې يو زوی (زمان) وزېږاوه او نوره دا هم شنډه شوه، د زمانې له زېږېدو وروسته د سلما مور هم اميدواره شوه، خو لا يې ماشوم نه و زېږېدلی، چې حاجي له کوره وشړله. حاجي دا پلمه کوله چې ښځې يې له سلطان سره ګوتې خوږې کړې وې او ټوله ملامتي يې ځکه د سلما پر مور واچوله، چې هغه مهال سلطان ايله د اتلسوکالو و او دی يې نادان ګاڼه، خو دا چې خبره څه وه، بيا تر دې دمه چا ته څرګنده نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. سلما د خپل نيايي په کور کې وزېږېدله، لا به يوه کلنه وه چې عقيدې او حاجي خپل کور ته راوړه او دا دی اوس نو شکلې چتړه پېغله وه. دا ټولې کيسې برېښنا ته سليمان کړې وې، سليمان به تل ويل چې سلما په دغو ټولو خبرو خبره ده، ځکه خو داسې بد سترګې ده، په رښتيا هم چې يوځل به د سلما ژبه چا ته پرېکه شوه، نو مګر خدای کراره کړې وه، له هر چا نه يې له حاجي سره ډېره ژبه کوله او کله، کله به يې د نورو پر سر حق ناحقه حاجي سپکاوه، خو حاجي به هېڅ هم نه ويل، هغه هڅه کوله چې د سلما سترګه پر ده ونه لګېږي، نورو ته به يې پټ، پټ وويل:

ــ هغه ليونۍ ده، کار پرې مه لرئ .

سلما په کور کې پرته له برېښنا نه له هېچا سره نه غږېدله، پر عقيدې يې د سازمانۍ نوم ايښی و، دغه نوم عقيده د اور لوخړه جوړوله، خو د سلما پر ژبه پرته له سازمانۍ بل نوم عقيدې ته نه راته. برېښنا ته دغه خورا شتمنه کورنۍ عجيبه ښکارېده، په تېره د سلما کړه وړه ورته ډېر هېښونکې وو. مګر سلما ورته ګرمه نه برېښېده .

ورځې همداسې تېرېدې، د حاجي دوی له کور څخه هېڅوک نه راتله، يوازې يوه ورځ سلما د برېښنا دوی کور ته په ښادۍ کې پټه راننوته. لومړی خو د برېښنا هېڅ باور نه راته، سلما ته يې په ناباورۍ کتل، په خپلو سترګو يې باور نه درلود، چې رښتيا به ويني، ځکه خو يې سلما ته په ناباورۍ وويل:

ــ اوس نو ته رښتيا راغلې يې؟

د سلما په سترګو کې اوښکې راښکاره شوې، برېښنا ترخه موسکا وکړه، په ټوکو يې ويل:

ــ ياني چې ستاسې په تخم کې دونه رحم شته .

سلما سر ښکته نيولی و، برېښنا ورنژدې شوه، په يوازېنې لاس يې د هغې ګڅه مټه ونيوله، په کرکه يې وويل:

ــ وينې يو بل لاس لا لرم، ياني چې يو بل تور هم راباندې لګولی شئ. سلطان ته ووايه، طالبان پښې هم پرېکوي، درې توره خو دې راباندې پور دي .

ــ برېښنا وريندارې! دا ټول کار د عقيدې دی، د هغې سازمانۍ دی، هغې سره زرغونه وربنداره هم يو لاس وه، که نه سلطان لالا خو ستا د تېښتې نه پس څه نه ويل.

برېښنا په چټکۍ د سلما مټه خوشې کړه، لکه څه چې يې ورک کړې وي، داسې يې شا و خوا ته په ترورتيا وکتل :

ــ ته درواغ وايې، د سلطان خوا کوې .

ــ وربندار! زه رښتيا درته وايم، ولا چې همداسې ده، دا هر څه د هغې سازمانۍ دي .

ــ نو ته وايې چې د سلطان هېڅ لاس په کې نه و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسلطان هم ورسره و، خو دونه نه، هغه په دي کار خوښ نه و، زه رښتيا وايم، څو واره يې زرغونې ورېنداري او دې سازمانۍ ته وويل، چې دا زمونږ د کور بدنامي ده، خو سازمانۍ ويل چې د برېښنا عقل بايد سر ته راشي .

ـسلما! درواغ مه وايه، زه ورته نه يم، وپوهېدې؟

ـورېنداري! ته هسې پر سلطان ورور بدګومانه يې، که نه هغه خوار کی دونه ملامته نه دی .

ـنو سلطان ورسره څنګه منله؟

ـحاجي بابا ورته وويل چې له حقه يې محروموي، که نه سطان داسې نه کول .

ـحاجي صيب هغه نو ولې...

ـورېنداري! ولې ساده يې، حاجي بابا ته هم دغې سازمانۍ دا خبره ښودلې وه، که نه حاجي بابا او دا خبره ډېر سره لرې دي .

برېښنا د چوترې له پاسه پر پړنې خاورې کېناسته، په چرتي انداز يې وويل:

ـ ګومان مې نه راځي، چې د طالبانو په وخت کې دې...

ـورېندارا! عقيدې مور په خپل لاس هغه مولوي عتيق الله دی، که څه بلا هغه ته پيسې ورکړې، هغه پيسې چې ستاسې کور کې پيدا کړې، هغه هم دغې سازمانۍ لولۍ ورکړې وې، دا کنچنۍ له هېڅ کاره بېرته نه ده. ګومان مې نه شي چې دا دې له دغه مولوي سره تار ونه لري .

ـښه نو هغه پيسې؟

ـهو! هغه پيسې سازمانۍ ورکړې وې، دا خبرې يې ما په خپلو غوږو واورېدې، چې زرغونې ورېندار ته يې کيسه کوله .

ـخو زما باور نه راځي .

ـباور به دې هله راشي، چې ځرک هم درنه يوسي .

برېښنا پرې چيغه کړه:

ـ الماسې! څه له دا بد زيرى راکوې؟

ـورېنداري! زه دا خبرې ځکه کوم چې ته کابل پرېږده، دغه سازمانۍ دې پرېښوولو والا نه ده .

ـنو هغه به څه وکې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـڅه یې ونه کړه، د هغې هر څه په وس دي، ورېندار وتښته !

ـډېره یې راته مه پرسوه، نور یې نو څه په وس نه دي .

ـدا هسې ځان غولول دي، هغې تا ته هېڅ نه دي پرې ایښي .

برېښنا په کړیکه وویل:

ــ الماسې! خوله دې نیسه، نور نو پرتې ونه وایې !

ـپرتې نه وایم، ورېندار رښتیا خوارېه نه لري، تا ته اوس یوازې څرک پاتې دی، هغه هم درنه اخلي .

برېښنا په سترېا وویل:

ــ نو څه وکړم؟

ـوتښته دا زه درته وایم، وتښته همدا یې لار ده.

برېښنا یوه شیبه غلې شوه، بیا یې په کراری وویل :

ـزه ورسره دعوه کوم .

ـته ورسره دعوه نه شې کولی، پوهېږې تا ټولې دعوې بایللې دي، په یوه مات او ګوډ پیاده چې ته ورته عدالت وایې، هېڅ نه کېږي، زه اوس هم درته وایم، لا سرې وخت دی بیا به ارمان وکړې. هغه وخت به یوازې لاسونه ټکوې .

الماسې دا وویل ټادري یې پر سرکړه او همداسې پرته له مخه ښې له کوره ووته. په کوڅه کې په اوچتو ګامونو روانه شوه، له ژر، ژر ګامونو یې قهر ژلی حالت اوچت محسوسېده، پر لاره له ځان سره بونګېده، هغه ډارېده چې که برېښنا دا لوبه بایلوي، نو د دې ټول پلانونه له خاورو سره خاورې کېږی. یو ځل به بیا د خووم وار لپاره عقیده ګټونکې شي. سلما عجیبه شان د عقیدې پر عقدوي ځواک باور درلود، د سلما په زړه کې د غچ اخیستنې اور غرغنډې وهلې، د دغه اور د سرو لمبو په بدرګه کې د زاړه زندان له ځنګه تېره شوه. د ترافیکو د لوی ریاست د سوړې، سوړې ودانۍ له یوې سوړې، چې اوس خلکو ترې سړک ته د تلو لنډه لاره جوړه کړې وه، سړک ته ووته. د سړک پر غاړه یوې ولاړې زړې ټکسي ته وخته او په داسې حال کې چې له کړکۍ نه دباندې د ښار ړنګې بنګې منظرې ته یې په قهر ژلو سترګو کتل، تر ژبې لاندې یې وویل :

ــ عقیدې که برېښنا خرې څه در ونه رسول، ولاکه خو روغه رانه لاړه شې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

بريښنا امنې او سراج ته دا خبره سپينه وکړه، چې که عقيده ورسره د څرک پر سر دعوه پيله کړي، دا يې ورسره پر مخه بيايي. ټولو له دې کاره منع کړه، ټولو پر دې خبره ټينګار کاوه، چې برېښنا د سلما خبره ومني او وتښتي، خو برېښنا همدا ويل :

ـ زه به په محکمه کې پر قرآن قسم وکړم، چې له هېچا سره به واده نه کوم، ان د حاجي په کور کې اوسېږم، خو زوی نه ورکوم او بيا نو دوی ولې له ما نه زوی واخلي. سليمان چې مړ شوی دی،دوی په کوم حق ما نه زوی اخلي؟

سراج که څومره استدلال ورسره وکړ، خو برېښنا پر خپلې خبرې کلکه ولاړه وه او ويل يې :

ـ زه ورسره دعوه کوم، زه دا دعوه حتماً ګټم. برېښنا له ځان سره دا لوړه کړې وه، تر هغو چې عقيده دعوه ونه کړي، دا به غږ نه پورته کوي، په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، د تېښتې يې ورته وويل، خو برېښنا به هغه رټله. ټول په تېره سلما برېښنا ته هېښه پاتې وه، له هغې برېښنا نه، چې سترګې يې هم په دروندواله اړولې، د دويم تن تر مخې يې خبره هم نه شوه کولای، کله چې کوژده شوله، نو له سراج سره پوره يوه مياشت نه مخامخ کېده، سلطان څو، څو ځله ووهله، خو له ډېره ډاره يې په زړه کې هم نه ګرځول، چې ګنې سلطان وهلې ده، هماغې برېښنا په کلکه سراج ته وويل :

ـ که مې ساتلی شئ، خو ښه او که نه ما ته کورونه ډېر دي .

سراج هم له ډېرې هېښتيا داسې غلی شو، چې بيا يې سږ هم ونه خوت .

پوره دوې نورې مياشتې سلطان دوی ښخي غلي وو. برېښينا انګېرل ګنې زرغونې او عقيدې ترې لاس اخيستی دی او بله دا چې د يو او بل له خولې يې اورېدل، چې حاجې پر دې خبره کلک ولاړ دی، چې څرک د برېښنا زوی دی، هېڅوک يې د اخيستلو حق نه لري. دې خبرې برېښنا زښته ډېره هيله منه کړې وه، همدا وجه وه چې ځانته د يوې دندې پيدا کولو لپاره ګرځېده. دا مهال خو ښځو ته د دندو پيداکېدل، سم د مرغۍ پۍ وې، خو په روغتيايي چارو او په ښځينه نانوايانو کې ښځو ته دندې پيداکېدې. برېښنا غوښتل، داسې يوه دنده پيداکړي، چې د دې او څرک د خوراک او پوښاک پېټی يې پرې اوچت شي. د وزير اکبر خان په روغتون کې يې ځانته د چپړاسي دنده موندلې وه، زښته ډېره ورته خوښه وه. که څه هم دې د حقوقو پوهنځی لوستی و، خو اوس مهال ورته د چپړاسي دنده هم لوی غنيمت ښکارېده، دا ځکه چې د وزيراکبر خان په روغتون کې چپړاسيتوب هم ښځو ته نيمه پاچايي وه. سراج له دې دندې سره دومره خوښ نه و، همدايې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ رئیس ستا ځوانۍ ته سترګې نیولې دي، که نه دونه ښه سړی نه دی. برېښنا به په دې خبرو سره او شنه واوښته، لکه کړکه چرګه ببره به شوه او په قهر به یې وویل:

ــ ابا هر سور ږیری ملا شا ګل نه دی، دا ولې تاسې سړي پر ټولو سړیانو بدګمانه یئ، لکه په سړو کې چې ښه انسان نشته، که ځنګه؟

که څه هم برېښنا ته د پلار خبرې رښتیا ښکارېدې، خو اوس یې له سره اوبه تېرې ګڼلې او اوس ورته یوازې د نس غم، غم ښکارېده. په اصل کې هغې انګېرل، چې د پلار پر اوږو یو زیاتی بار دی، هسې خو یې پلار د خپلې څلور کسیزې کورنۍ پېټی نه شو اوچتولی او لا پرې زیات و، ځکه خو برېښنا د خپل او زوی پېټي د وړلو ویلاړ کړی و، په دې ورځو کې خو هسې هم خپلې ګاندې ته یې عجیبه شان هیله پیداشوې وه؛ کله به یې ځرک په خیالونو، خیالونو ځوان کړ، هغه به یې ډاکټر جوړ کړ، کوزده به یې ورته وکړه او کله به یې په خیالونو، خیالونو له عقیدې او زرغونې نه غچ واخسیته. دواړې به یې داسې وکړولې، له پښیمانۍ نه سر او تندی وهي، سلطان ته به یې داسې اروایي زیان ورساوه، چې پر بېوسۍ یې دا ژړیده، خو کله به یې خیال لیده، چې هلته لرې السکا ته تللې ده، هلته هېڅ افغان نشته، له خپښانو او خپلوانو نه هېڅوک نهویني. په خپل لاس یې ګټي او په خپله یې څټي. دغو خیالونو نو اوس د برېښنا شپه او ورځ نیولې وه، د منګولې غوڅېدل یې بېخې له یاده وتې وو ، ان د خپلې منګلولې په غوڅېدو لا خوښه وه، چې ګنې د زرغونې او عقیدې له شره خو پرې خلاصه شوه. په رښتیا هم زرغونه او عقیده داسې غلې ناستې وې، چې د سلما پر خبرو اوس د برېښنا شک او ناباوري پر زیاتېدو وه، دا خبره سلماکړې وه چې پر برېښنا د غلا تور عقیدې او زرغونې لګولی و او دا هر څه د دوی دواړو کار و. د برېښنا خو یو له دې وجې باور نه راته، چې زرغونه باید له دې نه لا خوښه وي، چې دا پرې بن نه شوه او عقیده مور خو یو مهال د ښځو سازمان له هڅاندو غړو نه وه، د ښځو د انساني حقوقو په هکله یې له ورکتوبه په وار، وار په لوړو غونډو کې د عقیدې مور نارې او ویناوې اورېدلې وې، په محکموکې یې په وارو، وارو له قاضیانو سره د عقیدې د شخړو کیسې اورېدلې وې، چې څنګه یې د ښځو له حقوقو نه دفاع کوله او کله، کله به یې یوه وړه قضایي مسئله دومره پېچلې کړه، چې ان خبره به یې د ګوندي مرکزي کمېټې تر دارالنشاء ورسېده. خو عقیده مور به تر هغو نه تر شا کېده، تر څو چې ښځه به یې ګټلې نه وه. په دې وجه به د برېښنا څنګه باور راغلی وای، چې عقیدې مور دې دا کار کړی وي، خو بیا به یې هم کله، کله په زړه کې راګرځېدل، نه چې د سلطان د کورنۍ بیا پېریان وتورېږي. په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، هغې به بس همدا یوه خبره کوله :

ــ ورېنداري وتښته، وایم وتښته، تا ته بله لارنه ده پاتې، وتښته !

خو د سلطان او عقیدې چوپتیا برېښنا د سلما پر خبرو بې باوره کوله. داسې ورته برېښیده چې سلما مل ته وایي، لار ګوره او غله ته وایي لار نیسه. سلما به یې هر ځل خواشینې او ماېچنه لېږله. سلما به چې د برېښنا دوی له کوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووته، نو مخامخ به کور ته لاړه، کور ته له ننوتو سره به یې جوخت د سلطان کوټې پسې ورمنډې کړې، د دې به اولنۍ خبره داوه :

ــ زوی د بربښنا حق دی، اخیستل یې ګناه ده .

خو سلطان به چې ټوله ورځ یې د ویډیو او ډش پروګرامونو هغه هم د لوڅو چینلونو په لیدو تېروله، پرته له دې چې دې له وګوري، اوږې به یې پورته وغورځولې او په قهر به یې یو بل چینل رامخې ته کړ. د هغه دا کړنې سلما ته ویل چې ښه راباندې نه لګېږي. د بربښنا سپکې سپورې د سلطان له زړه نه لا نه وې وتلې او لا یې یوه، یوه په زړه وه، د بربښنا منګولې تر غوځېدو وروسته سلطان یو ځل هم نه وتوانېده، چې بربښنا ووینې، تر څو د هغې په بدنامۍ، بې وسۍ او غوڅ لاس ملنډې ووهي او ورته په یاد یې کړي، چې له ده سره په واده نه کولو یې څومره خطا کړې ده. څو، څو ځله یې زړه شوی و، چې کور ته ورشي، خو په نیمه لار کې له خپل هوډه راګرځېدلی و، د راګرځېدو پر مهال یې سلما او سراج ته څو کنځلې هم کړې وې. بیا یې هم د بربښنا تورو سترګو او مهینې موسکا لا په زړه چکونه لګول او لا یې له پخوا نه لېوالتیا ورته ډېره وه. هغه انګېرل چې وروستیو ناخوالو به د بربښنا ښکلا زیانمنه کړې وي، خو باور یې درلود، چې ښکلا به یې کمزورې شوې نه وي، دا ځکه چې د هغه عقیده وه، که ښکلا څومره وتوکل شي، په بله بڼه راڅرګندېږي او لا یې رنګینې ډېرېږي. همدغو انګېرنو به سلطان ځوراوه او داسې یې احساسوله، چې د ټولو ستونزو سره، سره بیا هم بربښنا ورته ګرانه ده او بیا یې هم زړه په وارو، وارو غواړي چې هغه خپله کړي. له دې انګیرنوبه یې مغز وسوځېد او په کور کې به یې ناحقه شخړه جوړه کړه. خو عقیده له پخوا نه سرکښه، مغروره او خوښه ښکارېده، د پخوا په شان ډېره نه ګرېده، له خپل یوازېني زوی (زمان) سره هم چندانې نه ګرېده، غلې ناستې پاستې یې ټول هېښ کړې وو، یوازې چې به کله، کله له زرغونې سره سترګه په سترګه شوه، نو پر شونډو به یې خندا راښکاره شوه او زرغونې به هم ورته په موسکا ځواب ورکړ. د دوی دواړو دا وړ موسکاوو ټول هېښ کړې وو .

د زرغونې د واده لس کاله کېدل، خو په دغو لسو کلونو کې داسې ورځ نه وه، چې زرغونه او عقیده دې له یو او بل سره ټونګه پر ټونګه نه شي، خبرې خو یې هېڅکله هم یو له بل سره نه کولې، د عقیدې ژبه به د دې د نیمګړتیا په ګنلو، ګنلو وچېده، چې د دې دا کار به کله، کله سلطان دومره قهرژلی کړ، چې د زرغونې په وهلو ټکولو به یې لاس پورې کړ او تر هغو به یې وهله، چې خوار کۍ به له اخ او ټوخه ولوېده. یوه ورځ خو یې د پلار کور ته ولېږله، خو که حاجي منځګړی شوی نه وای، نو اوس به یې لا د وخته په درېیو تیرو ویشتې وه. په هغه کال د حاجي په منځګړېتوب سلطان ایله د زرغونې راوړلو ته خوښه وکړه .

عقیدې به تل دلته او هلته ویل چې: سلطان پر زرغونې خاورې شوی دی، دا خبره خو به ضرور د سلطان تر غوږ و رسېده، چې ګنې زرغونه هومره ښکلې نه ده چې باید وای. زرغونې به چې څومره سینګار وکړ، نو د عقیدې د ملنډو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې موسکا به ورته ټولې خوارۍ په اوبو لاهوکړې او لا به سلطان لمسېده؛ هغه به چې د عقیدې له ملنډو ډکه موسکا ولیده، نو پر زرغونې به یې راغړم وهل :

ــ سړی چې بدرنګه وي، سینګار یې نور ام بدرنګوي، دا څه له پر ځان رنګونه تپې؟

خو اوس وضع بل شان شوې وه؛ اوس د عقیدې ژبه عجیبه شان د زرغونې په ستایلو، ستایلو وچېده، اوس له یو بل سره څنګ تر څنګ کېناستې او له یو بل سره یې په پسپسې خبرې کولې. دهغوی هېښنده تړاو ته کور بانه څه، چې له کوره دباندې خپل خپلوان هم هېښ پاتې وو .

د دوی دواړو چوپتیا، ان سلطان او حاجي هم په دې باورې کړې وو، چې نور نو له دوی نه برېښنا هېره ده. خو یوه ورځ ناڅاپه سراج په تښتېدلې رنګ کور ته راننووت. دا ورځ هسکه وه، د نوې او تنکې پسرلې نرم لمر، لکه د سلیمان نرم لاسونه، داسې د برېښنا تور اوږده وېښتان او نوې په غوښو ډک شوې اننګې ورنازول. هغه لمر ته ناسته وه، نوی پر خوړو خبرو راغلې څرک یې په غبږ کې پروت و، هسې خو یې یوازې ناسته عدت ګرځېدلې وه، نو کراره، کراره یې څرک ته سندره ویله:

ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه شین غمی پرې کېږده

مرغلرې پرې چاپېره کړه زر شه و زرګره !

دا سندرې نیا ورزده کړې وې، نیا ته برېښنا زښته ډېره ګرانه وه، بس ټوله ورځ به یې په غېږ کې غزېدلې وه او هغې به ورته د خپل مهال سندرې ویلې. اوس یې هم ځینې سندرې په یادې وې :

خیالي ملنګه ورو، ورو کوزه که لیلا له کجاوو .

یا داسې نورې، یا خود نیا له خولې سندرې خوږې وې او یا خو دا سندرې خوږې وې، چې تر دې دمه د برېښنا په زړه او ذهن کې ژوندۍ پاتې وې. برېښنا ایله ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه، سندره نوې راپیله کړې وه، چې د سراج غږ ورته غږ په ستوني کې وچ کړ:

ــ وبرېښنا وایم څه شوې؟ او چې څنګه یې پر برېښنا سترګې ولګېدلې، نو سمدلاسه یې ورته ټوله کیسه وکړه .

نن سراج ته سلطان خپل سړی رالېږلی و، چې سراج خبر کړي. تر څو برېښنا محکمې ته راحاضره شي. سراج چې خپله خبره پای ته ورسوله، نو برېښنا وخندل:

ــ ابا ته هسې وارخطا یې، خو زه نه ډارېږم. خو له الوتې بڼې ښخه یې دا څرګنده وه، چې ښه د مزی ډارېدله او هسې هینډې اخیستې وه. سراج خپله خبره وکړه وخوځېده، همداسې له کوره ووت .

برېښنا تر مازیګره اندېښمنه ښکارېده. خو هڅه یې کوله چې نور پرې ونه پوهېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازيگر و، چې سلما د خپلې سکنې تورۍ زوی اکبر خان سره د دوی کور ته راننوته،

سلما پوهېده چې برېښنا به د وچې منې تر څنګ ولاړه وي، ځکه خو د کوټې پر ځای سيده انګړ ته ووته .

برېښنا د وچې منې تر څنګ غلې ناسته وه، څرک ترې ګرد څرخېده، خو دا خپلو اندېښنو په مخه کړې وه. سلما وړاندې ورغله، په کراره يې سلام ورواچاوه، برېښنا د سلما له سلامه سره شټ وواهه، خو د سلما د سلام ځواب يې ونه وايه، هماغه شان يې غلې، غلې وروکتل. سلما مخامخ کېناسته او په نرۍ موسکا يې وويل:

ــ ورېنداري اوس يې نو ورسره ګاله، وګورم چې چا ښه ويل او چا بد. برېښنا تر سترګو لاندې وروکتل، بيا يې اکبرخان ته وکتل، چې د چوترې له پاسه له زلمي سره ولاړ و او سپينې ټوپۍ او سپين واسکټ ورته ننګرهارۍ ښه لا جوتوله او دوی ته يې په خپل کليوال انداز کتل. برېښنا ترې په کرارۍ سترګې واړولې او په ټيټ غږ يې سلماته وويل :

ــ سلما زه نه وايم چې تا بد ويل، يا ما ښه ويل، خو زه به دا لوبه ګټم، زه پر دې خبرې يقين لرم .

دسلما په غوښنو شونډو کې د ملنډو يوه موسکا رابره شوه:

ــ ورېنداري! ستا چرګ يوه پښه لري .

ــ نا، داسې نه ده .

ــ نوڅنګه ده، چې له خپل خره نه، نه راکوزېږې؟

په داسې حال کې چې برېښنا د څا پر برغولي سترګې نښلولې وې ، په قهر ژلې ژبه يې وويل:

ــ سلما دا خبره بايد سپينه شي. زه نوره د اندېښنو توان نه لرم، زه غواړم هر څه سپين شي. نور نو بايد دا تنسته وشلېږي، دا کېږي، که هغه کېږي، له ډېرو خبرو او غمونو نه به خلاصه يم .

ـــاو که هغوی...

برېښنا پر سلما برېچ وهل او خبره يې ورته په ستوني کې وچه کړه:

ــ نا، سلما داسې به نه کېږي، اخر زه مور يم چې واده نه کوم، په ځوانه ځوانۍ دوه کلن ماشوم لويوم، دا خلک او د هغوی قانون له ما نه څه غواړي؟ زه به يې ضرور ګټم، داسې يې نه پرېږدم .

ـــخو ورېنداري! په تېښته کې هېڅ تاوان نشته زما ومنه، دلته يوازې يوکال ښايي يو کال .

ــ بس که سلما! ستا يوې تېښتې رانه د ډېران لوټه جوړه کړه، بلې ته مې ګډوه، زه په خپلو کارونو ښه پوهېږم، وپوهېدې، بيا هم درته وايم چې په هغه اولې تېښتې مې هم غول خوړلې، خو دا ځل نه تښتم، ورسره وهم يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا له دې خبرې سره جوخت مخ پر کوټې منډه کړه. سلما پر خپل ځای هېښه پېښه ولاړه وه، څرک په نرمو قدمونو په مور پسې وخوځېد. خو سلما پر خپل ځای ولاړه وه، ښایي ډېره موده به ولاړه وه، چې د امنې غږ راپه خود کړه:

ــ لورې کار مه ورسره لره! برېښنا نو اوس د پښیانو غوندې اوږې پورته غورځولې دي، کله یې اوږې ښکته کېږي .

سلما په نهیلۍ او پرته له کومې خبرې اترې وخوځېده. د اکبر څنګ ته چې ورسېده، نو په کرار او نهیلي غږ یې وویل :

ــ اکبره! اوس درسره ځم .

اکبر خان د سلما په خبره هېښ پېښ شو، خو سلما تمه نه شوه او همداسې په منډه د سراج دوی له کوره ووته .

اکبر خان یوکلیوال زلمی و، سره له دې چې هغه د سلما د تورې یوازېنی زوی و او سره له دې چې سلما یې په وارو، وارو له عقیدې او حاجي نه غوښتې وه، خو دواړو ورته خوښه نه ورکوله، ځکه چې که سلما له اکبر سره واده کړی وای، نو د سلما د مور ټول راوړی میراث د اکبر خان کېده. عقیدې هڅه کوله چې سلما خپل وراره ته ورکوژده کړي او حاجي صیب هڅه درلوده، چې خپل وراره ته یې ورکوژده کړي .

اکبرخان نالوستی و، په کلي کې زېږېدلی او لوی شوی و، یو بشپړکلیوال زلمی و، خو سلما یې چې د یوازېنۍ تورې لور وه، زښته ورته ډېره ګرانه وه. که څومره به حاجي او عقیدې ورته د جرګو سپکاوی کاوه، بیا یې هم په وارو، وارو غوښته. خو سلما ته اکبر یوازې د تورې زوی ښکارېده، هېڅکله یې هم دا نه وه احساس کړې، چې اکبر دې ته لږ کدرې هم ګران وي، یا دې هغه سره مینه ولري. خو د عقیدې او حاجي له کسده یې له اکبر خان سره ډېره نژدې ناسته ولاړه کوله. همدا وجه وه چې اکبر خان ګومان کاوه، ګنې سلما ته ګران دی. سلما د عقیدې او حاجي په نیتونوخبره وه، ځکه کله چې له برېښنا نه نهیلې شوه، نوهوډ یې وکړ چې له اکبر خان سره په سپینو پایڅو وتښتي. که څه هم سلما یو لوړه لوستې نجلۍ وه او اکبر خان یو بشپړ نالوستی زلمی و، هغه کلیوال و او دا ښاري نجلۍ وه، بس د عقیدې مور له کسده ورسره وخوځېده، ګنې په دې ډول ترې غچ واخلي، خو اکبر د دې په دا ډول ورلو نه وخوښ .

د سراج دوی د کور تر مخې تم شو، سلما ته یې په مینه ناک نظر وکتل :

ــ ګوره ترورزۍ! زه دې غواړم، بیا دې ام غواړم، تر اغي پورې دې غواړم چې رادې کې، خو دا شان چې ته ما سره ځې، دا خلک، دا تربوران او دا کلیوال به راته څه وایي؟

ــ کلیوال په تا پورې نه خاندي، پر ما به خاندي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو زه به سلطان لالا ته څنګه ګورم او له حاجي ماما سره به څنګه سترګه په سترګه کېږم؟

ـراځه، راځه! اغوی اسې هم سترګې نه لري، که نه په اینرږور به یې لاس نه غوڅاوه .

اکبر خان په ننواتو وویل :

ــ ګوره سلما ښه جلۍ شه! په خبره خو ځان لږ پوه که که نه؟

سلما په دې خبره وقهرېده:

ــ سمه ده هېڅ خبره نه ده، ځم د بل چا کره.

اکبر خان له ډېره قهره سور او شین واوښت .

ــ ترورزۍ! دا څه سپيتانه راته کوې؟

ــرښتيا درته وايم، په تا کې زما د ورلو غاښ نشته، داسې څوک به پيدا کم، چې دا غاښ ولري.

اکبر خان اوږده سا واخيسته :

ــ سيي ده، ځه څه چې کېږي نو کېږي به، خو پام دې وي چې دا خبره بيا ونه کې !

سلما او اکبر خان دواړه پر لاره وخوځېدل. سلما د تلو پر مهال د برېښنا دوی کور ته وکتل، لکه هلته ناستې برېښنا ته چې وايي :

ــ دا ټول ستا دلاسه دي .

بيا يې يو دوه ګامه وړاندې روان کليوال، غنم رنګې ننګرهاري، ساده اکبر خان سر تر پښو له نظره په نرمۍ تېرکړ، له ځان سره يې وويل :

ــ دا هم قسمت شو؟

له اکبر خان سره د سلما ناڅاپي تلل د حاجي کورنۍ هم هېښه کړې وه او هم خپه. د عقيدې له خبرو او ناکرارۍ نه د هغې قهر ژلی او ماڼېجن حالت ښه څرګندېده. عقيدې ته د برېښنا له تېښتې د سلما تلل دروند ښکارېده، زرغونې او عقيدې په ګډه په دې ګروهمنې وې، چې دا ټول د برېښنا لمسون و. خو د سلطان او حاجي صيب ګروهې بېلې، بېلې وې؛ سلطان عقيده مور ګرمه بلله، چې سلما يې بې ځايه او بې وجې ځوروله، خو حاجي بيا سلطان پر دې خبرې پړ ګاڼه، چې له برېښنا سره يې څو، څو ځلې سلما ترټلې او بې ځايه وهلې وه. سلطان په دې خبره کې بيا هم عقيده مور ګرمه ګڼله، ګڼې عقيده وه چې دې يې د سلما وهلو او ټکولو ته هڅاوه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلما د تېښتې پېښې د ځو ورځو لپاره د حاجي کورنۍ له ځان سره بوخته وساتله او برېښنا يې ترې هېره کړه، خو د ورځو په تېرېدو ورو، ورو د سلما تېښتې خپل ارزښت له لاسه ورکړ او يو ځل بيا برېښنا رايادہ شوه. مګر د عقيدې مور له زړه نه دا نه وتل، چې دا دې د برېښنا لمسون نه و، سره له دې يې پر خپل قهر پرده واچوله او پټوله يې، نو ځکه خو يې بيا د ځان په سينګار ګوتې پورې کړې. عقيده مور چې لا ځوانه وه، لا ئې د شقيقيو وېښتان سپين شوي وو او نور سر يې تګ تور و، خو مخ يې د ځوانو ښځو په شان ښوى او ښکلى و، ځکه خو ډول و ډال ورسره ښه ايسېده. دا د هغې عدت و چې کله به يې غوښتل، په حاجي صيب کومه غټه خبره ومني، نو په سينګار او ډول ډال به يې لاس پورې کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

د نوي کال لسمه ورځ وه، چې يو ناڅاپه برېښنا له کوره بې له څرکه ووته، هغې هېڅا ته څه ونه ويل، په لاره کې يې زړه بې واره ټوپونه وهل، په منډو روانه وه، له دهمزنګه تر وزير اکبر خان مېنې پورې په پښو ډېره لار وه، هغه هم په منډو روانه وه. که څه هم پر لاره د تورو ډاډسنو د تېز برېښنده تګ له وجې ټکرونو او مرګ ژوبلو خطرونه ډېر وو او همداشان د امر بالمعروف د سړيو له خوا وهلو ټکولو ګواښونه خو ګرځي په ګرځي وو، مګر برېښنا پر سړک داسې روانه وه، لکه دا هر څه چې هېڅ وي. لنډو سړکونو ته ګرځېده، له ګرنديو قدمونو څخه يې ناکراره حالت او لېوالتيا اوچته ښکارېده، خو په دغو ګرنديو ګامونوکې يوې ورې هيلې هم کله، کله سا اخيسته. د برېښنا زړه ته هېڅ دا نه لوېده، چې ګنې څوک به د دې دا ننواتې ونه مني. هغې انګېرل چې دا خو د هغوی په ګټه هم ده، ځکه خو يې ګام پر ګام هيله ځواکمنېدله. د هغوی د ښکلي کور په ليدو يې زړه په درزا پيل وکړ؛ لړه ټکنۍ غوندې شوه، شېبه يې قدم هم نه شو اخيستی، خو بيا يې هم سل زړونه يو کړل او د کور د دروازې دننه يې قدم کېښود. همدا چې د هغوی کور ته ننوته، ټول هېښ پېښ پاتې شول، يوه شېبه خو ټول داسې غلي وو، لکه په هېچا کې چې سا نه وي. ټولو ورته په راوتلو رډو سترګو کتل .

د حاجي صيب په سترګو کې يوې عجيبې خوښۍ څرک وواهه، خو د بنې له خطونوڅخه يې بې وسې اوچته ښکارېده. حاجي نو اوس د څو کالو وړاندې تکړه او ځواکمن حاجي نه و، د زړه ناروغۍ زښت ډېرکمزوری کړی و. دنګ او غبرګ حاجي اوس يو موټی شوی و .

عقيدې مور ته يې وکتل، د هغې له سترګو د پخوا په شان هماغه اور تويېده. د زرغونې په بڼه کې ډار او کرکه يو ځای نغښتې وه. زماني له خوښۍ نه پر خپلو لاړ بېزنو شونډو ژبه راتېروله، خو سلطان په ټولو کې غلی او ارام ښکارېده، هغه برېښنا ته په نرمۍ کتل، برېښنا له پخوا نه ډېره خواره ښکارېده؛ زړې جامې يې په تن او زړې ټادرۍ يې د سوالګرو په شان غټې، غټې سوري لرل. خو بڼې او ښکلې پژۍ يې د سلطان په سترګو کې خپله بې سارې ښکلا ساتلې وه. د هغې ښکلې د هوسۍ سترګې له پخوا نه ښکلې شوې وې او سلطان د دې وجه دا وګڼله، چې کله ښکلا وير ځپلې شي، نو بيا خو ترې يو شهکار تابلو جوړ شي او هغه ته برېښنا هم د پنځ يو بې سارې ښکلې تابلو ښکاره شوه؛ ملا يې له پخوا ډېره نرۍ او ماتېدونکې شوې وه، نرۍ سپينه د عاجو غاړه يې لا نوره هم هسکه شوې وه، خو هغه ګلابې شونډې يې چې د سليمان له مرګه وروسته يې د سلطان ټول فکر و ذکر ځانته اړولی و، اوس نو ګلابې او تازه نه وې، تکې زېړې وې، داسې زيړې لکه په څو تېرومياشتو کې ورته ځاځکې وينه نه وي رسېدلې. خولا هم زړه راښکونکې وې او پر ډېرو زړو نوې لا د لمبو ګډولو پوره ځواک درلود .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان هځه کوله چې د برېښنا غوڅ لاس ووینې، خو برېښنا هغه د خپلې زړې څادرۍ لاندې پټ کړی و. حاجي ورته د کېناستو وویل، خو برېښنا نه کېناسته، عقیدې ته یې مخ کړ، په کرارۍ او ننواتو یې وویل :

ـ ما ویل که چېرې...

زر غلې شوه، ټول ورسره غلي وو، یو ځل یې بیا ټولو ته په ډار، ډار وکتل:

ـ ما ویل که زه چېرې دلته... ما ویل که چېرې زه دلته راشم نو...

په دې خبره ټول هېښ شول، ټولو یو بل ته وکتل، خو په دې منځ کې عقیده له قهره له ځایه وارغوچېده، په لوړ قهر ژلي غږ یې په داسې حال کې چې د وجود له شورېدو سره یې په غاړه او غوږونو کې د سرو زرو غاړکۍ او غوږ والي هم ورسره شورېدې وویل:

ـ هغه وخت چې د بیې وې، لکه شینګرۍ وتښتېدې، اوس چې دې هغه مونجرا پلار نه شي ساتلی او تم مرداره لته شوې، راځې. خوار کۍ خدای پوهېږي، چې طالبانو به دربانديې څه، څه کړي وي .

برېښنا عقیدې مور ته په هېښتیا کتل، په خوله کې یې ژبه وچه شوه، عقیدې مور خپلو خبرو ته نوې کړۍ ورواچولې :

ـ زه د زندانونو له حال نه ښه خبره یم، یوه ښځه هم ولاکه ترې روغه راووځي، ته نو وایې چې ته به ورته داسې سره او سپینه ناسته وې او هغوی به درته کتل، خدای پوهېږي چې څه به یې دربانديې تېر کړې وي .

حاجي پر خپلې ښځې وقهرېده:

ـ جلۍ دا څه بد وایې، دا خو ستا اینږور ده، د دې کور عزت دی، ته ولې په داسې عمر لېونۍ شوې یې؟

ـدا عزت دې د ټول کور سر خوري، دا نوځه عزت دی، اوس چې یې پلار ورته ډوډۍ نه شي اچولی، راغلې چې ستاسې کور ته راځم .

په تندۍ یې برېښنا ته وکتل :

ـ ته دې کور ته یو قدم هم نه شې اخیستی، ښه دې غوږونه خلاص که، دا خوبونه دې نور نو اوبو ته وواېه !

ټول له هېښتیا نه هېښ پېښ شول، زرغونې له عقیدې سره د هوا! سر وخوځاوه، سلطان بې غږ و غوږه ناست و، حاجي څادر وځانده له ځایه پاڅېد او له کوټې نه ووت. زماني څه ویلو ته خوله پرانیستله، خو عقیدې ورته پر مخ ځپېړه ورکړه او په قهر یې ورته وویل :

ـ ته لیونی په څه پوهېږې چې زه دا هر څه ستا دپاره کوم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا لړه تر شا شوه، همدا چې په خپلو زړو بوټونو کې یې پښې ننه ایستې، د عقیدې پر خوا یې لاړې تو کړې او په قهر ژلې ژبه یې وویل :

ــ اوس نو تم په ما خبرې کوې، هغه د پرچمیانو او شورویانوغویمنډ دې لکه چې هېر شوي .

له دې سره په منډه وخوځېده او پرته له دې چې تر شا وګوري، په لوړ غږ یې وویل:

ــ زه سبا قاضي ته حاضرېږم او همداسې په چټکو ګامونو له کوره ووته. د موټر پیسې ورسره نه وې، په پښو وخوځېده. په ځغاسته روانه وه، له پښو سره یې اوښکو هم منډې وهلې. پر ژبه یې کله، کله ځانته یوه، یوه کنځله هم راتله، پر ځان قهرژلې وه، داسې لکه دا ټوله ګناه په دې کې وي ،کور ته په رسېدو سمدلاسه د خپلې هندارې په یوې ورې ټوټې پسې، چې تل به یې د څرک تر بالښت لاندې کېښوده، په لټه کې شوه. همدا چې هینداره یې ومونده، راوایې خیسته، له کوټې نه ووته، یوه شېبه یې د چوترې له پاسه هیندارې ته کتل، له خپلې څېرې یې کرکه وشوه. ناڅاپه یې هینداره پر ځمکې وویشته او له ځان سره یې په قهر وویل :

ــ لعنت دې پر دې څېرې وي، چې خدای ما ته راکړې ده .

بیا یې د هنیدارې ماتو ټوټو ته وکتل، د هیندارې په ټوټو کې یې خپل مخ ولید او له دې سره یې قهر نور هم ډېر شو. له ځایه په چټکۍ جګه شوه او مخ پر وچې منې یې ور منډه کړه؛ له منې یې غېږه تاو کړه، د وچې منې د ماتولو هڅه یې وکړه، د منې تنه کړه وړه شوه، خو ماته یې نه شوه کړای، لکه د برېښنا زړه چې پرې یخ شوي نه وي، داسې یې زور پرې زیات کړ، د منې خواره او وچه تنه، چې له ښخه هسې هم چینجو سکینه کړې وه، د برېښنا په زور راماته شوه او چینجو وهلې رېښې یې د نرمې مځکې له غېږې راووتې .

د ونې راماتېدو برېښنا ته خوند ورکړ، شېبه یې ورته په مزه، مزه کتل، خو قهر یې پرې لږ نه شو، د لېونو په شان یې شا و خوا وکتل، په ټول انګړ کې پرته د هغه درې میاشتنې چور ګوړی، چې همدا څو ورځې دمخه یې څرک ته اخیستی و، د هغه له مرغانچې پرته په انګړ کې یې نور څه تر سترګو نه شوه .

په رښتیا هم په انګړ کې وچکالي ګډه وه؛ یو شین بوټی هم په انګړ کې نه ښکارېده. که څه هم ځا له اوبو ډکه وه او د اوبو ښه پرېماني وه، خو د انګړ درېیو پلونو ته لوړو درې پوړېزو خاورینو کورنو د لمر وړانګې راایسارولې، ځکه خو په دغه وړوکی انګړ کې، هغه د چا خبره اغزی هم نه شین کېده .

د انګړ لمر پرېواته ته جوړې ورې مرغانچې کې وړوکی درې میاشتنی چرګوړی هم دا دی سیوری ځپلی ښکارېده، د هغه خوار غاړه له پخوا نه نرۍ شوې وه او وزرونه یې ورو، ورو راځوړندېدل، چې یوه دانه به یې خولې ته کړه، نو بس د هغې تېرولو لپاره به یې پوره ګړی صبر کاوه. برېښنا چې وروکتل، نو خوارکی چرګوړی سر په خپلو ځوړندو وزرونو کې ننه ایستی و او په رڼا ورځ ویده ښکارېده، خو د دې عجیبه کرکه ترې وشوه، ورمنډه یې کړه، د مرغانچې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وړې دروازې نه یې لاس وردننه کړ، خوارکی وزر ځوړندی چرګوړی یې په مرغانچه کې راونیو او همالته یې په نوکارو ترې سر غوڅ کړ. بیا یې بېرته مرغانچې ته ورګوزار کړ، خپله یې د شتنکو په ننداره شوه. د چرګوړې له هرې شتنکې سره یې د قهر کچه ورو، ورو راټیټېده. همدا چې د چرګوړې شتنکې ورو او لړې شوې، نو د دې سترګې هم درنې شوې، مخ پر کوټې وخوځېده او پرته له دې چې د کوټې ټیټې او رسۍ ته ناست زلمی، ګلالۍ سراج او امنې ته وګوري، پر نیولۍ اوږده وغزېده او شېبه وروسته یې خوب د سترو لیمو مېلمه شو. په همدې شېبه کې سراج له کړکۍ نه، چې تر اوسه له هغې نه د دې ننداره کوله، دې له مخ راواړاوه، خو په کراری یې داسې چې یوازې یې امنه واوري وویل:

ــ ځوک نه وینم چې برېښنا ته یوه خبره هم وکړي، هغه چې هر څه کوي خوښه ئې .

بیا په وېر ژلي او ماښجه بڼه له ځایه پاڅېد او د برېښنا سر ته په کراری کېناست. امنې ته یې وکتل، د هغې سترګې اوښلنې وې، ده ورو وویل:

ــ ښځې دعا ورته کوه که نه... که سبا روغه جګه شوه...

سبا چې برېښنا له خوبه پاڅېده، د منې د ونې په لیدو هېښه پاتې شوه، د منې ډنګروکي سیوري وهلې ونه د ځا تر غاړې له بېخه رالوېدلې وه او چینجو وهلې تورې لنډې، لنډې خوسا شوې ملې یې دې ته هېښوونکې وې. کله چې ګلالۍ ورته د چرګوړي وویل، نو لا له قهر سره او شنه شوه، هغې ګومان کاوه چې دا کار چا په غوښتې کړی، خو چې زلمي ورته ټوله کیسه وکړه، ښه شېبه خو یې باور نه کاوه، خو چې باور یې راغی، نو ځان ته هېښه وه، ګومان یې وکړ ښايي لېونۍ شوې به وي او یا به لېونۍ کېږي. سره له دې هم د هغې په دې خبره هېڅ باور نه راته، چې دې دې منه له بېخه ایستلې وي او یا دې یې د چرګوړي سر ورغوڅ کړی وي. په ذهن کې یې د دې پېښې یوه کلیمه هم نه موندله، ځکه خو یې نو دا د زلمي او ګلالۍ ملنډې وګڼلې. برېښنا همداسې د سر غوڅې چرګوړې سر ته ولاړه وه، هغې په ناباورۍ چرګوړي ته کتل، دغه چرګوړي ته یې ځومره هیلې درلودې، چې دا به غټ شي، پټکه به شي، هګۍ به واچوي او دا به یې ځرک ته کله، کله پخوي. بیا به یې چرګوړی وشي او داسې یو دوه افغانۍ به هم ترې ترلاسه شي. خو اوس چرګوړی سر غوڅی پروت و .

برېښنا په همدې فکرونو کې وه، چې سراج پرې غږ کړ :

ــ لورې نن خو به محکمې ته ځې، نه چې بیا سرۍ درپسې راولېږي !

برېښنا د محکمې له نوم سره ډکه وخوړه، خو ژر یې ځان راغونډکړ، دا ځکه، هغې نه غوښتل چې پلار یې د دې په څېره کې بې وسي ووینې او یا داسې حس کړي، چې برېښنا له محکمې نه ډارېږي. د طالبانو څه عجیبې محکمې وې؛ نه سرې لیدلې او نه ترې خبرېدل، یوازې به یې شاهدان او مدعیان راوغوښتل. یوه مولوي به څه ترې پوښتل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهدانو به د شاهدۍ مراسم پر ځای کړل او بیا به مولویان او قاضیان په یوه کوټه کې راټول شول او پرېکړه به یې وکړه .

قاضیانو برېښنا څو، څو ځله راوغوښته او هر ځل به یې ترې پوښتل چې: خپل زوی ته یې شیدې ورکړې او که نه؟

برېښنا به د هغوی د پوښتنو په وړاندې ځوابونه ویل، خو سبا یې بیا راوغوښته. د قاضیانو چلند ورسره نرم و، داسې ښکارېده، چې قاضیان د برېښنا خبرو ته غوږ ږدي. سلطان دوی هم څو، څو ځله شاهدان وړاندې کړل، شاهدانو به پر دې ټینګار کاوه، چې برېښنا خپل زوی ته شیدې نه دي ورکړې، قاضیان په عجیبې څلور لارې کې پاتې وو. شاهدانو چې به هر ځل نوې نوې راتلل، همدا به یې ویل چې: برېښنا د سلیمان له مرګه مخکې په خپل زوی خپلې شیدې اودرولې وې، هغه مهال څرک یو میاشتنی و او برېښنا د قسم په کولو همدا نارې وهلې، چې خپل زوی ته یې تر یونیم کلنۍ شیدې ورکړې دي. په دې منځ کې یې برېښنا عدلي معایناتو ته اړه کړه. د عدلي معایناتو د خبر په خبرېدو برېښنا یوې عجیبې خوښۍ پسې واخسیته؛ هغې او سراج په دې باور درلود، چې تر عدلي معایناتو وروسته به هر څه روښانه شي، اخر برېښنا خپل زوی څرک ته یونیم کال مکملې شیدې ورکړې دي. برېښنا څو، څو ځله سراج ته وریاده کړه :

ــ تازه منع کولم، وګوره رښتیا نه پټېږي.

هغې دا خبر خپلو ټولو دوستانو ته ورساوه، چې ګنې نور نو د عقیدې له شره خلاصېږي او زوی به هم دې ته پاتې وي، خو دوستانو ته یې دا ډېره عجیبه وه، چې د طالبانو قاضیانو د شاهدانو په خوله نه دي کړي او برېښنا د عدلي کتنې لپاره لېږي. هیچا ته دا خبره باور کړونې نه وه، اخر سلطان دوی خو پنډ، پنډ شاهدان وړاندې کول. په محکمه کې ډېر ملایان او مولویان هم په دې خبرې خواشیني وو، هغوی د دې مسئلې مسوول قاضي مولوي عبدالمجید کمونیست ګاڼه. ځینو خو یې په دې تور ناوه، چې ګنې له برېښنا ورته څه څڅېږي. که څه هم ټول د برېښنا د پلار په اقتصادي حالت خبر وو، ځکه خو ټولو داسې انګېرل، چې ګنې برېښنا د پیسو پر ځای د ځوانۍ مستۍ ور څڅوي. که څه هم دا خبرې مولوي عبدالمجید ته رسېدلې، خو هغه سر پرې نه ګراوه او په یوې نرۍ موسکا به یې وویل :

ــ پروا نه کوي، خو رښتیا باید معلوم سي، دا شاهدان کله، کله درواغ وایي او بل زه پکر کوم، چې دا سلطان دوی دا شاهدان په کوڅه کې پیداکوي، زما خو باور نه راځي، چې دونې خلکو دې دا ښځه په خپلو سترګو لیدلې وي .

دا نو د مولوي عبدالمجید حنفي ګروه وه، هغه پر دې کلک باور درلود، چې دا شاهدان رښتیا نه وایي، ځکه خو یې د عدلي معایناتو امر وکړ، مولوي عبدالمجیدد مصر په الازهر کې لوست کړی و، دغه زده کړې مولوي عجیبه شان پر برېښنا باور پیدا کړی و، هغه تر ورستي بریده هڅه کوله، چې برېښنا بې ګناه ووځي او څرک برېښنا ته پاتې شي، هغه سراج ته ډاډ ورکړ، چې دا سکالو به له امیرالمؤمنین سره هم که اړه شوه شریکه کړي. مولوي عبدالمجید حنفي به ټوله ورځ د کتابونو پاڼې اړولې او کرښې به یې په نښه کولې، د هغه د دفتر خادم په دې ورځو کې څو، څو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله د هغه له کوټې نه سوړ شوي چاى، پرته له دې چې د مولوي شونډې هم وروړسېږي وړې وي. هغه به دومره د کتابونو ابو مسلم، بخاري او داسې نور و کتابونو په لوستلو کې ډوب و، چې کله، کله به ډوډۍ هم ترې هېره شوه او وږی به کور ته خوځېده، د هغه دغو هڅو د ډېرو هغو کسانو، چې پر ده يې شک درلود، د هغوی ګومان يې په باور بدل کړی و، خو مولوي عبدالمجيد حنفي په دې خبرو پسې نه ګرځېده، بريښنا يې په خپل امر سره عدلي کتنې ته ولېږله .

بريښنا د کتنې پر لور روانه وه، داسې هيلو او خوښيو راچاپېره کړې وه، چې د لارې په اوږدوالي هم ونه پوهېده، چې کور ته راستنه شوه. دومره خوښه وه چې په ځان هېڅ نه پوهېده. همدا چې کور ته ننوته، پرته له دې چې سراج او امنې ته وګوري، په ګډا، ګډا کوټې ته ننوته. پر ځرک، چې د ګلالۍ په غېږ کې پروت و، پرېوته او د هغه د مخ و لاسونو په ښکلولو يې لاس پورې کړ، خدازده چې څومره موده به يې ښکلاوه، بيا يې په غېږ کې راچګ کړ او په ګډا، ګډا له کوټې ووته. اوس نو له دباندې نه څکه ډار نه و، چې اوږی و او هوا هم ښه توده وه، نو د ځرک د سړو وهلو ډار نه و او که ساړه هم واى، نو اوس خو پرېښنا له ډېرې خوښيه په سړو او تودو نه پوهېده .

بريښنا پر چوترې تاوه راتاوه شوه او بيا دچوترې پر يوې برخې کېناسته، هغه چې به ډېره خوښه وه، نو سمدلاسه به يې سندره پيل کړه، د هغې بس همدا يوه سندره زده وه:

اوګۍ جوړه که

زر شه و زرګره

شيرين يار به مې خداى راولي

پس له غنم لوه .

د هغې د خوښۍ سندره همدا وه او چې خپه به وه، نو که يې کومه سندره پر شونډو ځرخېده، هغه به يوازې سپينه سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې، ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه .

بريښنا به دا دواړې سندرې داسې په خواږه غږ ويلې، داسې به يې ژوند ورکاوه، لکه چې د هوګۍ جوړېدو ته د رښتيا هم همدومره لېوالہ وي، لکه چې تيارو ترې څوک لوټلې وي او دا يې له سپوږمۍ پته غواړي. د اوګۍ پر سندره به يې شونډو ته سا ورکړه او وبه يې خندولې. خو د سپوږمۍ سندرې به د اوښکو نيز پرانيست، لکه بريښنا چې ټول ژوند بس دغه دوه سندرې ويلې وي او ټول ژوند يې له همدغو دوو سندرو څخه جوړوي .

خو نن بريښنا خوښه وه، هغې په لوړ غږ د اوګۍ سندره ويله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سراج او امنې ورته د کوټې له کړکۍ نه کتل، دواړه هېښ پاتې وو، اخر برېښنا هېڅکله هم د مور و پلار تر مخې نه وه نڅېدلې او نه یې د سندرو لپاره خپلې ګلابي شونډې پرانیستې وې. سره له دې چې د برېښنا پلار سراج سندرې او نڅا د نڅاګرو کړنه ګڼله او تل به یې دا کار غانده او ویل به یې چې دا عبسات دی، ژوند، ژوند دی هغه که ښه وي، که بد، په ګډا او سندرو نه ژوند رنګیني مومي او نه انسان اروایې کراري دا کار د بد سترګو خلکو دی .

برېښنا دا خبرې په وارو، وارو له پلاره اورېدلې وې، ځکه خو یې ګډا نه وه زده، نو یوازې یې لاسونه او پښې په مزه خوځولې. خو د هغې ننۍ ګډا او سندرو سراج ته عجیبه خوند ورکړ، یوې خوږې موسکا د هغه وچې شونډې په خوځښت راوستلې، نن ورته برېښنا بد سترګې ونه برېښېده، بلکې لا یې د هغې د خوږې سندرې په ستاینه خوله خلاصه کړه :

ــ جلۍ! دغه د خلکو د خولو په سندرو کې څه عجیبه ښکلا پرته ده، ته ګوره په څه ساده کلیماتو یې څه ښه ښکلی انځور جوړکړی دی:

شین غمی پرې کېږده

مرغلرې ترې چاپیره کړه

زرشه وزرګره

شیرین یار به مې خدای راولي

پس له غنم لو

ــ دبرېښنا دا سندره ډېره خوښېږي، خدای زده چې دا جلۍ ولې بس دغه دوې سندرې وایي.

ــبله کومه سندره وایي؟

سپینې سپوږمۍ وایه اشنا به چېرته وینه

ګونګۍ شوې ولې

ګونګۍ شوې ولې نه وایې حالونه.

ماددې له خولې نه له هغه وخته، چې په سرو سپینو پوهېدلې ده، بله سندره نه ده اورېدلې، چې د دې جلۍ ولې یوازې همدا سندرې پر خوله راځي .

ــ ښایي د دې په خاطر چې برېښنا زما لور ده او زما په شان یې سندرې او ګډاوې نه خوښېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ نا، داسې نه ده، ته به‌څې نه يې پوه شوی، وګوره برېښنا خپله خوښي په دې سندرې ښکاره کوي او د غم سندره خو يې هغه بله ده. کله چې انسان په يو څه خپل احساسات ښکاره کوي، هغه ورته ارزښت لري او هغه ورته له هر څه ګران وي .

ــښځې دا خبره پرېږده، وګوره زمونږ برېښنا بيا د پېغلتوب د وخت په شان خوښه ده، ما ته خو دا خوب ښکاري .

امنې تر سترګو لاندې برېښنا ته وکتل او په کراری يې وويل:

ــ خو زه ډارېږم.

سراج برېښنا نه مخ امنې ته واړاوه او په خندانه ژبه يې وويل:

ــ ښه ته هسې هم د ډار ګوډی يې، ووايه چې بيا دې په زړه کې څه ګرځېدلي؟

ــما ويل که دا دعوه زمونږ برېښنا ونه ګټي؟

سراج لږ په ورو قهر ژلي غږ وويل:

نه، داسې به ونه شي .

ــاو که داسې وشي، نو بيا؟

ــ ته څه وايې ته له دې ډارېږې چې څرک به.......

ــهو! خو څرک به واخلي که نه.

ــوادې يې خلي، نر يې کې، زر يې کې .

ــدا څه وايې، د برېښنا پلاره؟

ــرښتيا وايم، ته وګوره دغه څرک زمونږ برېښنا ته څه ورکړي، ته ورته وګوره د هغه ګل غوندې برېښنا نه د غارونو بګوه جوړه شوې، دا زوی نه دی، د خدای قهر دی، زه يې له لمسي بېزاره کړی يم، هغوی هسې ورته ګوري .

امنې په هېښتيا سراج ته کتل، بيا يې انګړ ته سترګې واړولې، له انګړ خو لا دمخه د برېښنا د مستې خندا غږ راته، خو چې دې وروکتل، نو هېښه پاتې شوه، دا ځکه برېښنا پر څلورو روانه وه او څرک يې پر ملا ناست و، د برېښنا د تورو لونګينو وېښتو اوږده کوڅۍ يې کلکله نيولې او برېښنا ته يې چو، چو ويل.

خو د برېښنا د مستې خندا څپو د څرک د ټيټ غږ چو، چو له ځان سره لوټه .

⌧⌧⌧

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا دونه ډېر شاهدان او دا د عدلي معايناتو نتيجه لورې زه داسې فکرکوم، چې دا هر څه پيسو په چپه اړولي، که نه رښتيا خو داسې نه وه .

برېښنا ته يې وکتل، هغې خپل مخ نه و پټ کړی، ځکه خو يې په ښکلو سترګو کې هر څه ښکارېدل، سراج بيا وويل :

ــ دوی دا ام پلمه ونيوله، چې ګنې مونږ د هلک د لويولو پيسې نه لرو، اوس نو غريبې هم فيصلې بدلوي، که نه نوره څه خبره پاتې نه وه. تر سترګو لاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه هماغسې په لوڅ مخ غلې روانه وه، ان د سترګو د نظر ټکی يې هم نه ښکارېده، د دې لپاره چې هغه پر خبرو راولي، سراج بياوويل:

ــزويه! ته ځوانه يې، لا ډېره ځوانه او بل که اولاد څونه لرې وي، څونه يو بل ونه پېژني، يو بل ونه ويني، د دوی تر منځ دارښته نه تماميږي. زويه دا رشته پرته له خدايه هېڅ قدرت هم نه شي شلولی .

سراج دا وويل، بيا يې وړاندې وکتل. سلطان او حاجي يو بل سره ښنګ پر ښنګ روان وو، عقيده له ماشومه سره لږه ترشا روانه وه، چې کله، کله به يې تر شا هم نيم د ملنډو او غروره ډک نظر واچاوه، تر شا يې وکتل، هېڅوک نه و، دهلېز تياره او تش و، بيا يې برېښنا ته وکتل، برېښنا غلې وه، هماغه شان غلې وه. هغې سيده کتل، خو بانه يې نه خوځېدل، سراج بيا وغوښتل چې هغه پر خبرو راولي :

ــ رښتيا زويه! مونږ دونه پيسې کله لرو، چې څرک په ناز و نعمت کې لوی کوو، څه ښه وشو، چې خپل لمسی يې واخيست .

سراج د محکمې تر فيصلې وروسته چې د برېښنا په حق کې يې وکړ، خپل زړه او اوږې يې سپکې احساسولې. که څه هم برېښنا په محکمه کې څرک ته د شيدو په نه ورکولو تورنه شوه او دا خبره عدليې معايناتو هم تائيد کړې وه. برېښنا په دې تور چې د غريب لور ده او څرک په مړه خېټه نه شي ساتلای، له څرک محرومه شوې وه، خو بيا هم سراج خوښ و، هغه څو، څو ځله په زړه کې وويل :

ابۍ مړه شوه، تبه يې وشکېده .

تر سترګولاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه داسې غلې وه، لکه هېڅ هم نه وي پېښ شوي. سراج لږ خوښ غوندې شو، له ځان سره يې وويل :

ــ اوس به نو هم ايله د برېښنا په کولموکې اوبه تودې شي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریښنا ورو قدمونه تېزکړل، همدا چي له محکمې راوتله، نو له ټولو دمخه سړک ته ورسېده، تر شا یې وکتل، سراج په خپل مینه ناک نظر ونازوله . دي ترې په کراری مخ واړاوه، بیا یې تر هوایي ډګره پر غزېدلي سړک د نظر نیلی وځغلاوه، پر دغه سړک موټران داسې په منډو وو، هغه د چا خبره لکه اوګره چې سرېږي .

د ځغلنده موټرانوپه مخ کې یوې تورې ډاډسنې د لېونو تګ درلود، هغه له ټولو تېزه وه، بریښنا قدمونه ګړندي کړل،اوس نو ترې څرک او عقیده هم تر شا پاتې وو ، څرک ته یې په یوه ناڅرګند نظر وکتل، لکه یوه بېګانه ته چې ګوري، خود دغو مړو نظرونو تر شا څه شور ماشور پروت و او د دغو بېګانه نظرونو ذهن زړه کومې پرېکړې ته چمتوالی کاوه، په دې نو هېڅوک نه پوهېدل، اخر هغه غلې وه، بې احساسه ښکارېده، لکه هېڅ چې هم ورڅخه نه وي اخیستل شوي، هېڅ او هېڅ نه وي شوې. ماشوم مور ته د ورتلو په هڅه ځان مخ خوا ته ورکش کړ، خو د عقیدې ځواکمنو منګولو له یوه قدم ډېر پرېنښود، لکه د مور په لیدو چې د ماشوم زړه ډاډه شوی وي، داسې غلی شو.

بریښنا له څرکه په نرمۍ مخ واړاوه، بیا یې د سړک پر اوږدوالي نظر ښخ کړ، له لیرې څو ډاډسنې په منډه رارواني وې، بریښنا قدمونه چټک کړل، د سړک منځ ته یې وځغاستل، په همدې شېبه کې ډاډسنه د سترې محکمې له مخې په تیزۍ تېره شوه، د ډاډسنې له تېروېدو نه به شېبه نه وه تېره، چې د سړک پر مخ د وینو سرو لیکو د سراج پر سترګو تورې پردې راخورې کړې او له دې سره یوه وژونکې چوپتیا د څو شېبو لپاره راخوره شوه، په دې چوپتیا کې یوازېنی غږ، چې ډېر محسوس و، هغه دا وه چې عقیدې ورو د څرک لاس خوشې کړ او دا وړوکی غږ، دا هغه غږ و چې ټولو واورېد، خو له دې غږ سره سلطان عقیدې ته مخ راواړاوه او تر ژبې لاندې یې وویل :

ـمور! همدا دې غوښتل؟

حاجي په ټیټ غږ ورسره غبرګه کړه:

پام دې وي چې زرغونه هم ورسره وه.

بیا یې څرک ته وکتل، چې له ټولو نه جلا د سړک پر غاړه ولاړ و، اوس یې نو لاس عقیدې نه و نیولی او اوس یې یوه د لاس پسې شا و خوا کتل، هغه به کله شا او کله مخې ته وکتل، ګوندې خپله خواره او ډنګروکې مور بیا مومي.

۱۳۸۱\لیندۍ ۱\

کابل څلورم مکروریان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library